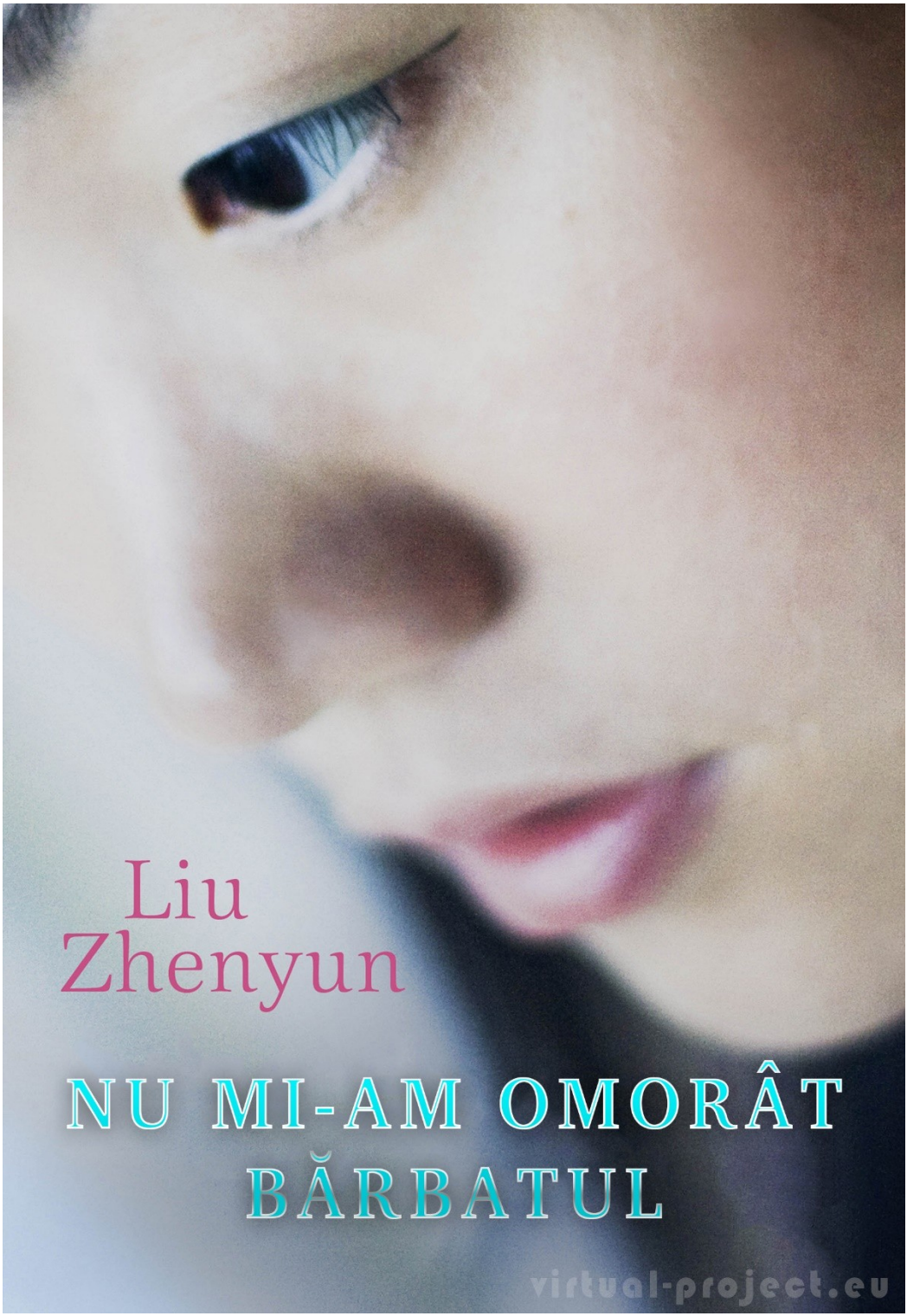

virtual-project.eu

LIU ZHENYUN

NU MI-AM OMORÂT BĂRBATUL

Original: □□□□□□ (Wo bus hi pan jinlian)
[*I Did Not Kill My Husband*] (2014)

Traducere din limba chineză de:
LUMINIȚA BĂLAN

virtual-project.eu

HUMANITAS fiction

2019

O vorbă din popor spune că, dacă cineva împrăștie niște boabe de orez, și de-ar veni o mie de oameni în urma lui să le adune, tot nu vor izbuti să curețe locul.

Liu Zhenyun

CAPITOLUL I

Prolog: În anul acela

1.

Când Li Xuelian l-a întâlnit pe Wang Gongdao pentru prima dată, acesta era un tinerel slăbuț, de numai douăzeci și șase de ani, cu pielea albă, ca de bebeluș, dar tare ochios. De regulă, cei cu ochii mari au niște sprâncene stufoase, dar nu și omul nostru, care le avea atât de prăpădite, că abia de le băgai de seamă. La vederea lui, Li Xuelian mai că ar fi pufnit în râs, dar atunci când te duci cu treabă la cineva numai de râs nu-ți arde. În plus, nu era de colo să-l întâlnești pe Wang Gongdao. Vecinii i-au spus că e acasă, așa că Li Xuelian s-a pornit să bată la ușa lui cu mare elan și a tot bătut până a simțit că o doare mâna, însă din casă nu se simțea nicio mișcare. Femeia venise cu jumătate de sac de semințe de susan în spinare și ducând de aripi o găină bătrână. O durea mâna de atâta ciocănit la ușă, dar tot degeaba, numai că găina, înșfăcată strâns, s-a pus pe cotcodăcit, și până la urmă ea a fost cea care l-a făcut pe Wang Gongdao să deschidă. Acesta s-a arătat în ușă, cu roba de judecător pe umeri, dar, dacă îți coborai privirea, vedeai că nu are decât chiloții pe el. Li Xuelian a observat numaidecât ce piele albă avea, dar a văzut și că îndărătul lui, pe perete, era lipit un afiș cu semnul „Dublă fericire”[1]. Era ora zece și jumătate seara, așa că a priceput imediat de ce Wang Gongdao nu deschisese ușa de la bun început, însă ea tocmai de aceea venise seara la el, ca să-l prindă acasă, și nici că putea îndura gândul că bătuse degeaba cale de mai bine de treizeci de *li*[2].

— Și, mă rog, pe cine căutați? s-a interesat Wang Gongdao, însoțindu-și întrebarea cu un căscat prelung.

— Pe Wang Gongdao, i-a răspuns Li Xuelian.

---

[1] Caracterul „Dublă fericire” *(shuang xi*), scris cu cerneală roșie sau decupat în hârtie roșie, se lipește întotdeauna în casa celor proaspăt căsătoriți.

[2] Unitate de măsură pentru lungime, echivalentă cu 500 m.

— Da’ cine ești tu? a continuat el.

— Ma-Față de Cal, din satul Majia, îți e cumva unchi dinspre mamă?

Wang Gongdao s-a gândit un pic, aranjându-și părul, și a încuviințat din cap.

— Nevasta lui e de la prăvălia familiei lui, cred că știi, nu-i așa?

Wang Gongdao a încuviințat iarăși din cap.

— Sora mai mică a nevestei lui Ma-Față de Cal e măritată cu cineva din familia Hu. Cred c-o știi și pe-asta, nu?

Wang Gongdao a continuat să-și aranjeze părul, s-a gândit ce s-a gândit și a dat iar din cap.

— Păi, o verișoară de-a mea, din partea mătușii mele, este măritată cu un nepot din partea unei cumnate de-a lui Ma-Față de Cal, a zis Li Xuelian.

— Și care-i treaba, pân’ la urmă? s-a interesat Wang Gongdao încruntat.

— Vreau să dau divorț.

În acest moment, Wang Gongdao a invitat-o pe Li Xuelian în sufrageria casei lui de proaspăt însurățel ca să pună jos sacul umplut pe jumătate cu semințe de susan sau, mai bine zis, ca să potolească găina aceea care cotcodăcea pe tonalități înalte. Sau, și mai bine zis, ca să scape mai repede de ea. O femeie a scos capul din dormitor, după care s-a retras imediat.

— Și, mă rog, de ce vrei să divorțezi? Nepotrivire de caracter?

— Mai rău, a răspuns Li Xuelian.

— Are o aventură? a încercat Wang Gongdao să-și dea cu presupusul.

— Și mai rău.

— Că doar n-o fi vorba de vreo crimă, nu?

— Nu, dar am de gând să mă duc acasă și să-l omor dacă nu faci nimic, a zis femeia.

Speriat, Wang Gongdao a sărit drept în picioare și s-a repezit să-i toarne femeii niște ceai.

— Nici să nu te gândești să-l omori, că atunci nu știu de cine mai divorțezi, a spus el, rămânând cu ceainicul suspendat în aer. Apropo, cum ziceai că te cheamă?

— Mă cheamă Li Xuelian.

— Și pe bărbatul tău?

— Qin Yuhe.

— Și cu ce se ocupă?

— E șofer de camion la fabrica de îngrășăminte chimice din județ.

— De câți ani sunteți căsătoriți? a continuat el s-o iscodească.

— De opt ani.

— Ai adus certificatul de căsătorie?

— Am adus certificatul de divorț, i-a răspuns Li Xuelian.

Și zicând așa, Li Xuelian și-a desfăcut nasturii paltonului și a scos din buzunarul interior certificatul de divorț.

Wang Gongdao încremenise.

— Păi dacă ai divorțat deja, ce divorț mai vrei, femeie? a întrebat-o.

— Asta este fals, s-a grăbit ea să-i răspundă.

Atunci Wang Gongdao a luat certificatul, care era cam boțit, probabil de cât îl tot frecase femeia, și l-a cercetat cu mare băgare de seamă.

— Din câte văd eu, nu-i fals. E și numele tău, e și numele lui, a tras el concluzia.

— Certificatul nu-i fals, dar divorțul a fost fals.

— N-are importanță dacă la momentul acela a fost fals sau nu, i-a răspuns Wang Gongdao, lovind ușor cu degetul în certificat. Din punct de vedere juridic, dacă există acest certificat, atunci divorțul este real.

— Tocmai aici e nenorocirea, a spus Li Xuelian.

Wang Gongdao a rămas un pic pe gânduri, scărpinându-se în cap.

— Până la urmă, ce vrei, femeie? a întrebat-o.

— Mai întâi, vreau să-l dau în judecată pe nenorocitul de Qin Yuhe, să arăt că e fals certificatul ăsta. După aceea, să mă mărit înapoi cu el, după care să divorțez de-adevăratelea.

Wang Gongdao se tot scărpina în cap, de-a dreptul buimăcit.

— Păi dacă vrei să divorțezi de numitul Qin, ca apoi să-ți bați capul ca să mai divorțezi încă o dată de el, nu-i tot chinul ăsta cam în zadar? a întrebat el.

— Așa zice toată lumea, dar eu nu cred asta, a răspuns Li Xuelian.

2.

Nici vorbă să vrea Li Xuelian să se chinuie în zadar, de vreme ce deja era divorțată. Cel mult s-ar fi chinuit ca să poată divorța din nou. La început de tot îi trecuse prin cap să termine treaba repede – să isprăvească dintr-o lovitură de cuțit cu jigodia de Qin Yuhe, doar că acesta era un zdrahon de bărbat, de un metru optzeci și cinci, lat în umeri cât dulapul, așa că n-ar fi reușit ea să-l termine dintr-o lovitură. Cândva îl luase de bărbat tocmai pentru că era mare și voinic, doar că acum, când plănuia să scape de el, calitățile de odinioară deveniseră cele mai mari defecte. Se vede treaba că avea nevoie de un complice ca să-i facă felul. Mai întâi, s-a gândit la fratele ei mai mic, pe nume Li Yingyong, și el tot un zdrahon de un metru optzeci și cinci. Umbla toată ziua cu tractorul dintr-un sat în altul – cumpăra cereale, vindea cereale, ba mai făcea și comerț cu bumbac sau pesticide. Prin urmare, Li Xuelian s-a dus degrabă la casa părintească. Acolo, toată familia fratelui ei era la masa de prânz. Cu toții – Li Yingyong, nevasta și băiatul lor de doi anișori – stăteau aplecați peste masă și sorbăcăiau cu zgomot tăiețeii cu sos de soia.

Rezemată de tocul ușii, Li Xuelian i-a spus:

— Yingyong, vino puțin afară să-ți zică sora ta o vorbuliță!

Li Yingyong și-a ridicat privirea din bolul cu tăiței și-a privit-o.

— Soro, zi aici ce-ai de zis!

— Chestia asta pe care o am de zis nu-i decât pentru urechile tale, i-a răspuns Li Xuelian scuturând din cap.

Li Yingyong s-a uitat la nevastă și la copil, după care a lăsat jos bolul, s-a ridicat și s-a dus cu sora lui după dâmbul de la marginea satului. Era deja miezul primăverii, așa că pârâiașul din apropiere se dezgheța și curgea cu susur la vale.

— Yingyong, ce zici tu de purtarea surorii tale față de tine?

— Păi e foarte bună, a răspuns Yingyong scărpinându-se în cap. Când a fost să mă însor, tu mi-ai împrumutat douăzeci de mii de yuani.

— Acum sora ta vrea să te roage ceva, a zis femeia.

— Spune, surioară!

— Ajută-mă să-l omor pe Qin Yuhe.

Li Yingyong a încremenit. Știa el că Li Xuelian avusese scandal cu bărbatul ei din cauza „divorțului”, dar nu și-ar fi imaginat să se ajungă la crimă.

— Soro, dacă îmi ceri să tai un porc, zău că te ajut, dar dacă vine vorba de oameni, atunci să știi că eu n-am mai omorât pe nimeni, a zis frecându-și scăfârlia.

— Păi nimeni nu face crime toată ziua, bună ziua, ci numai dacă situația o impune, i-a răspuns Li Xuelian.

— De omorât un om e ușor, dar după aceea eu o să mă aleg cu un glonț în cap, a zis Li Yingyong.

— Dar nu-ți cer să-l omori tu, doar să mă ajuți, să-l ții ca să-l înjunghii eu. Și de-o fi vorba de pedeapsa cu moartea, atunci eu o să fiu împușcată, nu tu. Tu n-ai nicio treabă!

Li Yingyong cam ezita.

— Dacă-l țin ca să-l omori tu, mă mănâncă și pe mine pușcăria.

— Auzi, până la urmă sunt sor-ta sau nu sunt? a întrebat Li Xuelian, pierzându-și răbdarea. Să fiu batjocorită de cineva și ție nici măcar să nu-ți pese... Cam cum vine treaba asta? Dacă nu mă ajuți, atunci nu-l mai omor. Mă duc acasă, mă spânzur și cu asta, basta!

Speriat de vorbele ei, Li Yingyong a zis imediat:

— Soro, uite ce, te ajut... Când trecem la treabă?

— O chestiune ca asta nu suportă amânare. Chiar mâine, a spus ea.

— Atunci mâine să fie! i-a răspuns bărbatul încuviințând din cap. Oricum, tot trebuie omorât, deci cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Numai că a doua zi, când Li Xuelian a venit după fratele ei, ca să treacă la fapte, cumnata i-a spus că Li Yingyong plecase cu tractorul în Shandong cu o seară în urmă, ca să aducă bumbac. Păi doar se puseseră de acord să-l omoare pe individ! Cum se făcea că plecase după bumbac? Până atunci, pentru așa treabă nu plecase niciodată în altă provincie, și acum se găsise să se ducă tocmai la Shandong? Era limpede ca lumina zilei că fugea de ea. Li Xuelian a oftat adânc, fiindcă știa că Li Yingyong nu era nici vreun erou, nici vreun curajos[3]. Cât despre zicala „sângele apă nu se face”, numai baliverne.

[3] Aluzie la prenumele fratelui, alcătuit din două cuvinte monosilabice, *ying* – erou și *yong* – curajos.

Și fiindcă avea nevoie de cineva care s-o ajute să-l omoare pe individ, lui Li Xuelian i-a venit în minte Hu, măcelarul de la oraș, din localitatea Cotitura. Era un bărbat roșu la față, care tranșa vreo cinci porci de la prima oră, ca să livreze carnea la piață, înainte să se lumineze de-a binelea. Carnea o punea și pe tejghea, o agăța și în cui, iar în coșurile de sub tarabă înghesuia căpățânile și toate măruntaiele. Li Xuelian cumpărase carne de la Hu și de fiecare dată, cu o precizie de chirurg, el îi tăia o halcă de carne și i-o arunca în coș, iar apoi lua un maț gros din coșul de sub tarabă și i-l dădea și pe acela, numai că nu făcea aceste gesturi în mod gratuit. De fiecare dată, îi zicea mieros „iubire”, în timp ce o privea cu ochii mijiți și pofticioși. Ba uneori venea de după tejghea ca să o pipăie un pic, ceea ce o stârnea pe Li Xuelian să îi tragă câteva înjurături. Acum, femeia s-a dus la taraba lui și i-a spus:

— Hu, să căutăm un loc mai retras, că am o vorbă să-ți spun.

Bărbatul era cam derutat, dar s-a gândit el ce s-a gândit și, în cele din urmă, a pus jos cuțitul și a urmat-o în căutarea unui loc mai ferit de ochii lumii, în spatele pieței. Au găsit o moară părăsită și au intrat de îndată.

— Hu, cum ți se pare ție că ne avem noi doi? l-a întrebat Li Xuelian.

În ochii lui Hu a și scânteiat o lumină.

— Ne avem strașnic de bine, iubirea mea. Nu ți-am dat eu întotdeauna cea mai bună carne?

— Atunci am și eu o rugăminte la tine.

— Care?

Li Xuelian își învățase lecția după episodul cu fratele ei, așa că n-a mai rostit o vorbă despre crima pe care o plănuia, ci a zis numai atât:

— Eu am să-l chem pe Qin Yuhe, iar tu o să mă ajuți și o să-l ții, ca să-i trag vreo două.

Și Hu auzise de povestea celor doi. Să-l țină pe individ nu era mare lucru pentru el, așa că a încuviințat numaidecât:

— Am auzit de problemele voastre. Qin Yuhe e un nenorocit. Nu doar că o să-l țin, dar o să-i și trag câteva de o să-l satur. Numai că vreau și eu să știu ceva: după ce o să te ajut, eu cu ce mă aleg?

— Dacă mă ajuți să-l aranjez, o să fac chestia aia cu tine, a spus Li Xuelian.

Hu era în culmea fericirii, așa că s-a repezit s-o îmbrățișeze, profitând de ocazie s-o și pipăie un pic.

— Iubirea mea, dacă faci tu asta cu mine, atunci eu nu numai că-i trag o mamă de bătaie, dar îl și omor.

— Nu omorâm pe nimeni, s-a grăbit Li Xuelian să precizeze.

— Atunci, e bine și cu bătaia. Hai, întâi să ne facem treaba și după aceea îl chelfănim, a spus Lao Hu, repezindu-se iar către ea.

Li Xuelian l-a împins din nou.

— Nu, nu. Întâi bătaie și după aia culcare. Dacă nu, o las baltă, a continuat ea, în timp ce se îndrepta spre ieșirea din moară.

— Iubirea mea, a spus Lao Hu, grăbindu-se s-o ajungă din urmă, facem cum zici tu – întâi bătaie și după aia culcare. Dar să nu cumva să te răzgândești!

— Doar sunt femeie de cuvânt! a ținut să-l asigure Li Xuelian.

Hu se bătea bucuros în piept.

— Și când începem? Chestia asta cu cât o facem mai repede, cu atât mai bine.

— Atunci rămâne pe mâine, a zis femeia. Azi mă duc la el să-i dau întâlnire, ca să-l scot cumva din casă.

În aceeași zi, după-amiaza, Li Xuelian s-a prezentat la fabrica de îngrășăminte chimice Xiguan, de la oraș, ca să dea de Qin Yuhe. S-a dus cu fetița ei de numai două luni în brațe, cu gândul să-l păcălească, cerându-i să se întâlnească a doua zi la primărie, ca să discute despre pensia alimentară a copilului. Din vreo zece coșuri ale fabricii se ridicau spre văzduh vălătuci de fum albicios. Li Xuelian a întrebat peste tot, dar toți cei pe care i-a întâlnit i-au spus că Qin Yuhe plecase cu camionul să ducă îngrășăminte în Heilongjiang[4] și n-avea să se întoarcă decât peste vreo zece zile. Se pare că, întocmai ca și fratele ei, Qin Yuhe fugea de ea. Dacă voia să se ducă după el tocmai în Heilongjiang, avea de străbătut vreo patru-cinci provincii; în plus, în acest răstimp, Qin Yuhe și-ar fi continuat drumul, doar nu stătea pe loc, și ea tot n-ar fi reușit să-l ajungă din urmă. Se vede treaba că era mai ușor să omori un om decât să dai de el. N-avea încotro, trebuia să-i mai cruțe viața vreo lună de zile. Li Xuelian și-a înfrânat furia și, după ce a ieșit din fabrică, a simțit că o treceau și nevoile. La poartă era o latrină cu plată, unde te

[4] Provincie din zona de nord-est a Chinei.

costa doi *mao*[5] să te ușurezi. Se îngrijea de locul acela o femeie de vârstă mijlocie, cu părul făcut permanent atât de tare, încât semăna mai degrabă cu un cuib de păsări. Li Xuelian i-a dat doi *mao,* i-a lăsat fata în grijă și a intrat să-și facă nevoile. Odată ce s-a ușurat și a scăpat de apăsarea pe care o avea, a simțit că din nou putea da frâu liber furiei, așa că în momentul în care a ieșit și și-a văzut fetița plângând la pieptul îngrijitoarei, s-a repezit și i-a cârpit un dos de palmă.

— Nesimțito, numai din cauza ta pătimesc eu!

Toată încurcătura în care erau prinși Li Xuelian și Qin Yuhe pornise de la copilul acesta. Cei doi fuseseră căsătoriți opt ani, iar după doi ani li se născuse un băiat, care acum mergea pe șapte anișori. În primăvara ce trecuse, Li Xuelian a descoperit că rămăsese iar însărcinată. Nici ea nu mai știa când se întâmplase, cu siguranță că fusese o socoteală greșită la mijloc. Ar fi trebuit să-i ceară lui Qin Yuhe să folosească prezervativul, doar că n-o făcuse, iar după ce bărbatul se simțise bine, ea se alesese cu burta la gură. Cu al doilea copil încălcau legea. Dacă Qin Yuhe ar fi fost de la țară, ar fi plătit o amendă de câteva mii de yuani și ar fi putut să păstreze copilul, dar cum bărbatul era angajat la fabrica de îngrășăminte chimice, la al doilea copil, pe lângă faptul că primea amendă, mai rămânea și fără slujbă, adică se ducea naibii munca lui de mai bine de zece ani. Până la urmă, au hotărât amândoi să se ducă la spital să facă avort. Vreme de două luni ea nu avusese nici cel mai mic semn că ar fi însărcinată, numai că de îndată ce și-a dat jos pantalonii și s-a urcat pe masă, a simțit cum îi mișcă ceva în pântece. Niciuna, nici două, și-a strâns picioarele, a sărit de pe masa de operație și și-a tras iute pantalonii pe ea. Doctorul a crezut că vrea să meargă la toaletă. Cine să-și fi închipuit că de îndată ce a ieșit din sala de operații a și pornit glonț către ieșire? Qin Yuhe, mergând în urma ei, i-a spus:

— Încotro? Îți face anestezie și n-ai să simți nici pic de durere.

— Aici e multă lume. Hai acasă și discutăm acolo! i-a răspuns Li Xuelian.

Pe drum, niciunul din ei n-a scos o vorbă. Au mers patruzeci de *li* cu autobuzul până au ajuns acasă. Odată ce a intrat în curte, femeia s-a și dus în staul, unde era o vacă ce tocmai fătase cu două zile în urmă. Vițica sugea, iar vaca, în momentul

[5] *Mao* este subdiviziune monetară; zece *mao* alcătuiesc un yuan.

în care a văzut-o pe Li Xuelian, a scos un muget prelung, căci probabil era lihnită de foame. Femeia i-a adus degrabă niște fân. Qin Yuhe s-a repezit înăuntru și a strigat la ea:

— Ce ai de gând să faci?

— Copilul m-a pocnit în burtă, așa că trebuie musai să-i dau viață. Nu mai pot să-l lepăd.

— Nici prin gând să nu-ți treacă! Dacă-l faci, o să mă dea afară de la fabrică, a spus bărbatul.

— Mi-a venit o idee cum să facem să nasc copilul, iar tu să-ți păstrezi slujba.

— Nu există așa ceva pe lumea asta, a fost răspunsul lui Qin Yuhe.

Li Xuelian a anunțat sentința:

— O să divorțăm.

La auzul acestor vorbe, Qin Yuhe a încremenit și a bâiguit:

— Ce vrei să zici cu asta?

— Exact asta a făcut unul, Zhao Huoche, de la oraș. O să divorțăm și atunci nu mai avem nicio treabă unul cu altul. După ce nasc, copilul o să fie numai al meu, n-o să aibă nicio legătură cu tine. Ție o să-ți revină băiatul cel mare și, în felul acesta, când ne vom recăsători, fiecare vine cu câte un copil, ceea ce nu încalcă nicio lege.

Dezmeticindu-se, Qin Yuhe i-a spus scărpinându-se în cap:

— E o idee bună, nimic de zis, dar nu se poate să divorțăm din cauza unui copil.

— O să facem la fel ca Zhao Huoche, a spus Li Xuelian. Așteptăm să primească și copilul permis de rezidență și imediat ne recăsătorim. Copilul va apărea ca născut înaintea căsătoriei, așa că fiecare vine cu câte un copil, iar în lege nu se spune nimic despre situația în care cei doi soți au deja fiecare câte un copil. După căsătorie o să avem grijă să nu mai facem niciun copil!

Qin Yuhe rămăsese pe gânduri tot scărpinându-se în cap și simțind cum Zhao Huoche crește în ochii lui.

— E dat naibii Zhao Huoche ăsta! Cum i-a trecut lui prin cap drăcia asta! Dar ăsta cu ce se ocupă?

— E medic veterinar în târg, i-a zis Li Xuelian.

— Păi unul ca el n-ar trebui să se ocupe de animale. Ar trebui să se ducă la Beijing și să se ocupe de planificarea familială

pentru întreaga națiune, că sigur ar găsi el câte o portiță de scăpare pentru toate problemele! și-a dat cu părerea Qin Yuhe.

Apoi, a cercetat-o un pic din priviri pe Li Xuelian și a continuat:

— Tu ascunzi nu doar un copil în burtă, ci și o groază de șmecherii în cap. Abia acum înțeleg cu cine am de-a face. Cum de nu mi-am dat eu seama până acum ce zace în tine?

Și așa cei doi s-au dus la oraș și au divorțat. După aceea, ca să nu stârnească vreo suspiciune, au stat departe unul de altul; lunile au trecut, numai că, după ce a născut, Li Xuelian a descoperit cu stupoare că Qin Yuhe se căsătorise cu Xiao Mi, patroana coaforului din oraș. Și nu doar că o luase de nevastă, dar o mai și lăsase gravidă. Fusese vorba de un divorț fals, dar se vede treaba că se transformase într-un divorț în toată regula. Li Xuelian urmase calea lui Zhao Huoche și nici prin gând nu i-ar fi trecut că deznodământul ar fi putut să fie atât de diferit față de ce își închipuise la început că avea să se întâmple. Când a văzut care e treaba, Li Xuelian s-a dus peste Qin Yuhe cu scandal, că doar alta le fusese înțelegerea – divorțul să fie de formă – numai că bărbatul i-a închis repede gura spunându-i că divorțul a fost cât se poate de adevărat și atâta vreme cât exista un certificat de divorț, Li Xuelian nu prea mai avea argumente. Abia atunci s-a dezmeticit și a priceput că îl crezuse un fraier. Acum, mai greu de înghițit era înfrângerea decât divorțul în sine, și ceea ce o înfuria și mai tare era faptul că toată tevatura asta fusese ideea ei. Că te prostesc alții, mai merge cum mai merge, dar să știi că singur ți-ai săpat groapa, asta era ceva de nesuportat, așa că numaidecât i-a încolțit în minte ideea să-l omoare pe neisprăvit. Acum, el plecase tocmai în Heilongjiang și, fiindcă n-avea cum să-l dibuiască și să-i facă de petrecanie, Li Xuelian n-a găsit nimic mai bun decât să-și verse furia pe fetița de două luni. A fost de ajuns să-i pocnească una peste față ca s-o potolească, numai că acest lucru a înfuriat-o pe femeia care avea grijă de latrină.

— Ce faci aici? s-a răstit la ea, lovind cu piciorul în pământ. Cu ce ți-am greșit eu?

— Ce vrei să zici cu asta? a întrebat-o Li Xuelian, luată prin surprindere.

— Dacă ai de gând să-ți bați copilul, caută-ți un alt loc! Cum să îndure un copil atât de mic bătaia ta? Dacă ai s-o omori în

bătaie, o să afle toată lumea și atunci cine o să mai îndrăznească să vină să se ușureze aici?

Pricepând cum stă treaba, Li Xuelian și-a luat copilul și, așezându-se pe treapta de la intrare, a izbucnit în hohote de plâns.

— Qin Yuhe, fir-ar mă-ta a dracului! O să mă bagi în mormânt!

Atunci copila s-a pus și ea pe plâns, iar femeia și-a dat seama, după înjurătură, că aceea era fosta nevastă a lui Qin Yuhe. Vestea așa-zisului divorț al celor doi se răspândise în toată fabrica și ajunsese și la latrina de la poartă. Când a auzit-o pe Li Xuelian cum îl ocărăște pe Qin Yuhe, femeia și-a dat și ea drumul la gură:

— Javra asta de Qin Yuhe e un căcat!

Descoperind că avea un aliat la înjurături, Li Xuelian a simțit dintr-odată o simpatie deosebită pentru acea femeie, așa că i-a spus:

— La început, era cât se poate de limpede că-i un divorț fals. Cine și-ar fi închipuit că din fals devine adevărat?

— Dar eu nu despre divorțul vostru vorbesc!

Răspunsul femeii a surprins-o de-a binelea pe Li Xuelian, care s-a grăbit s-o întrebe:

— Adică ce vrei să zici?

— Qin Yuhe n-are pic de inimă. Anul ăsta, prin ianuarie, s-a îmbătat și a venit să se ușureze. Toată lumea plătește aici, că doar de aici îmi iau și eu partea. Toată viețișoara familiei mele depinde de latrina asta. Doar că Qin Yuhe a zis că el lucrează la fabrică și n-a vrut nici în ruptul capului să plătească doi *mao* amărâți. Am tras de el să mi-i dea, numai că el mi-a pocnit una, de am rămas fără doi dinți din față.

Și nici nu și-a terminat bine vorba că a și căscat gura, să-i arate lui Li Xuelian hăul. Era limpede ca lumina zilei că femeia aceasta rămăsese cel puțin fără o jumătate de dinte. Pe vremea când trăia sub același acoperiș cu Qin Yuhe, Li Xuelian crezuse că-i un om de ispravă și nici că și-ar fi închipuit că după divorț o să ajungă în halul ăsta. Acum avea toate motivele să-l privească cu dispreț.

— Azi n-am dat de el, că dacă-mi pica în gheare îl omoram, a spus Li Xuelian.

La auzul acestor vorbe, îngrijitoarea latrinei nu a părut deloc surprinsă și imediat i-a spus:

— Un nenorocit ca ăsta scapă prea ieftin cu moartea.

— Ce vrei să zici? s-a interesat Li Xuelian, uluită.

— Îl omori și cade lat la pământ. Asta-i o treabă pe care o isprăvești într-o clipă. Dacă ar fi după mine, pe un ticălos ca ăsta nu l-aș omorî, ci l-aș chinui pe săturate. Nu s-a însurat cu alta? Atunci chinuie-l până îl lasă și nevasta de acum. Fă-i viața un coșmar, fă-l să-și dorească moartea! Abia atunci o să te simți răzbunată!

Asta era ceea ce-i trebuia să audă. De fapt, existau metode mult mai bune decât moartea ca să pedepsești un om. Era ușor să-i curme viața și să termine cu el, dar și mai bine ar fi fost să dea cu el de pământ, să-i facă praf familia până când nu mai știa de capul lui. Și numai pentru că o păcălise cum nu se poate mai josnic. Când venise cu copilul în brațe la fabrică, pe Li Xuelian o mânase numai gândul ucigaș, pe când acum, la plecare, mintea nu-i mai stătea decât la cum o să-l perpelească ea pe ticălos. Uite cum o îngrijitoare de latrină îi destupase mintea cât ai zice pește. Femeia aceasta îl ura pe Qin Yuhe pentru că o lăsase fără dinți, însă în mod cu totul neașteptat tocmai ea îi salvase viața.

3.

A doua oară când Li Xuelian l-a întâlnit pe Wang Gongdao a fost în sala de tribunal. El purta roba de judecător și tocmai încheiase judecata unui caz complicat ce privea dreptul de proprietate. Erau doi băieți cu numele de familie Chao, care locuiau pe strada Răsăritului, la oraș. Încă de mici, rămăseseră orfani de ambii părinții. După ce au crescut, au deschis la intersecția străzilor un birt unde se servea supă picantă. Cei doi frați se trezeau în fiecare zi la cinci dimineața și, cum birtul se găsea într-o zonă intens circulată, afacerea a devenit prosperă cu timpul, însă în urmă cu doi ani fratele cel mare se căsătorise, așa că, odată cu apariția celei de-a treia persoane, se înmulțiseră și conflictele. Și tot așa, până când s-a pus problema împărțirii averii, ceea ce nu era neapărat o problemă, totul era jumătate-jumătate, doar că împărțeala a ajuns și la birtul cu supă picantă. Fiecare din cei doi frați îl voia și n-avea de gând să

cedeze, așa că până la urmă au luat calea tribunalului. Wang Gongdao s-a salutat cu fratele cel mare, căci fuseseră colegi de școală primară. Încercând să medieze conflictul, Wang le-a spus că acela care va fi de acord să-i plătească fratelui său jumătate din suma cuvenită va putea păstra birtul. Cel mare s-a învoit pe dată, numai că fratele mai mic a ridicat o nouă problemă; a spus că de doi ani, de când se însurase, fratele cel mare nu se mai trezise la ora cinci dimineața ca să deschidă birtul. Sarcina aceasta îi revenise numai lui. Prin urmare, dacă fratele lui voia birtul, mai întâi trebuia să-l plătească pentru tot efortul lui vreme de doi ani. Fratele cel mare a început să se agite și el și a întrebat: „Atunci, cum socotim cei peste opt mii de yuani cheltuiți cu operația ta, de anul trecut, la stomac?” Cei doi frați nu mai aveau mult și se luat de gât chiar acolo, în sala de tribunal. Văzând că n-are sorți de izbândă cu medierea, Wang Gongdao n-a avut încotro decât să declare amânarea pronunțării sentinței pentru o altă dată. Numai că fratele cel mic s-a împotrivit spunând:

— Dacă nu s-ar fi deschis discuția despre operația mea la stomac, n-ar fi fost nicio problemă, dar acum, că tot am ajuns la subiectul ăsta, să lăsăm de o parte povestea cu birtul cu supă picantă și nu pleacă nimeni din această încăpere până nu lămurim lucrurile! Apoi, a bătut din picior și a adăugat: Oare de ce m-am îmbolnăvit eu de stomac, dacă nu din cauză că m-au supărat ei doi?

Wang Gongdao s-a grăbit să precizeze faptul că boala de stomac n-avea nicio legătură cu dosarul pe rol. Atunci, fratele cel mic a luat foc; s-a repezit în fața lui Wang Gongdao și, arătându-l cu degetul, a spus:

— Domnule Wang, știu prea bine că voi doi ați fost colegi de școală. Dacă îndrăznești vreo șmecherie cu mine, ai să-mi dai socoteală! Și, în timp ce își sufleca mânecile, a mai zis: Ca s-o spun pe-aia dreaptă, înainte să vin aici, am băut și două guri de rachiu.

— Adică ce vrei să spui? Că o să mă iei la bătaie?

Fratele cel mic se albise la față de furie și i-a răspuns:

— Ajungem noi și-acolo.

Wang Gongdao tremura de nervi.

— Cearta voastră pe avere n-are nicio legătură cu mine. Eu n-am nimic de câștigat din asta. Am vrut doar să fac pace între

voi, iar voi acum aveți de gând să-mi trageți și o mamă de bătaie? Apoi a izbit cu ciocănelul în masă și a zis: Niște neisprăviți! Asta sunteți – o adunătură de neisprăviți!

A chemat de îndată polițiștii și le-a cerut să-i dea afară pe cei doi frați. Atunci și-a făcut apariția și Li Xuelian, care a strigat:

— Onorată instanță, să-mi spun și eu păsul!

Wang Gongdao era încă furios din pricina celor doi frați Chao și în prima clipă nu a recunoscut-o pe femeie.

— Să-ți spui păsul? Care păs?

— Treaba cu divorțul ce ți-am spus-o când am fost la tine acasă. Pe mine mă cheamă Li Xuelian. Mi-ai spus să îți amintesc peste trei zile. Ei, iată că s-au făcut trei zile.

Abia atunci și-a dat seama Wang Gongdao cine era și s-a întors la masa lui, mutându-și gândul de la povestea celor doi frați Chao la cazul lui Li Xuelian. S-a gândit el ce s-a gândit și a spus cu un oftat:

— Mare bătaie de cap!

— Cine-ți dă mare bătaie de cap? a întrebat Li Xuelian.

— Toată lumea, a răspuns Wang Gongdao. M-am cam prins eu cum stă treaba în cazul ăsta al tău. Nu-i deloc simplu. Mai întâi, e vorba de tine – deja ai divorțat și vrei să mai divorțezi o dată. Ca să faci așa ceva, ar trebui mai întâi să dovedești că ai avut un divorț fals. Pe urmă să te căsătorești din nou și să divorțezi din nou. Păi nu-i asta o mare bătaie de cap?

— Mie nu mi-e frică de nicio bătaie de cap, a spus Li Xuelian.

— În plus, a spus Wang Gongdao, mai este și fostul tău soț. Cum îl cheamă?

— Qin Yuhe, a zis Li Xuelian.

— Dacă ar fi fost tot burlac, atunci am fi putut să discutăm despre chestiunea asta, dar deja s-a însurat cu altcineva. În cazul în care vei dovedi că divorțul vostru a fost fals și ceri să divorțezi din nou, atunci el va trebui mai întâi să divorțeze de actuala soție că, dacă nu, va fi acuzat de bigamie. Va trebui să se însoare din nou cu tine și apoi să divorțeze. Ia spune tu, nu-i asta o mare bătaie de cap?

— Exact asta și vreau.

— Da, dar mai este vorba și de tribunalul care nu a mai avut niciodată de judecat un asemenea caz. Pare să fie un singur caz, dar de fapt aici sunt mai multe care vor trebui judecate de mai multe instanțe. De la divorț o să se ajungă iar la divorț, o să se

învârtă toate în cerc și o să ne întoarcem de unde am pornit. Nu-i asta o mare bătaie de cap? a spus Wang Gongdao.

— Frățioare, voi cu așa ceva vă ocupați. N-ar trebui să vă temeți de deranj, nu s-a lăsat femeia.

— Dar eu nu la aceste lucruri mă refer, a spus Wang Gongdao.

— Atunci la ce te referi?

— Să zicem că divorțul tău de la Yuhe a fost fals. Păi chiar asta e o mare belea!

— Cum așa? s-a mirat Li Xuelian.

— Dacă zici că divorțul vostru a fost fals, atunci orice om cu minte o să-și dea seama că tot ce ați urmărit voi a fost să mai faceți un copil. Și asta va atrage asupra voastră suspiciunea că n-ați făcut altceva decât să vă bateți joc de planificarea familială. Știi ce înseamnă planificare familială? a spus Wang Gongdao.

— Înseamnă că nu ai voie să faci mai mulți copii.

— Nu-i chiar așa de simplu cum crezi tu. E vorba de politica statului și atunci chestiunea devine foarte serioasă, înțelegi? Dacă se constată că divorțul vostru a fost fals, atunci se va ajunge la concluzia că acest lucru are legătură cu copilul vostru. Ție ți se pare că aduci acuzații împotriva altcuiva, dar de fapt acuzațiile sunt împotriva ta și a copilului tău.

Li Xuelian încremenise deja. S-a gândit ce s-a gândit și a zis:

— Adică ar putea fi condamnată la moarte fata mea?

— Nici vorbă! i-a răspuns Wang Gongdao râzând.

— Atunci eu? a continuat ea cu întrebările.

— Nici asta. Ar putea fi o pedeapsă administrativă ca, de exemplu, o amendă sau o demitere din funcția de la stat. Nu e asta oare ca-n vorba aia: „Zboară găina și se sparge oul”?

— Eu vreau exact așa ceva – să zboare găina și să se spargă oul, a spus Li Xuelian. Nu mi-e frică de amendă, nu mi-e frică nici să fiu dată afară din funcția de la stat, fiindcă n-am așa ceva. Eu vând sos de soia la piață. Dacă n-o să mă mai lase să vând acolo, nu-i mare scofală, dar nemernicul de Qin Yuhe e angajat la stat și eu exact asta vreau, să rămână fără serviciu.

Wang Gongdao s-a scărpinat în cap și a spus:

— Dacă asta vrei cu adevărat, atunci eu n-am ce face. Ai adus plângerea?

Li Xuelian a scos din sân niște hârtii și i le-a dat lui Wang Gongdao. Era o plângere redactată de Lao Qian, de la Biroul de Avocatură Lao Qian, de pe strada Nordului din oraș, care o costase trei sute de yuani. Erau trei hârtii, adică o costase o sută de yuani hârtia. Se plânsese că era prea scump, dar Lao Qian căscase ochii și îi spusese: „E un dosar greu! E un dosar greu!” Apoi mai zisese: „Am scris o singură plângere, dar de fapt sunt mai multe cauze acolo. Eu ți-am luat bani pentru o singură cauză, nu pentru mai multe, așa că nu poți să te plângi că te-a costat mult. Dacă analizezi problema mai în detaliu, ai să-ți dai seama că eu am ieșit în pierdere”.

Wang Gongdao a luat plângerea și a întrebat:

— Ai adus taxa de plângere?

— Cât este? s-a interesat Li Xuelian.

— Două sute, i-a răspuns el.

— E mai scump decât la Lao Qian.

— Să rezolvi atâtea belele cu două sute nu-i scump deloc.

Wang Gongdao i-a aruncat o privire lui Li Xuelian și a pornit spre ieșire.

— Să depui taxa la casierie! După aceea, du-te acasă și așteaptă scrisoarea, a spus el.

— Cât timp va trebui să aștept? a întrebat femeia în urma lui.

Wang Gongdao s-a gândit ce s-a gândit și a spus:

— După ce intrăm în procedura de plângere, cel puțin zece zile.

— Frățioare, am să revin peste zece zile, a zis Li Xuelian.

4.

În zece zile, Li Xuelian a făcut șapte treburi importante.

Prima: a făcut baie. De când născuse, lui Li Xuelian îi stătuse gândul numai la cum să-l omoare pe Qin Yuhe, așa că de două luni nu mai făcuse baie și simțea și ea că a cam început să pută. Acum, că luase o decizie așa de importantă, și-a îngăduit să se ducă la baia publică și să facă o baie pe cinste. S-a înmuiat în apa fierbinte pe săturate, preț de vreo două ceasuri, de i se prelingea sudoarea șiroaie pe cap. După ce a stat bine la înmuiat, s-a întins pe pat ca să fie frecată bine. Pentru baie a

plătit cinci yuani, pentru frecat încă cinci. Odinioară, Li Xuelian se freca singură, dar acum a cheltuit cinci yuani ca să fie frecată de o femeie bondoacă din Sichuan, cu palmele mari, care numai ce a pus mâinile pe ea, că a și zis:

— Atâta jeg n-am mai văzut de ani de zile.

— Cumătră, freacă-mă bine, că am o treabă importantă, i-a zis Li Xuelian.

— Ce treabă? Te măriți cumva? a întrebat-o femeia.

— Da, da, mă mărit.

Femeia i-a studiat cu atenție burta și a spus:

— La vârsta asta, cred că te măriți a doua oară, așa-i?

— Da, a doua este, a zis Li Xuelian, încuviințând din cap.

Când s-a gândit mai bine, și-a dat seama că nu spunea deloc baliverne în fața acelei femei, fiindcă îl dădea în judecată pe Qin Yuhe tocmai ca să se mărite din nou cu el. Când a ieșit de la baie, Li Xuelian a avut senzația că e mai ușoară cu câteva kilograme. Ba și pasul parcă îi era mai ușor. Pe când străbătea târgul, Hu, măcelarul, a ochit-o numaidecât, așa cum ochește musca prada căreia urmează să-i sugă sângele. Tocmai tranșa niște carne. Imediat a lăsat halca de porc și a pornit degrabă pe urmele ei, uitând însă să pună jos satârul.

— Iubire, nu pleca! Acum câteva zile spuneai ceva despre o mamă de bătaie pe care să i-o dăm lui Qin Yuhe. Ce s-a mai întâmplat?

— Nu te agita, că încă n-am pus mâna pe el, i-a răspuns Li Xuelian. A plecat în Heilongjiang.

Hu rămăsese cu ochii pironiți asupra lui Li Xuelian. Proaspăt îmbăiată, aceasta era îmbujorată toată, iar din părul curat, ridicat în vârful capului, încă îi picura apă. Fiindcă născuse de curând și încă alăpta, nu doar sânii generoși, ci tot trupul ei răspândea o aromă de lapte.

— Iubire, uite ce, hai să facem întâi treaba aia și îl batem după aceea, a spus Hu apropiindu-se de ea.

— Nu, nu… Rămâne cum am stabilit: întâi îl batem și după aceea facem ce avem de făcut, s-a grăbit să-i răspundă.

De fapt, nici despre bătaie nu mai era vorba. În urmă cu câteva zile voise să-l bată, ba, mai mult, voise chiar să-l omoare. De câteva zile însă lui Li Xuelian nu-i mai trebuia nici bătaie, nici omor, tot ce-și dorea era să-l chinuie pe nemernic. Nu îndrăznea

să-i spună adevărul lui Hu, de teamă ca acesta să nu facă tărăboi. Acesta însă avea alte motive de tărăboi.

— Mă înnebunește gândul că nu pot să-l stâlcesc în bătaie. Uite ce, hai mai bine să ne facem noi treaba și după aia mă duc în Heilongjiang și-l omor.

Nu mai era nevoie de bătaie și cu atât mai puțin de omor, s-a gândit Li Xuelian, uitându-se la bărbatul care stătea în fața ei cu un satâr plin de sânge în mână.

— Nu se poate să-l omori, că dacă faci o crimă, de fapt îți faci rău chiar ție. L-ai omorât, gata, s-a terminat și cu tine! O să te alegi cu un glonț în cap, nu? a spus femeia, după care l-a mângâiat pe piept și a continuat: Hu, noi nu ne grăbim, că știi tu vorba aia: „Cei nerăbdători din fire nu mai apucă să mănânce *doufu* fierbinte”.

Bărbatul a început să țopăie, ducându-și mâna la piept.

— Tare te mai pricepi la vorbă, dar eu înnebunesc dacă mai aștept mult! apoi a continuat, arătând cu degetul spre fața lui: Uite și tu ce ochi injectați am, că nu mai am somn noaptea. Dacă o mai lungim așa, a continuat după o scurtă pauză, și nu-l omor pe Qin Yuhe, tot va trebui să omor pe cineva.

Li Xuelian l-a bătut pe umărul puternic și l-a consolat spunându-i:

— Hu, nu-i nicio grabă. O să ne răzbunăm noi, dar când o veni vremea potrivită. Și atunci, să te ții răzbunare…

A doua: și-a schimbat coafura. După ce a scăpat de Hu, Li Xuelian a intrat la coafor ca să scape de părul legat în coadă de cal și să se tundă scurt. Ca să-l chinuie pe Qin Yuhe, era musai să-l întâlnească, iar femeia se temea că, odată ce s-ar fi trezit față în față, s-ar fi luat la harță, s-ar fi bătut, se mai întâmplase asta și altă dată. Un păr lung poate fi înhățat ușor, dar cu părul scurt scapi repede și asta i-ar fi dat șansa să-i tragă un șut undeva, s-o țină minte. Zis și făcut: coada de cal s-a transformat numaidecât în păr scurt, așa de scurt că aproape că nici ea nu se mai recunoștea în oglindă. Asta era foarte bine. Care va să zică, Li Xuelian nu mai era cea de odinioară.

A treia: după ce a ieșit de la coafor, s-a dus direct la magazin, unde a cheltuit nouăzeci și cinci de yuani ca să-și cumpere o bluză nouă. Wang Gongdao avea dreptate. Cazul acesta nu era unul simplu. La prima vedere, părea a fi un singur caz, dar de fapt erau mai multe. Greu de spus cât avea să dureze, odată ce

se pornea procesul. Firește că avea să se întâlnească mereu cu el, așa că nu putea să apară șleampătă, pentru că atunci chiar că i-ar fi fost foarte greu să demonstreze că divorțul de anul trecut fusese de formă. Toată lumea ar fi crezut că bărbatul a lăsat-o fiindcă era vai de capul ei.

A patra: a cheltuit patruzeci și cinci de yuani și și-a cumpărat o pereche de pantofi de sport, cu șaisprezece găurele pentru șireturi pe fiecare parte, așa încât piciorul îi stătea bine strâns atunci când își lega bine șireturile. Li Xuelian s-a studiat cu mare atenție și a ajuns la concluzia că este mulțumită de cum arată. Ca să-l chinuie pe el, trebuia să se chinuie și pe sine, mai ales că avea mult de umblat.

A cincea: a vândut trei porci. Crescuse acasă o scroafa cu doi purcelușI, dar i-a vândut pe toți, pentru că, în afara faptului că îi trebuiau bani pentru proces, chiar că nu mai avea ea timp să se ocupe de creșterea porcilor. Ce rost avea să se chinuie cu porcii atâta vreme cât treburile oamenilor nu erau puse la punct? Însă Li Xuelian nu i-a vândut lui Hu, măcelarul de la târg, de teamă că aranjamentele cu acesta aveau să complice și mai mult situația, ci i-a vândut altcuiva, unui anume Deng, tot măcelar.

A șasea: și-a lăsat copilul în grija altcuiva. A bătut vreo cincizeci de *li* cu autobuzul până într-un sat învecinat ca să-și lase fiica de două luni în grija unei foste colege de gimnaziu, Meng Lanzhi. La început, Li Xuelian se gândise să-și lase fiica la familia fratelui său, Li Yingyong, dar când îl rugase s-o ajute să-l omoare pe bărbatul ei, el dăduse bir cu fugiții, ștergând-o tocmai în Shandong. Pricepuse repede că nu putea să pună bază pe el. Odinioară, când el avusese probleme, ea, ca o soră adevărată, îi sărise numaidecât în ajutor. Acum însă era de negăsit, așa că cel mai bine era ca de aici înainte nimeni să nu se mai bazeze pe nimeni. Cât fusese la gimnaziu, Li Xuelian nu se aflase în cine știe ce relații de prietenie cu Meng Lanzhi. Și nu numai că nu erau prietene, ba erau chiar dușmance, pentru că amândouă îl plăceau pe același băiat din clasa lor. Mai târziu, s-a dovedit că băiatul respectiv n-o plăcea pe niciuna din ele, căci îi făcea curte unei fete cu doi ani mai mare. Li Xuelian și Meng Lanzhi și-au plâns de milă una celeilalte și au devenit prietene la cataramă. Acum, Li Xuelian s-a dus cu copilul în brațe la Meng Lanzhi, care născuse și ea de curând și încă alăpta, așa că s-a

nimerit la țanc. Nici n-a mai fost nevoie să-i povestească de ce îi lasă copilul, fiindcă povestea ei era cunoscută de toată lumea.

— N-am nicio teamă să-mi las copilul aici, a zis Li Xuelian. Am de gând să-l chinui pe individul ăsta timp de două luni, până când s-o alege ceva: ori la bal, ori la spital. Apoi a continuat: Meng Lanzhi, dacă ai fi în locul meu, ai face la fel?

Prietena ei a scuturat din cap.

— Atunci, și tu, la fel ca toți ceilalți, socotești că-l chinui degeaba, așa-i? a zis Li Xuelian.

Meng Lanzhi iar a scuturat din cap.

— Cum așa? a zis Li Xuelian.

— Asta ne deosebește pe noi două, a zis Meng Lanzhi. Eu, când am o problemă, sunt în stare să îndur, pe când tu, nu. Apoi, și-a ridicat mâneca și a continuat: Uite, aici m-a lovit Lao Zang.

Lao Zang era bărbatul ei.

— Poți să înduri o viață întreagă sau nu. Chiar dacă eu sunt o fricoasă, totuși îi admir pe cei care au curaj. Li Xuelian, tu ești mult mai tare decât mine.

Aceasta a îmbrățișat-o și a izbucnit în lacrimi.

— Meng Lanzhi, nu-mi mai pasă dacă mor, acum că te aud spunând toate acestea.

A șaptea: s-a rugat la Bodhisattva. Lui Li Xuelian la început nici că-i trecuse prin minte așa ceva, dar întorcându-se acasă cu autobuzul, după ce și-a lăsat copila pe mâinile lui Meng Lanzhi, a străbătut Muntele Jietai, unde se afla un templu budist care adăpostea o statuie a lui Bodhisattva. Mai întâi, a auzit că se citeau sutrele cu voce tare, la difuzor, iar după aceea a văzut o mulțime de oameni, bărbați și femei, tineri și bătrâni, care urcau la templu ca să aprindă bețișoare parfumate. Li Xuelian credea că planul ei este pregătit cum nu se poate mai bine, însă abia acum și-a dat seama că ea se preocupase numai de treburile lumești, uitând cu desăvârșire că în lumea aceasta mai erau și zeitățile. Prin urmare, s-a grăbit să-l roage pe șofer să oprească, a sărit din mașină și a luat-o la fugă pe munte. La templu erau puhoaie de oameni și înăuntru, și afară, iar ca să intri mai trebuia să cumperi și bilet. N-a avut încotro, așa că a cheltuit zece yuani pe un bilet, după care încă cinci yuani pe bețișoare. După aceea, a intrat în templu, a aprins bețișoarele, le-a ridicat deasupra capului și a îngenuncheat în fața lui Bodhisattva, în

mijlocul credincioșilor. Ceilalți veniseră acolo să aprindă bețișoare și să se roage de bine. Numai ea se ruga de rău. A închis ochii și a intonat:

— Bodhisattva mare și milostiv, ai grijă să se rezolve procesul ăsta așa încât să se aleagă praful și pulberea de familia nenorocitului de Qin Yuhe! Apoi s-a gândit ce s-a gândit și a adăugat: Și dacă tot nu mi-o fi de ajuns să văd că se alege praful de familia lui, nemernicul ăsta să n-aibă parte de o moarte ușoară!

5.

Li Xuelian era pregătită ca procesul să dureze vreo două luni, doar că n-a fost nevoie de mai mult de douăzeci de minute. Procesul a fost judecat de Wang Gongdao, așa cum indica plăcuța din fața lui, pe care scria „Președinte de ședință”. În stânga sa stătea un judecător, iar în dreapta un grefier. Îl chemase în judecată pe Qin Yuhe, dar acesta nici gând să se prezinte, ci angajase un avocat pe nume Sun să-l reprezinte în instanță. Li Xuelian îl luase ca avocat pe Lao Qian, care avea biroul chiar lângă al lui Sun. În sala de judecată, mai întâi au fost prezentate motivele, apoi au fost depuse documentele, după care s-au citit acuzațiile și a fost prezentată lista martorilor. Documentele erau două copii după certificatul de divorț, iar instanța a constatat că certificatul respectiv era autentic. În plângerea sa, Li Xuelian a arătat că divorțul petrecut cu un an în urmă era fals, însă Lao Sun, avocatul lui Qin Yuhe, a citit declarația lui Qin Yuhe prin care acesta arăta că divorțul era cât se poate de adevărat. În continuare, a fost adus primul martor, Lao Gu, funcționarul de la primăria din târgul Cotitura, cel care se ocupase de toate formalitățile de divorț pentru Li Xuelian și Qin Yuhe. Lao Gu a stat tot timpul rezemat de un stâlp de lângă ușa sălii de judecată, ascultând cu mare atenție tot ce se spunea acolo. A făcut un pas înainte, a deschis gura și a spus că divorțul din anul ce trecuse era cât se poate de adevărat. El se ocupa de treizeci de ani de căsătorii și de divorțuri și nu i se întâmplase niciodată să facă vreo greșeală cât de mică. La auzul acestor vorbe, Li Xuelian s-a grăbit să spună:

— Lao Gu, te văd om bătrân. Cum de nu vezi că treaba asta a fost o făcătură?

Lao Gu un s-a lăsat:

— Dacă divorțul ăsta a fost o făcătură, nu înseamnă că v-ați înțeles să mă trageți pe sfoară? Pe urmă a bătut o dată din palme și a continuat: Și asta nu-i nimic pe lângă faptul că ați păcălit guvernul! Și arătând spre Sun: El a citit adineauri declarația lui Qin Yuhe care spune că divorțul este adevărat!

— Qin Yuhe e un mare nemernic, a zis Li Xuelian. Poți să pui bază pe ce spune el?

— Dacă nu pot să pun bază pe vorbele lui, atunci am să te cred pe tine, a zis Lao Cu. Qin Yuhe n-a zis nimic, doar tu ai trăncănit fără șir. Când te-am întrebat de ce divorțezi, ai spus cât se poate de clar că v-ați răcit unul de altul. Adică atunci nu mai aveați niciun fel de sentimente, iar acum aveți, în condițiile în care nu v-ați mai văzut de un an de zile? Cum se face că ați revenit la bunele sentimente de odinioară? Uite, azi Qin Yuhe nici măcar n-a venit la tribunal! Asta nu arată clar că nu mai are niciun fel de sentimente?

La auzul acestor vorbe, Li Xuelian a rămas cu gura căscată, iar Lao Cu a continuat, bâlbâindu-se de nervi:

— Am ajuns la cincizeci și ceva de ani și nimeni până acum nu a îndrăznit să mă păcălească. Apoi, a adăugat: Cum am să mai ridic eu ochii din pământ în târgul Cotitura după un asemenea proces?

Parcă Li Xuelian nu pe Qin Yuhe îl dăduse în judecată, ci pe Lao Gu. Acum, că documentele fuseseră depuse la dosar și martorii spuseseră ce aveau de spus, judecătorul Wang Gongdao a izbit cu ciocănelul în masă, pronunțând sentința în defavoarea lui Li Xuelian. Toată lumea s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre ușă, însă Li Xuelian i-a blocat calea și a zis:

— Stimate domn, cum se poate să judecați în felul acesta un proces?

— Conform procedurilor legale, a spus Wang Gongdao răspicat, așa trebuie judecat acest proces.

— Qin Yuhe nici măcar nu s-a prezentat și treaba, gata, s-a și încheiat? a zis Li Xuelian.

— Conform reglementărilor legale, poate împuternici un avocat care să-l reprezinte, a spus Wang Gongdao.

Li Xuelian rămas cu gura căscată.

— Eu nu mai înțeleg nimic. E clar că divorțul a fost o făcătură. Chiar nu se vede?

Wang Gongdao i-a dat certificatul de divorț de data trecută și i-a spus:

— Din punct de vedere legal, este chiar autentic. Eu ți-am spus de mult, dar tu nu mă asculți. După aceea, a continuat în șoaptă: Am tăcut din gură și n-am zis nimic de copil, deci se cheamă că ai scăpat ieftin.

Li Xuelian i-a zis:

— Atunci, dacă am pierdut procesul, ai să ai grijă de mine de acum înainte?

Wang Gongdao a încremenit și a spus imediat:

— Femeie, bag de seamă că tu cam bați câmpii!

6.

Li Xuelian l-a întâlnit pentru prima dată pe Dong Xianfa[6] în fața Tribunalului Județean.

El era membru permanent în Comitetul Judiciar al Tribunalului – un tip mic de statură, grăsuț și pântecos, care mergea pe cincizeci și doi de ani. Lucra de douăzeci de ani la tribunal, după ce plecase din armată și se întorsese în județ să-și găsească un loc de muncă. La vremea aceea, erau trei instituții care aveau nevoie de oameni: Departamentul Zootehnic, Departamentul Sanitar și Tribunalul Județean. Directorul Biroului Organizatoric al Comitetului Județean i-a răsfoit dosarul și a spus:

— Din aceste materiale nu pot să-mi dau seama dacă are vreun talent anume, însă numele lui îl recomandă pentru tribunal, în niciun caz pentru Departamentul Zootehnic sau Departamentul Sanitar. Mai cu seamă că numele de familie Dong sună precum cuvântul „a înțelege”, deci numele și prenumele lui, alăturate, s-ar traduce „Cel ce înțelege constituția”, altfel zis, „Cel care înțelege legea”.

Prin urmare, Dong Xianfa a ajuns la tribunal. În armată, el fusese comandant de batalion, așa că, în conformitate cu gradul pe care îl avea, la tribunal i s-a aranjat să fie președinte de sală de judecată. După zece ani, a părăsit această poziție și a fost

[6] Numele s-ar putea traduce Dong Constituție.

avansat, fiind făcut membru permanent al Comitetului Judiciar din cadrul tribunalului. Se spunea că a fost promovat, dar în fapt toți din sistem știau că era o promovare de formă, întrucât era vorba de o poziție administrativă, fără a i se acorda vreo putere reală. Avea salariul unui vicepreședinte de tribunal, dar numai atât. Audia cazuri, delibera, avea mașină la scară, avea dreptul să semneze pentru deconturi, însă avea mai puțină putere decât un președinte de sală de judecată. Cu alte cuvinte, cam fusese trecut într-un con de umbră, sau chiar dat la o parte. Pe poziția aceasta de membru permanent Dong Xianfa a rămas vreme de zece ani și nu mai avea mult până la pensie. Cu douăzeci de ani mai-nainte, președintele tribunalului, vicepreședintele erau oameni mai în vârstă ca el, însă acum cei care ocupau asemenea funcții erau chiar mai tineri ca el. Deci, dacă ar fi să discutăm din perspectiva vârstei, Dong Xianfa putea fi considerat veteran de-acum și tocmai de aceea, vreme de douăzeci de ani nu reușise să fie mai mult de „membru permanent”, ceea ce îi cam atrăsese disprețul tuturor. Altfel spus, din președinte de sală de judecată ajunsese „membru permanent”, lucru care însemna clar o retrogradare. Pentru așa ceva, el era cel care se disprețuia cel mai mult, dar, în timp ce colegii lui îl disprețuiau mereu, el se disprețuia în momentele-cheie. În câteva rânduri ar fi putut deveni vicepreședinte de tribunal, însă ratase ocazia. Oricine știa că un membru permanent era mai apropiat de vicepreședinte decât președintele de sală, dar mulți alții au fost avansați înaintea lui, în timp ce el a rămas pe loc. Momentele-cheie nu erau oare mai importante? Momentele obișnuite nu se derulau până când se ajungea la un moment-cheie? Și cel mai important era faptul că toți colegii lui socoteau că el nu promovase timp de douăzeci de ani fiindcă nu era bun de nimic, însă Dong Xianfa socotea că de vină era firea lui cinstită. Uneori se gândea că ratase ocaziile fiindcă nu știa să lingușească, nu știa să dea cadouri în stânga și-n dreapta și era incoruptibil. Dong Xianfa era uneori eroic, alteori cam deznădăjduit. Când simțul lui justițiar nu-i aducea decât deznădejde, chiar că nu mai știa încotro s-o apuce. Însă cel mai grav era că lui Dong Xianfa nu-i plăcea deloc munca la tribunal, și asta nu fiindcă el considera că legea nu-i importantă, ci pentru că încă din copilărie îi plăcea să strângă lucrurile laolaltă, nu să le despartă și să le analizeze. Iar munca de la

tribunal exact asta însemna – să separe lucrurile. Pentru ceva bun nu vine nimeni să intenteze proces. Medicina oferă un exemplu cum nu se poate mai nimerit – doctorul îi tratează pe cei cu probleme, nu pe cei sănătoși. Prin urmare, putem spune că spitalul are nevoie de oameni bolnavi, așa cum și tribunalul are nevoie de necazuri și de procese. Fără bolnavi și procese, atât spitalul, cât și tribunalul ar trebui să se închidă. Dong Xianfa simțea că și-a greșit destinul. Mai potrivit i s-ar fi părut să caute animalele la dinți pe la piață, sau să se târguiască pentru un preț mai bun – niște ocupații grozave în comparație cu munca lui la tribunal, doar că un membru permanent de la tribunal nu putea acum să se apuce de vândut șeptelul. Nu-i bai, că pe el nu l-ar fi deranjat asemenea îndeletnicire, însă lumea ar fi socotit că a luat-o razna. În aceste condiții, Dong Xianfa n-avea încotro decât să fie toată ziua membru permanent, lucru care, la drept vorbind, îl cam întrista. Ceilalți, când îl vedeau așa de necăjit, puneau asta pe seama faptului că de douăzeci de ani nu mai fusese avansat și nu ratau nicio ocazie, atunci când mergeau la băutură, să-i spună cu toții că ar trebui să-și caute dreptatea. Nu se mai putea așa! Dong Xianfa era supărat din cauză că nu mai avusese parte de-o promovare de-atâta amar de vreme, rămânând un biet membru permanent, dar pentru el mai mult atârna faptul că tot ce-și dorea era să meargă la piață și să caute animalele la dinți. Cum nu putea să-și verse focul în fața nimănui, Dong Xianfa a ajuns cu timpul să simtă o profundă repulsie nu doar față de munca lui, ci și față de tot ceea ce îl înconjura, inclusiv față de toți oamenii din preajma sa. Toate gândurile acestea l-au dus până într-acolo încât activitatea preferată în afara programului de lucru devenise băutul. La vremea când abia fusese numit membru permanent în Comisia Juridică, membrii acestei comisii chiar se ocupau de studierea dosarelor, ceea ce îl implica și pe el, așa că îl invitau la băutură atât reclamanții, cât și pârâții. Cu timpul însă, toată lumea și-a dat seama că nu făcea altceva decât să studieze dosarul, să-și mai bage nasul pe acolo, dar nu el era cel care lovea cu ciocănelul în masă. Altfel spus, era mai rău decât un președinte de sală de judecată sau un judecător de rând, așa că până la urmă a ajuns să nu mai prezinte interes pentru nimeni. Firește că nici nu-l mai lua nimeni la băutură după orele de program. Deci nu-i mai rămâneau decât colegii de la tribunal, doar că

aceștia, văzând că de douăzeci de ani nu mai avansase și probabil că nici nu se mai întrezărea vreo speranță pentru el, așteptau cu toții să se pensioneze mai repede. Cine ar mai fi avut chef să piardă vremea la băute cu un tip lipsit de speranță? Invitațiile la băutură erau la ordinea zilei într-un loc precum tribunalul, dar cu Dong Xianfa nu-și mai bătea nimeni capul, chiar dacă era tot timpul prezent. Să n-ai cu cine te duce la băutură chiar că era o chestie greu de îndurat. Cu timpul, Dong Xianfa a ajuns să tragă de unul și de altul ca să aibă și el cu cine ieși. În fiecare zi, la ora prânzului, mergea agale pe la intrarea în tribunal. Reclamanții și pârâții îi invitau pe ceilalți judecători la băutură și dacă dădeau de el la ușă când ieșeau, colegii strigau către el:

— Dong, hai și tu la masă!

La început ezita, spunându-le:

— Mai am ceva treabă.

Dar mai pe urmă nici nu aștepta să i se răspundă, că imediat continuă: La naiba! Eh, și dacă am treabă, mai poate să aștepte până după-amiază, nu-i așa? Că doar nu arde nimic!

Și uite așa se ducea el repede la masă și la băutură.

După o vreme, s-au cam prins colegii lui cum stă treaba, așa că spuneau din capul locului:

— Dong, știm că ai treabă, așa că azi nu te mai chemăm la masă.

Odată, Dong Xianfa s-a grăbit să răspundă:

— Dar n-am zis că-s ocupat. De unde știi tu că am treabă? Ce vrei să zici cu asta? Vrei să te îmbuibi de unul singur? Nu mă luați în râs! le-a mai zis. Eu am trudit în tribunalul ăsta vreme de douăzeci de ani. Poate că nu mai sunt eu în stare să vă ajut cine știe ce, dar dacă e să vă fac rău, nu mi-e greu!

Vorbele acestea îi cam neliniștau pe colegii săi.

— Ia uite la el, a zis cineva. Am glumit și noi așa… Ce, nu mai știi de glumă?

Și așa au plecat cu toții la masă. Dar, cu timpul, când se duceau la masă, colegii lui nu mai ieșeau pe ușa principală, ci se strecurau pe ușa din spate, fiindcă știau că în față era Dong Xianfa, care îi aștepta.

Când Li Xuelian a dat cu ochii de el, Dong Xianfa se tot foia pe la ușa tribunalului. Până la momentul acela femeia nu mai dăduse pe nimeni în judecată, deci habar n-avea cine era el. Ea

refuza să accepte soluția dată de Wang Gongdao, ba mai mult, nici măcar nu avea încredere în acest judecător. Abia aștepta să pornească un nou proces prin care să conteste nu doar divorțul ei de anul trecut, ci și decizia lui Wang Gongdao. Abia după aceea putea s-o ia de la capăt cu toate. Dacă nu s-ar fi dus la tribunal, ar fi fost altă chestie, dar odată ce pornise un proces, deja se complica treaba. Li Xuelian știa că trebuia se conteste decizia lui Wang Gongdao, însă habar n-avea unde putea să găsească pe cineva care să aibă autoritate asupra lui. Un lucru era cert – trebuia să fie cineva din tribunal. De vreme ce Wang Gongdao lucra la Secția întâi Civilă din cadrul Tribunalului Județean, Li Xuelian s-a dus să-l caute chiar pe șeful acestei secții, unul pe nume Jia, care numaidecât s-a prins că era vorba de un caz ce avea să dea bătaie de cap. Dar și mai multă bătaie de cap avea să dea reclamanta, căci dintr-o privire și-a dat seama că femeia aceasta nu pricepea nimic din procedura juridică, iar să încerce să-i explice cum stă treaba era cu siguranță mai dificil decât judecarea cazului în sine. Se temea că lucrurile aveau să scape de sub control și cu cât ar fi discutat mai mult cu ea, cu atât mai mult s-ar fi găsit prins la mijloc.

Când Li Xuelian a dat peste Jia, se făcuse deja ora șase seara, iar acesta era foarte zorit să ajungă mai repede la un chef. Cum graba era mare, i-a și venit numaidecât ideea salvatoare – avea să-i paseze beleaua asta de dosar lui Dong Xianfa, membru permanent al Comitetului Juridic, și nu pentru că avea ceva împotriva lui, ci pentru că nu putea să arunce totul în cârca unui șef ca, de exemplu, vicepreședintele. Cât despre președinte, nici nu încăpea vorbă. De obicei, lui îi plăcea teribil să îl șicaneze pe Dong Xianfa, așa că ori de câte ori se întâlneau, nu se înjurau, dar nici nu se salutau. Cu o seară în urmă, Jia iarăși se întrecuse la băutură cu Dong Xianfa și, cum avea de gând să-i facă zilele amare, i-a zis printre dinți lui Li Xuelian:

— E mare bătaie de cap cu dosarul ăsta!

— La început n-a fost nicio bătaie de cap, a zis ea. Voi l-ați făcut să fie așa.

— Dosarul a fost deja judecat, s-a dat o soluție. Eu nu sunt destul de mare ca să răstorn această soluție.

— Dacă tu nu poți, atunci cine poate? a întrebat femeia.

— Uite ce, eu îți spun cine ar fi în stare, dar să nu care cumva să spui că știi de la mine!

Li Xuelian nu părea să priceapă.

— Să chem pe cineva în judecată nu-i o hoție. Cum adică să nu spun de la cine știu?

— Persoana asta se ocupă de atâtea cazuri complicate. Tare mi-e teamă că n-ar vrea să aibă încă unul pe cap.

— Cine e? a întrebat Li Xuelian.

— Este membrul permanent Dong, de la tribunalul nostru. Dong Xianfa.

Li Xuelian tot nu pricepea.

— Dar ce treabă are membrul permanent cu dosarul meu?

— Dacă am fi într-un spital, el ar fi specialistul care s-ar ocupa de cazurile cele mai complicate.

Oare greșea Jia spunând asta? Păi nu. Pentru că, teoretic vorbind, Dong Xianfa era membru permanent în Comisia Juridică, deci era specializat în cercetarea aspectelor dificile dintr-un dosar. Din perspectivă profesională vorbind, membrul permanent avea mai multă putere decât președintele de ședință, ceea ce însemna că era chiar deasupra lui Jia. Li Xuelian a luat de bune vorbele lui, așa că a doua zi, la ora douăsprezece și jumătate, s-a și înființat la ușa Tribunalului Județean în căutarea membrului permanent Dong Xianfa, care tot zăbovea pe acolo de vreo oră și jumătate. Li Xuelian nu știa mai nimic despre el, doar că este un membru permanent la tribunal care se ocupă de cazurile importante și complicate. Nici Dong Xianfa nu știa cine este ea. Și tocmai pentru că cei doi nu se cunoșteau, Li Xuelian s-a arătat foarte respectuoasă. Văzându-l că stătea acolo și se uita în dreapta și-n stânga, nu prea îndrăznea să se apropie și să-l deranjeze. S-a tot uitat la el vreo jumătate de oră, după care s-a hotărât să se apropie.

— Dumneavoastră sunteți membrul permanent Dong?

Deranjat brusc, Dong Xianfa a tresărit. S-a uitat la ceas și a băgat de seamă că se făcuse deja ora unu. Atunci și-a dat seama că în acea zi nu era rost să găsească pe nimeni cu care să meargă la băut, așa că s-a întors și a întrebat:

— Dar tu cine ești?

— Mă numesc Li Xuelian, a răspuns femeia.

Dong Xianfa s-a gândit un pic, dar nu-și dădea seama cine era. A tras un căscat și a zis:

— Ce treabă ai cu mine?

— Ați judecat greșit dosarul meu, a spus Li Xuelian.

Dong Xianfa era cam buimăcit și pe moment nu putea să-și dea seama despre care dosar era vorba sau dacă avea vreo legătură cu el. Într-o clipă au început să i se învârtă prin cap dosarele la care lucrase și chiar îi era peste putință să înțeleagă la care dintre ele se referea femeia.

— Sunt atâtea dosare la tribunal, a zis. La urma urmei, despre care e vorba?

Atunci Li Xuelian a început să-i depene povestea dosarului ei de la un cap la altul. Nici n-a apucat să ajungă la jumătate, că Dong Xianfa își pierduse deja răbdarea și tocmai pentru că era vorba de divorțul dintre Li Xuelian și Qin Yuhe și căsătoria și iarăși divorțul, și trecutul, și viitorul, părea totul atât de complicat, încât nici că mai avea chef să asculte mai departe. Dacă ar fi auzit niște vite mugind, tot ar fi fost mai interesant decât toată vorbăria aia goală. Nu mai avea răbdare, așa că a întrerupt-o și a spus:

— Cazul acesta nu are nicio legătură cu mine.

— Cu dumneavoastră nu are nicio legătură, dar are cu Wang Gongdao.

— Dacă are legătură cu Wang Gongdao, atunci nu trebuie să te duci la el? Ce treabă ai să mă cauți pe mine?

— Dumneavoastră sunteți mai mare în rang. Mi-a judecat greșit dosarul, deci trebuia să vin la dumneavoastră, a spus Li Xuelian.

— La tribunal sunt o mulțime mai mari în rang decât Wang Gongdao. De ce nu te duci la ei?

— Cei de la tribunal au spus că dumneavoastră vă ocupați în mod special de dosarele dificile.

În clipa aceea, Dong Xianfa a priceput ce se întâmplase: cineva râdea pe seama lui și îi pasase o treabă complicată, de care n-avea chef să se ocupe. Atunci a exclamat enervat:

— Care tâmpit a făcut asta?! Vreun ticălos pus numai pe rele care a ajuns să lucreze la tribunal e în stare să judece greșit un dosar! Apoi i s-a adresat lui Li Xuelian: Du-te la ăla care te-a trimis la mine! N-avea grijă că am să mă duc și eu la el!

Numai ce a rostit aceste cuvinte, că s-a întors și a luat-o din loc. De-acum îi era foame și și-a dat seama că nu mai putea să aștepte până prindea pe cineva cu care să se ducă la băutură. Dong Xianfa s-a gândit că mai bine și-ar fi luat ceva de la o

tarabă de pe stradă – o măsură de rachiu și un bol de tăieței cu carne de oaie. Doar că Li Xuelian l-a prins de haină, spunându-i:

— Domnule membru permanent Dong, nu se poate să plecați! Trebuie să vă ocupați de problema mea!

Dong Xianfa nu știa dacă să plângă sau să râdă.

— Dar ce te-ai agățat așa de mine, femeie? Că doar tribunalul ăsta are atâția oameni. De ce e musai să mă ocup eu de treaba asta?

— Am lucrat pentru dumneavoastră, a spus ea.

— Ce-ai lucrat pentru mine? a întrebat Dong Xianfa uluit.

— De dimineață am fost la dumneavoastră acasă și v-am dus un balot de bumbac și două găini bătrâne.

Dong Xianfa locuia în Dongjiazhuang, la vreo cinci *li* distanță de oraș. Ce-i auzeau urechile acum i se părea de-a dreptul caraghios.

— Un balot de bumbac și două găini… Păi îți închipui că gata, m-ai legat cu astea? Du-te imediat și ia-ți-le înapoi! a spus el, eliberându-și brațul din strânsoarea ei, însă Li Xuelian s-a agățat din nou de el.

— Soția dumneavoastră a zis că o să mă ajutați, a mai spus ea.

— Nevastă-mea crește porci și numai la asta se pricepe. De unde să înțeleagă ea ceva când vine vorba de legi?

— După cum se vede treaba, am lucrat degeaba, așa-i?

— N-ai lucrat degeaba, a spus Dong Xianfa, arătând cu degetul spre ea. Asta se cheamă dare de mită, pricepi? Mă tragi într-un caz pe care nu eu l-am cercetat!

Iarăși a vrut să plece, dar Li Xuelian din nou l-a apucat de haină. În clipa aceea, s-au trezit numaidecât înconjurați de o mulțime de curioși. La început, Dong Xianfa s-a străduit să se controleze un pic, dar văzând atâta lume, a răbufnit:

— Ești o nesimțită! Cum îndrăznești să mă tragi de haină în felul ăsta? Ia pleacă de aici!

Numaidecât s-a scuturat cu putere ca să scape din strânsoarea ei și a luat-o din loc.

Pe seară, Dong Xianfa s-a întors acasă pe bicicletă și nici n-a apucat să intre în casă, că a și simțit mirosul de găină. În casă se afla socrul lui, iar nevastă-sa gătea în oala mare. Uitase de povestea cu Li Xuelian, dar când a intrat în bucătărie și a ridicat capacul de pe oală, a dat cu ochii de două găini tăiate în opt

bucăți, înăbușite, numai bune de mâncat. Și-a amintit imediat toată tărășenia și a răbufnit:

— Când ai să înveți și tu să-ți controlezi apucăturile? Îți dai seama ce-ai făcut? Asta se cheamă primire de mită!

Dar până a doua zi dimineața a dat totul uitării.

7.

Li Xuelian l-a întâlnit pe Xun Zhengyi[7], președintele tribunalului, în fața restaurantului Pinul și Cocorul. Era așa de beat, că îl căra cineva pe scări, să nu cadă. La cei treizeci și opt de ani ai săi, ocupa deja o poziție înaltă de mai bine de trei ani, fiind cel mai tânăr dintre toți președinții de tribunal din cele câteva județe învecinate. Cum era tânăr și cu perspective frumoase, era foarte precaut în tot ceea ce întreprindea. În mod obișnuit nu consuma alcool. De fapt, din pricina meseriei sale, își fixase cinci interdicții: să nu bea singur, să nu bea alcool în timpul serviciului, să nu bea când se află în cercurile juriștilor, să nu bea când se află pe teritoriul județului său, să nu bea de luni până vineri. Deși aceste interdicții se refereau cam la același lucru și erau cam redundante, ele puteau fi rezumate scurt: „A nu se consuma alcool fără motiv”.

Totuși, azi Xun Zhengyi se făcuse pulbere și, ceea ce era cel mai rău, nesocotise toate interdicțiile pe care singur și le stabilise: era în județul său, era în cercul juriștilor și era miercuri. Dar nu băuse fără motiv, ci avea toate motivele din lume să se poarte așa, căci era ziua de naștere a lui Cao, fostul președinte de tribunal, care se pensionase în urmă cu trei ani și îi lăsase funcția liberă, după ce o vreme avusese grijă să-l pregătească în acest sens. De aceea, nu era de mirare că acum Xun Zhengyi se lăsase dus de val și nesocotise toate interdicțiile – ca să-l sărbătorească pe Cao după cum se cuvine. În urmă cu trei ani, când Cao se apropia de pensionare, la tribunal erau patru adjuncți pe care îi formase, iar Xun Zhengyi nu se afla printre ei. În final, cel ales să primească funcția eliberată a fost Ge. De când se știa, Cao avea două pasiuni în timpul liber – să tragă la măsea și să joace bridge. Și lui Ge îi plăcea să joace

[7] Traducerea literală a numelui ar fi Xun cel Drept.

bridge, un joc care se dovedise a fi modul ideal de a testa caracterul unui om. După ce a ajuns să-l cunoască mai bine, Cao și l-a ales drept succesor, fiind încredințat că nu va avea motive să regrete. Cine s-ar fi așteptat ca în prima lună după pensionarea lui Cao să se întâmple ceva cu totul neobișnuit? Ge a ieșit la masă cu foștii lui colegi de clasă și s-a făcut mangă. După aceea, s-a urcat în mașină și a condus pe sens interzis. Era beat criță și gonea nebunește, speriindu-i teribil pe cei care veneau din sens opus, însă tot el era cel care urla: „Nu mai există reguli aici? Cum se poate să circulați pe sens invers? Bag eu de seamă că sistemul nostru juridic e bolnav. Las că vă dau eu mâine în judecată pe toți!”

Și cum ocăra el așa, n-a mai putut fi evitat de un camion încărcat cu cărbune, care l-a izbit frontal, aruncându-l pe banda cealaltă. Decesul a fost inevitabil. Așa se face că i s-a deschis calea lui Xun Zhengyi, care a preluat funcția lui Cao, fiindcă acesta se pensionase, iar Ge dispăruse deja din peisaj. Ce-i drept, Xun Zhengyi s-ar fi cuvenit să-i mulțumească nu lui Cao, ci șoferului de camion. Ba poate nici măcar acestuia, ci mai degrabă cârciumii unde băuse Ge și partenerilor lui de pahar. Așa socotea Xun Zhengyi. Nu la fel gândea și Cao, care era convins că funcția sa ar fi trebuit să ajungă în mâinile unuia dintre oamenii lui. După ce a devenit președinte de tribunal, Xun Zhengyi a tras concluzia că se cădea să-i poarte recunoștință veșnică lui Cao. De aceea, de câte ori îl întâlnea îi spunea:

— Unul așa neputincios ca mine și atât de lipsit de virtute, dacă n-ar fi fost format de un mare șef, nici că ar fi putut să ajungă în poziția aceasta.

Socotind că spune adevărul, Cao a început cu timpul să-l considere omul lui. Știa și el măsura lucrurilor, așa că, după ce s-a retras, nu s-a mai amestecat în treburile tribunalului, dar dacă se izbea de vreo problemă personală, atunci apela la Xun Zhengyi. Pentru că nu-l căuta decât în asemenea situații, fără să se amestece în chestiuni de serviciu, Xun îl considera un tip deștept. La urma urmei, nu-l costa nimic să-l ajute cu problemele lui personale. Astfel, de trei ani, îi organiza o petrecere de ziua lui, așa cum i se cuvenea unui mare șef.

— Am fost ocupat tot anul și n-am avut vreme să mă văd cu șefu’, dar când e ziua lui de naștere, neapărat trebuie să mă

ocup eu personal de toate cele necesare, spunea Xun Zhengyi întotdeauna în deschiderea petrecerii.

Era doar o vorbă spusă într-o doară, dar făcea cât toate vorbele pe care le-ar fi putut rosti un an întreg și, oricum, o vorbă tot era mai bună decât nimic. Cao radia de fericire. Petrecerea pentru ziua lui de anul acesta fusese aranjată la etajul doi al restaurantului Pinul și Cocorul. Mai întâi de toate, Cao a băut pe săturate, iar Xun Zhengyi, gândind că avea și el un motiv de sărbătoare, i-a urmat exemplul, așa că împreună au tras o beție pe cinste. Până să apuce să se îmbete, Xun a spus:

— Șefu' știe prea bine că eu de obicei nu beau. Mi-am impus cinci restricții, dar în fiecare an, pe vremea aceasta, le încalc, ca să mă bucur de ziua lu' șefu'.

Cao iarăși radia de bucurie. Totuși, el ținea la băutură, că doar bea de o viață întreagă, în timp ce Xun Zhengyi nu prea se îndeletnicea cu băutura, așa că slabe speranțe să fie în stare să-i facă față. După o viață întreagă în care se sacrificase pe altarul băuturii, Cao își crease un stil al său mai aparte, și anume lega băutul de țigară, „că doar avem o vorbă, nu-i așa? Băutura face casă bună cu țigara", spunea el. Asta nu însemna că fuma și bea în același timp, ci își turna băutură în pahar luând ca măsură pachetul de țigări. Mai precis spus, la început pachetul de țigări stătea culcat pe masă, iar el își turna în pahar exact cât era pachetul și dădea pe gât. Apoi, așeza pachetul pe o parte și turna băutura până la nivelul lui, după care dădea pe gât. La urmă, punea pachetul în picioare și turna băutura atât cât era înălțimea pachetului. La fel, o dădea pe gât. Când pachetul era culcat, turna cincizeci de mililitri, când era pe o parte, turna o sută, iar când era în picioare, o sută cincizeci de mililitri. Mai făcea de două ori figura asta și de-acum dădea gata aproape jumătate de litru de băutură. După ce bea trei pahare, se chema că „s-a deschis poarta cea roșie". Abia după aceea putea socoti că a început petrecerea cu adevărat. Începeau jocurile și pariurile și uite așa, unul după altul păreau de neoprit. Greu de spus care bea mai mult dintre toți. Însă ceea ce nu știa Cao era faptul că după ce se pensionase și fusese numit Xun Zhengyi în locul lui, veneau la băutură cu ei câțiva vicepreședinți, șeful biroului politic, șeful comisiei de disciplină, șeful de birou și alți șefi, care odinioară îi fuseseră subordonați. Acum erau în subordinea lui Xun Zhengyi, așa că după ce „se deschidea

poarta roșie”, Cao bea alcool, în timp ce toți acei indivizi se țineau de șotii – îi turnau doar lui alcool în pahar, în timp ce lui Xun Zhengyi îi turnau apă minerală. Așa se face că la sfârșit Cao era pulbere. Și Xun Zhengyi se îmbăta, dar nu așa de rău, numai că se prefăcea beat și el. La sfârșitul petrecerii, Cao era cărat pe scări de doi zdrahoni, la fel ca și Xun Zhengyi. Așa s-a întâmplat și acum, când acesta din urmă, ajuns la capătul scărilor, a dat de Li Xuelian, care l-a tras de mânecă, spunându-i:

— Domnule președinte Xun, trebuie să-mi faceți dreptate!

Deși el, ca președinte, era obișnuit ca lumea să-l oprească pe drum și să se plângă de diverse probleme, totuși, noaptea, după chef, și așa pe neașteptate, nu se mai întâmplase niciodată. Se poate spune chiar că Xun Zhengyi a tras o sperietură zdravănă. Fiindcă era Cao lângă el, a trebuit să se prefacă în continuare că este mort de beat. Mai mult, nici nu voia să arate că s-a speriat. Numai că șeful de birou, care îl ducea, s-a speriat, așa că a apucat-o pe femeie de braț și i-a zis:

— Dă-i drumul! Nu vezi că președintele a băut? Orice treabă ai avea, vino mâine!

A dat-o la o parte pe Li Xuelian și l-a ajutat pe Xun Zhengyi să se urce în mașină, însă în clipa aceea Cao a strigat din ușa liftului:

— Ce se întâmplă acolo? Nu articula el prea bine cuvintele, dar tot s-a băgat: Nu cumva a venit cu reclamații? Ia vino încoace și spune-mi! De câte ori n-am avut eu parte de d-astea!

Dacă n-ar fi băut așa de mult, Cao nu s-ar fi amestecat în treburile tribunalului, dar așa, a uitat că trecuseră trei ani de când se pensionase. Văzând că era cineva cu o plângere, i-au revenit în minte vremurile când de asta se ocupa el. Înțelegând că avea de gând să se amestece în treburi care nu mai erau ale lui, ceilalți l-au abandonat pe Xun Zhengyi și s-au grăbit să-l sprijine pe Cao ca să se urce în mașină, spunându-i:

— Stimate domnule președinte, e doar o femeie de la țară. Nu are ea cine știe ce treburi importante. Trebuie să aveți grijă de dumneavoastră, că ați ajuns la o vârstă. Trebuie să mergeți degrabă acasă, să vă odihniți. De celelalte treburi o să se ocupe domnul președinte Xun.

Aproape că l-au luat pe sus și l-au împins în mașină. Cao nu s-a lăsat așa ușor, dar n-a avut încotro. Odată ajuns în mașină, a

lăsat geamul și a spus, pe un ton de mare șef, arătând cu degetul către Xun Zhengyi:

— Zhengyi, uită-te la mine, tu ai să te ocupi de cazul ăsta, ai să-l investighezi. Ți-am mai zis eu și altă dată, un demnitar care nu se ocupă de oameni mai bine să se ducă acasă și să vândă cartofi!

Xun Zhengyi i-a răspuns rânjind:

— Șefu', nu vă faceți griji. N-am uitat nicio vorbuliță din ce m-ați învățat. Am să mă ocup eu de cazul ăsta și mâine vă raportez.

Cao încă mai mormăia ceva, dar mașina a pornit în trombă. Xun Zhengyi nu s-a suit imediat în mașină, tocmai din pricina vorbelor spuse de Cao. Nu pentru că se temea că Li Xuelian auzise aceste vorbe, ci pentru că știa că a doua zi, după ce se trezea Cao din beție, era posibil să-și amintească toată întâmplarea și să se intereseze, să vadă ce s-a mai întâmplat. Nu dădea deloc bine ca el să fi ascultat de vorbele acestuia când era treaz, darămite când era băut. Risca să piardă mult tocmai din pricina unui lucru mărunt. Un cadru de conducere la pensie poate că nu era în stare să te ajute cine știe ce, dar dacă venea vorba să-ți facă rău, atunci găsea el precis ceva. Atâția ani fusese într-o funcție de conducere și își făcuse mulți prieteni în toate părțile, așa că nu se știa niciodată când te trăsnea ceva de unde te așteptai mai puțin. Deși era destul de beat, n-a avut încotro decât să întoarcă capul către Li Xuelian și să-i spună cam enervat:

— Ce vrei?

— Am venit să reclam pe cineva, a spus femeia.

— Pe cine? a întrebat Xun Zhengyi.

— Pe Dong Xianfa.

Inițial, Li Xuelian se pornise cu plângerea împotriva lui Qin Yuhe, iar pe urmă se adăugase pe listă și Wang Gongdao, care dăduse o soluție greșită în dosarul ei. Acum însă îi abandonase pe Qin Yuhe și pe Wang Gongdao și voia să-l reclame pe Dong Xianfa. Nu avusese nicio vrajbă cu el, că se întâlniseră doar o dată. Îi ceruse să-i rezolve dosarul, dar el refuzase, spunând că nu-i treaba lui. Și lucrurile s-ar fi putut opri aici, doar că începuseră o discuție care nu se mai sfârșea, chiar în ușa tribunalului, de se adunase lumea în jurul lor. Dong Xianfa s-a enervat și a ocărît-o. I-a strigat că e o pacoste, i-a cerut să

plece, vorbe care au enervat-o foarte tare pe Li Xuelian. Acum chiar că nu mai putea să lase de la ea. „Adică eu am venit cu o problemă de care tu, ca judecător, ar trebui să te ocupi. Cum adică mă faci pe mine pacoste și mă trimiți la plimbare?” Atunci s-a hotărât să vină la președintele tribunalului, care era șeful lui Dong Xianfa, și înainte să depună plângere împotriva lui Qin Yuhe și a lui Wang Gongdao, să se ocupe de el. Xun Zhengyi nu știa cum stă treaba, așa că a întrebat:

— Ce ți-a făcut Dong Xianfa?

Adevărul era că nu-i făcuse nimic. Doar o făcuse pacoste și o trimisese la plimbare, ceea ce nu prea era o încălcare a legii, dar acum, că se agitase atât, trebuia să zică ceva, așa că s-a plâns:

— Dong Xianfa este corupt.

N-avea nicio bază să spună așa ceva. Poate că era el corupt în alte situații, dar în cazul ei nu prea era vorba despre așa ceva. Nevasta lui primise de la ea un balot de bumbac și două găini bătrâne, dar nici asta nu era de ajuns ca să spună că era un mare corupt. De fapt, când a descoperit că nevasta lui gătise găinile, Dong Xianfa o ocărâse zicând că a primit mită.

Xun Zhenyi a tresărit, simțind o pală de aer rece. Puțin mai devreme era cam amețit, dar odată cu pala aceasta de vânt rece, parcă se îmbătase de-a binelea. Când era treaz, era foarte precaut, dar când era băut, se pierdea foarte ușor. Parcă era un alt om. De aceea și evita să bea alcool în mod obișnuit și își impusese cele cinci restricții.

— Dacă mi-ai fi spus altele, probabil că eu ar fi trebuit să mă ocup de el, dar așa, dacă îmi spui că e corupt, nu-i treaba mea, a zis el enervat.

— Atunci la cine ar trebui să mă duc? a spus Li Xuelian.

— La Procuratură, a răspuns Xun Zhengyi.

Avea dreptate. Dong Xianfa era magistrat, și dacă Dong Xianfa dăduse o soluție greșită într-un dosar, atunci trebuia să se ducă la președintele tribunalului, dar dacă era vorba de mită, atunci nu se mai ocupa tribunalul de această problemă, ci cazul trebuia investigat de Procuratură. Doar că Li Xuelian nu prea pricepea ea cum vine treaba asta, așa că s-a enervat și a spus:

— Cu cine discut mă trimite la altcineva! La urma urmei, cine ar trebui să se ocupe de problema mea? Domnule președinte

Xun, dumneavoastră sunteți președinte. Nu se poate să vă comportați precum Dong Xianfa, să fiți un corupt.

Vorbele acestea l-au scos din minți pe Xun Zhengyi. Poate că se dovedise el în altele corupt, dar în problema lui Li Xuelian, nu. Poate că, dacă n-ar fi băut, Xun Zhengyi nu s-ar fi înfuriat, dar beat cum era, a explodat de-a dreptul și a urlat la Li Xuelian:

— Numai ce ne-am cunoscut și mă faci pe mine corupt?! Se vede că ești o mare pacoste. Cară-te de aici!

Se vede treaba că și el o ocăra exact ca Dong Xianfa.

8.

Li Xuelian l-a întâlnit pe președintele de județ, Shi Weimin[8], la poarta guvernului local. Stătea în mașină și tocmai mânca niște terci, când deodată o femeie a sărit în fața mașinii și i-a blocat drumul. Șoferul a pus o frână bruscă, făcându-l pe președinte să dea cu capul de tetiera scaunului din față. Din pricina izbiturii, și-a vărsat și terciul pe haine. S-a frecat un pic pe frunte ca să alunge durerea, s-a lăsat pe spate, după care a ridicat capul și a văzut-o pe femeie în genunchi, în fața mașinii. Ținea în mână un carton pe care scria mare cât roata carului: „Nedreptate”.

Era duminică și în mod normal președintele județului nu ar fi trebuit să meargă la serviciu, însă Shi Weimin nu-și lua niciodată duminica liberă, având grija unei populații de mai bine de un milion de persoane – muncitori, țărani, comercianți, cu toate necazurile lor cotidiene. În fiecare zi erau peste o sută de petiții care veneau de la guvernul central, de la oficialitățile din județ, de la oraș – toate ajungeau la Shi Weimin ca să le dea o soluție. Muncitorii lucrau opt ore pe zi, în timp ce Shi Weimin lucra câte paisprezece – cincisprezece ore, la care se mai adăugau și ședințele zilnice în miez de noapte. Mai mult, abia dacă trecea o zi fără să vină vreun control de la județ sau de la autoritatea municipală. Și tot zilnic trebuia să asigure masa la câte un hotel pentru cel puțin opt echipe venite în inspecție, din cele peste o sută de unități de rang superior. Dacă le adunai prânzurile și cinele, se făceau cu totul vreo șaisprezece mese zilnice. Toate erau delegații venite de la instituții cu putere, așa că trebuia să

[8] Numele poate fi tradus drept Shi în Slujba Poporului.

fie cu mare băgare de seamă, să nu cumva să ofenseze pe cineva. De atâta băutură, își făcuse praf stomacul, încât de multe ori îl auzeai spunând cu un oftat, în timp ce se apăsa cu palma pe burtă:

— Munca de președinte de județ nu-i muncă de om.

Și totuși nu-i fusese deloc ușor să ajungă în acest post. Mai bine de un milion de oameni și-ar fi dorit să fie în locul lui, dar vorba aceea – „Pelinul nu crește pe mormântul oricărui strămoș”. Cel mai important era că cineva putea foarte ușor să cadă în capcana îndeletnicirilor guvernamentale. Cel care era primar de comună își dorea să ajungă președinte de județ. Odată ajuns, își dorea să fie primar la oraș sau chiar prefect de provincie. Și pentru toate acestea nu era nimeni de învinuit, ci numai propria persoană. Shi Weimin încerca să înțeleagă toate aceste lucruri, așa că în fiecare zi muncea pe brânci, chiar dacă se plângea tot timpul. Dacă băutura îi distrugea sănătatea, doar el era cel care putea lua măsuri. La prânz și cină trebuia să consume alcool, dar la micul dejun întotdeauna sorbăcăia un terci în care amesteca ceva dovleac și batate, o mâncare numai bună pentru stomacul lui. De multe ori, seara avea ședințe care se prelungeau, așa că a doua zi dimineața dormea mai mult și, cum pleca în mare grabă și nu mai avea timp de micul dejun, nu-i rămânea decât să-și bea terciul în mașină, în drum spre birou.

După întâlnirea cu Xun Zhengyi, președintele tribunalului, Li Xuelian își învățase lecția – decât să îl caute pe președintele de județ la ora prânzului sau la ora cinei, mai bine să îi iasă în cale dis-de-dimineață. La prânz sau la cină era ușor să se îmbete, pe când dimineața sigur avea mintea limpede. Așa se face că în această dimineață Shi Weimin a dat nas în nas cu Li Xuelian chiar la poarta guvernului local.

Președintele de județ era în drum către o ceremonie la care urma să taie panglica, la inaugurarea restaurantului Paradisul Florilor de Piersic. Acest așa-numit „paradis” se afla nu foarte departe, la o distanță de douăzeci de *li* față de oraș, mergând către sud-vest, chiar în mijlocul unei pădurici, pe unde uneori mai treceau în zbor și ceva păsărele, iar patronul creștea niște căprioare pătate. Firește că își merita numele, iar ceea ce făcea locul acesta de-a dreptul splendid era o baie aflată chiar îndărătul restaurantului, cu toate facilitățile de saună, masaj și

toate serviciile cuvenite. Umbla vorba că pe acolo se petreceau și chestii mai dubioase, așa că președintele județului n-ar fi avut ce căuta la o inaugurare de felul acesta, dar patronul era unchiul unui mare mahăr din provincie și, de vreme ce terenul concesionat pe care fusese ridicată construcția era în grija lui Shi Weimin, acesta nu prea avea de ales, că doar era și el un fel de proprietar, nu? Mai mult decât atât, odată ce restaurantul Paradisul Florilor de Piersic se deschidea, urma plata taxelor, iar încasarea lor intra în atribuțiile președintelui de județ. Ceremonia fusese planificată duminica tocmai pentru a atrage cât mai mulți oameni. Întâlnirea din seara precedentă iarăși durase foarte mult, așa că, inevitabil, Shi Weimin se trezise târziu și n-avusese încotro decât să-și bea iar terciul de dimineață în mașină. Tăierea panglicii la Paradisul Florilor de Piersic era planificată pentru ora nouă. Plecase cam târziu, la opt și jumătate, ceea ce era îl făcea să fie deja foarte agitat. Acum, pe când ieșea din curtea guvernului local, iată că se găsise cineva să-i taie calea, lucru care îl enerva și mai mult. Și mai agitat era însă șoferul lui, dar nu pentru că întârzia președintele la tăierea panglicii sau pentru că acesta dăduse cu capul de tetiera din față și își vărsase terciul pe haine, ci pentru că o femeie îi sărise în fața mașinii și îngenunchease acolo, făcându-l să calce frâna cu putere și să-l treacă toate transpirațiile. A lăsat geamul în jos și a strigat la ea:

— Ți s-a urât cu viața?

Shi Weimin a reușit să se stăpânească mai bine decât șoferul lui pentru că nu era prima dată când se întâmpla așa ceva. Mai mult decât atât, și un astfel de episod făcea parte din activitatea lui de președinte de județ. L-a potolit pe șofer, s-a dat jos din mașină și mai întâi și-a scuturat terciul de pe haine. Apoi a ridicat-o pe femeie și i s-a adresat:

— Ridică-te în picioare! Orice ar fi, ridică-te și spune care-i treaba!

Li Xuelian i-a urmat sfatul.

— Pe cine cauți? a întrebat-o Shi Weimin.

— Îl caut pe președintele de județ, a spus ea.

Shi Weimin își dădea seama că femeia aceasta nu avea televizor acasă și deci nu avea cum să vadă știrile, așa că nici nu avea cum să-l recunoască.

— De ce îl cauți pe președintele județului?

Atunci Li Xuelian a ridicat cartonul pe care scria un singur cuvânt: „Nedreptate”.

— Am venit să fac o plângere.

— Pe cine vrei să reclami?

— Nu e un singur dosar, a spus Li Xuelian.

Shi Weimin a chicotit și a întrebat:

— Câte sunt în total?

— În primul dosar, fac plângere împotriva președintelui de tribunal, Xun Zhengyi; în al doilea, împotriva membrului permanent Dong Xianfa; în al treilea, îl reclam pe judecătorul Wang Gongdao; în al patrulea, fac plângere împotriva soțului meu, Qin Yuhe, și în al cincilea, fac plângere împotriva mea.

Lui Shi Weimin i s-a părut de-a dreptul uluitor, dar nu pentru faptul că făcea plângere împotriva atâtor oameni, ci pentru că făcea plângere împotriva ei înseși. Unde naiba s-a mai pomenit așa ceva? Shi Weimin a tras pe dată concluzia că acesta nu era un dosar simplu, ci unul pentru a cărui lămurire îi era necesar mult mai mult timp decât avea el la dispoziție acum. S-a uitat la ceas și a văzut că se făcuse deja nouă fără douăzeci.

— Dacă tot ai venit după președintele județului, am să ți-l chem eu.

S-a întors și ar fi vrut s-o rupă la fugă spre poarta guvernului, având două ținte în minte: să se ducă mai întâi în birou ca să-și schimbe hainele mânjite de terci și să scape de-acolo ca să ajungă la inaugurarea Paradisului Florilor de Piersic. Numai că Li Xuelian l-a apucat de mânecă.

— Nu fugi! Din câte văd eu, tu ești președintele!

Shi Weimin și-a scuturat terciul de pe haine și a spus:

— Arăt eu a președinte de județ?

— M-am interesat care e numărul mașinii tale, a spus ea. Și văd că în mașina asta ești doar tu. Deci tu ești președintele!

— Dacă merg cu mașina asta, nu înseamnă că sunt și președintele județului. Eu sunt secretarul lui, iar un dosar așa complicat ca al tău mă depășește pe mine. Mă duc să ți-l caut pe președinte.

Li Xuelian a fost nevoită să-i dea drumul, iar el a plecat grăbit către birou ca să-și schimbe hainele dar și ca să sune la șeful Biroului de Plângeri și să-l cheme la poartă pentru a se ocupa de plângerea femeii. După ce și-a schimbat hainele, s-a urcat iute

într-o altă mașină și a ieșit pe poarta guvernului local, grăbindu-se către ceremonia de inaugurare.

În ziua aceea nu s-a mai întâmplat nimic. Seara, s-a dus la casa județeană de oaspeți ca să ia masa cu cei șapte-opt invitați, membri în conducerea provinciei, veniți în oraș. Când a ajuns la intrarea în restaurant, s-a întâlnit pe scări cu Lü, directorul Biroului de Plângeri. Shi Weimin deja uitase de plângerea femeii de dimineață.

— Domnule președinte Shi, trebuie să mă susțineți în activitate, l-a întâmpinat bucuros Lü când a coborât din mașină.

— Ce vrei să zici? a întrebat Shi Weimin.

— Zhang, directorul Biroului Municipal de Plângeri, urmează să ajungă dintr-o clipă într-alta. Va sta în apartamentul cu numărul 888. Să veniți să-l salutați!

— Nu știam că vine și el, a zis Shi Weimin.

— A sunat puțin mai devreme. În mod obișnuit nu v-aș fi deranjat, dar acum e un moment foarte important. În curând va fi inspecția trimestrială a Biroului de Plângeri.

— Dar mai e până atunci, a spus Shi Weimin

— Beți și dumneavoastră două-trei pahare cu el și după aceea puteți pleca. Dacă faceți asta, atunci o să fim cotați între primii trei, a spus Lü, iar acest lucru aduce stabilitate. Când un birou județean are probleme în menținerea stabilității, nu mai este de vină Biroul pentru Plângeri.

Shi Weimin a spus:

— Bine, am să vin și eu peste puțin timp să-l văd. De ce mai e cazul să mă speriați pe mine cu chestiile astea?

Lii a râs și în clipa aceea Shi Weimin brusc și-a adus aminte de femeia de la poarta guvernului local, care venise cu plângerea.

— Ah, da, dis-de-dimineață femeia aceea cu plângerea mi-a ținut calea. Ce se întâmplă? a zis el.

Lii a dat din mână și a spus:

— O prăpădită! Am trimis-o la plimbare.

Shi Weimin a încremenit și, după ce s-a gândit un pic, a zis:

— Cum se poate să o faci „prăpădită” pe o femeie care și-a riscat viața în fața mașinii și, în plus, a scris și ditamai cuvântul „Nedreptate” pe cartonul pe care îl ținea în mână?

— O fi scris ea cuvântul ăla cât roata carului, dar problema ei e cât sămânța de susan.

— Ce problemă? a întrebat Shi Weimin.

— Anul trecut a divorțat, i-a răspuns Lü, iar acum are păreri de rău. Vrea neapărat să demonstreze că divorțul a fost o făcătură.

— Și pentru asta face atâta tămbălău? Și mai vrea și să depună plângere împotriva atâtor oameni. Cred că o să facă plângere și împotriva tribunalului care probabil nu i-a primit cererea.

— I-am întrebat pe cei de la tribunal, a zis Lii, dar ei nu au respins-o. Acum îi dă în judecată pentru că și-au făcut datoria. Ea spune că divorțul a fost o făcătură, dar tribunalul a constatat că nu a fost așa. Divorțul a fost cât se poate de adevărat. Acum ar putea același tribunal să dea o soluție exact pe dos și să spună că a fost o făcătură?

Li Xuelian îl enerva foarte tare pe Shi Weimin.

— La urma urmei, de ce a divorțat? Pentru ca apoi să regrete?

— Se poate spune că regretă, a zis Lii, dar ar trebui mai întâi să se ducă și să-l caute pe fostul soț. De ce vine la autorități? Că doar n-a divorțat de noi!

Shi Weimin a chicotit și a spus:

— N-ar trebui să glumești pe seama unei femei care se lasă pradă furiei.

Și cum vorbeau ei așa, și-a făcut apariția directorul adjunct al Biroului Județean al Apelor, care se îndrepta spre intrarea casei de oaspeți, împreună cu un adjunct de la nivel județean. Numai un zâmbet, Lü a pornit către el să-l întâmpine. Cei doi și-au strâns mâinile și apoi au intrat împreună în hotel.

9.

Li Xuelian a stat cuminte trei zile în fața primăriei înainte ca primarul Cai Fubang să afle acest lucru – nu fiindcă nu și-ar fi îndreptat privirea către ea, ci fiindcă fusese în delegație la Beijing. Abia când s-a întors în oraș a aflat că cineva stă la poarta primăriei, cu numeroși gură-cască în jur. Cei veniți la lucru la primărie fuseseră nevoiți să-i dea la o parte, croindu-și drum printre ei cu bicicletele pe care le împingeau de coarne. Când a văzut ce se întâmplă, Cai Fubang a luat foc, enervat mai

cu seamă de faptul că viceprimarul, Diao Chengxin, și el membru permanent în Consiliul Primăriei, a stat cu mâinile în sân și l-a așteptat să se întoarcă, în loc să rezolve situația. Toată lumea din primărie știa că cei doi avuseseră multe conflicte, iar Cai Fubang era foarte amărât din această pricină, mai ales că nu el generase această situație, ci istoria. În urmă cu zece ani, amândoi erau secretari în Consiliul Județean, iar la vremea aceea se aflau în relații bune, ba mergeau deseori împreună la băutură. Apoi, când a venit vorba de promovarea lor ca viceprimari, ordinea în care au fost puși pe listă a ținut seama de numărul de trăsături pe care îl aveau caracterele cu care erau scrise numele lor de familie. Așa se face că Diao Chengxin a luat-o înaintea lui Cai Fubang. Pe urmă unul a devenit șeful Departamentului de Propagandă la nivel județean, iar celălalt șeful Departamentului Organizare. După o vreme, Cai Fubang i-a luat-o înainte lui Diao Chengxin, atunci când a ajuns secretar-adjunct de partid în Consiliul Județean. Diao Chengxin nu s-a lăsat nici el mai prejos și a devenit viceprimar, poziție pe care și-a păstrat-o atunci când Cai Fubang a fost numit primar. Astfel s-a împletit istoria celor doi, promovând unul după altul, până când unul dintre ei a ajuns mai sus decât celălalt și așa a apărut supărarea, chiar ranchiuna, deși nu ar fi trebuit. Dacă la început nici prin cap nu le trecuse că ar putea deveni vreodată rivali, exact acest lucru s-a întâmplat. Firește că nu-și arătau adevăratele sentimente, purtându-se chiar politicos în public, însă în spate, Diao Chengxin adeseori îl săpa pe Cai Fubang. Un exemplu cât se poate de grăitor era că, iată, cineva stătuse la poarta primărie vreme de trei zile, iar Diao Chengxi nu luase niciun fel de măsură, ci îl așteptase pe primar să se întoarcă. Nu tactica lui îl enervase pe Cai, ci prostia și lipsa de abilitate. Promovarea celor doi fusese hotărâtă de conducerea provinciei, așa că soluția cea mai deșteaptă a lui Diao Chengxi de a ajunge primar era să îl ajute pe Cai să acceadă la o funcție mai înaltă. Să-l fi obstrucționat în activitate sau să se fi luptat cu el ar fi însemnat ca rivalul să rămână veșnic primar, iar el, blocat în funcția de viceprimar. Pe scurt, corupția înseamnă mită, încălcarea legii, degenerare morală, aventuri cu femei. Dar cel mai grav e să abuzezi de funcție, adică, în cazul lui Diao Chengxin, să obstrucționeze activitatea. Ceea ce îl enerva cel mai tare pe Cai Fubang era momentul foarte prost pe care și-l

alesese viceprimarul, mai precis acum când era în toi campania „Cel mai civilizat oraș”. Doar câteva zeci de orașe din întreaga țară fuseseră alese pentru această campanie, iar imaginea orașului avea să cunoască o mare schimbare. Se discuta acum deschis despre investiții, mai mari sau mai mici, se purtau negocieri pentru atragerea investitorilor străini. Cai Fubang muncise un an întreg pentru acest proiect, se ocupase de parcurile din întreg orașul, de străzi, canalizare, școli, piețe agroalimentare și mahalale. Fațadele tuturor caselor care dădeau la stradă fuseseră zugrăvite. Muncise un an de zile pentru o singură zi, căci peste trei zile urma vizita unei mici delegații de la Comitetul Central și Guvernul Provinciei, pentru a inspecta desfășurarea acestui proiect. Cu o lună înainte de această vizită, Cai lansase o campanie împotriva muștelor din oraș. Mai precis, le ceruse tuturor cadrelor și locuitorilor orașului să iasă pe străzi și să prindă muștele. Se stabilise ca în fiecare zi cadrele de partid să predea câte zece muște, iar această activitate să conteze la evaluarea anuală. Campania a avut un succes atât de mare, încât după două săptămâni cadrele se plângeau deja că nu mai au cum să-și realizeze cota zilnică. Cu toate că nu mai era picior de muscă în tot orașul, Cai părea că nu pleacă urechea la vorbele lor, căci știa că de îndată ce ar fi slăbit ritmul ceva ar fi mers prost. Muștele fuseseră prinse, iar acum îi pusese pe elevii de școală primară să cânte, și pe bătrâne să danseze în cinstea acestui eveniment. De data aceasta, Cai Fubang fusese la Beijing ca să raporteze rezultatele proiectului „Cel mai civilizat oraș” și venise repede înapoi ca să se pregătească pentru primirea delegației. Nici că i-ar fi trecut prin cap că va găsi la poarta primăriei o femeie care stătea acolo de trei zile, fără ca cineva să se ocupe de această problemă. Mai urât spus, dispăruseră muștele din întreg orașul, dar apăruse ditamai strechea la poarta primăriei. Nu însemna acest lucru să arunci în mod voit o pată neagră asupra proiectului „Cel mai civilizat oraș”? De îndată ce a ajuns în birou, Cai Fubang l-a chemat pe secretarul-șef și i-a spus arătând nervos pe geam:

— Ce se întâmplă afară?

Secretarul-șef era un tip lungan și deșirat, galben la față precum lămâia, care fuma pe rupte.

— E o femeie cu o plângere, a spus el pe un ton precipitat.

— Asta văd și eu, dar am auzit că stă acolo de trei zile. Chiar n-a fost nimeni aici care să se ocupe de ea?

— S-a ocupat, dar nu ascultă de nimeni.

— Diao Chengxin n-a fost la muncă zilele astea? N-a văzut ce se întâmplă?

Secretarul-șef nu îndrăznea să se amestece în conflictul dintre șefii lui, așa că s-a grăbit să-i răspundă:

— S-a ocupat. Ba chiar s-a dus personal ca să discute cu ea, dar și-a răcit gura degeaba. De vreme ce e vorba de o singură femeie, care a și adunat atâta lume în jurul ei, dacă am fi trimis poliția să se ocupe de ea, n-am fi făcut decât să înrăutățim lucrurile.

Cai Fubang se mai liniștise un pic, dar pe fața lui numai liniște nu se putea citi.

— Ce atâta tărăboi? Femeia asta n-are de lucru? A fost cineva omorât? A pus cineva foc?

— Nici n-a fost nimeni omorât, nici n-a pus nimeni foc, i-a răspuns secretarul-șef. De unde așa ceva! Femeia asta a divorțat și după aceea au apucat-o regretele. Bag de seamă că vrea să mai stoarcă niște bani. La drept vorbind, e o chestiune măruntă, dar tocmai de aceea e greu de rezolvat. După mintea mea, ar fi fost mai ușor cu o crimă sau cu o incendiere.

— Din ce județ este? De ce nu se ocupă cei de acolo? s-a interesat Cai.

— Au vrut, dar n-au avut ce face. Femeia asta acum nu e pornită numai împotriva unui singur om, ci împotriva mai multora.

— Împotriva cui? a continuat Cai cu întrebările.

— Tocmai pentru că nu se poate ocupa nimeni de cazul ei, a luat-o drept nepăsare, așa că acum vrea să facă plângere împotriva președintelui de județ, a președintelui de tribunal, a membrului Comitetului Juridic, ba și împotriva judecătorului, a bărbatului ei și… nu mai știu a cui. Nici nu mi-i mai aduc aminte pe toți.

Cai Fubang a chicotit și a zis:

— Femeia asta chiar că are curaj. Face atâta tărăboi pentru un rahat.

— E încăpățânată ca un catâr, a adăugat secretarul-șef, dând întruna din cap. Domnule primar Cai, ce aveți de gând să faceți?

— Ai zis că v-ați ocupat toți de ea, fiecare la nivelul lui, și acum uite cum cad toate pe capul meu. Ce am eu de gând să fac!? Peste trei zile vine inspecția pentru proiectul „Cel mai civilizat oraș”. Mai pot eu să mă ocup de toate astea? Goniți-o mai repede de aici! Orice problemă ar avea, să vină peste o săptămână și mai vedem atunci.

Discuția aceasta s-a purtat de dimineață, pe când Li Xuelian stătea la poarta primăriei cu plăcuța pe care scria „Nedreptate” deasupra capului. După-amiază era tot acolo și nu-i mai păsa nimănui de ea. Când s-a lăsat înserarea, au cam început să plece și alde gură-cască pe la casele lor. Într-un final, Li Xuelian a rămas singură. Atunci și-a scos o chiflă uscată din geantă și tocmai se pregătea să muște din ea, când s-a trezit înconjurată de câțiva polițiști în uniforme, care au început să o îmbrâncească fără să le pese că femeia opunea rezistență. Primarul Cai Fubang ceruse să fie luată de acolo, dar nu precizase și unde să fie dusă, căci el avea alte lucruri, mai importante, pe cap. Ordinul lui s-a transmis la fiecare nivel, de sus în jos, de la primărie la poliția municipală, apoi până la poliția de sector și mai departe până la secția de pe strada Dongda. Bineînțeles că, transmis astfel, ordinul s-a cam deformat și așa mesajul care a ajuns la executanții de jos a fost că primarul s-a înfuriat și a cerut ca femeia să fie închisă, lucru care s-a și întâmplat. Așa a ajuns Li Xuelian să fie reținută pentru tulburarea ordinii publice.

10.

Trei zile mai târziu, orașul a fost inspectat și a devenit „Cel mai civilizat oraș”, iar după o săptămână, Li Xuelian a fost eliberată din arest. Ea nu avusese nicio treabă cu proiectul, dar acum, fiindcă tocmai din cauza lui fusese reținută, simțea că între ea și oraș se crease o legătură foarte strânsă. Toată lumea știa prea bine că fusese reținută din ordinul expres al primarului Cai Fubang, numai ea habar n-avea. De cum a ieșit la lumina zilei, femeia nu s-a dus pe capul primarului și nici nu și-a continuat protestul tăcut la poarta primăriei, ci a făcut cale întoarsă către casă. S-a dus glonț să-l caute pe măcelarul Hu.

Acesta era la piață, unde vindea niște carne. Peste tot era carne de porc – agățată în cârlige, întinsă pe tarabă. Li Xuelian i-a strigat de departe:

— Hu, ia vino încoace, că am o vorbă cu tine!

Hu, care tocmai stătea aplecat peste tarabă și tranșa niște carne, a ridicat capul și s-a speriat când a văzut-o pe Li Xuelian. A lăsat cuțitul jos și a urmat-o la moara părăsită din spatele pieței.

— Iubirea mea, am auzit că ai fost arestată, așa-i? a zis el.

— Păi nu mă vezi că am ieșit? a spus ea râzând.

Hu a privit-o din nou cu uimire zicându-i:

— Nu prea arăți ca cineva care tocmai a ieșit din pușcărie. După față, plesnești de sănătate. Apoi, s-a aplecat ușor spre ea și a continuat: Și miroși așa de bine!

— Mi-a plăcut în arest, fiindcă acolo nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic. Ai trei mese pe zi și, mai mult decât atât, e cineva care are grijă să ți le aducă la nas.

Mințea de înghețau apele. Cât stătuse în arest, suferise cumplit, închisă într-o celulă întunecoasă cu mai mult de zece femei. N-aveau loc nici să se întoarcă de pe o parte pe alta. Într-adevăr, primea trei mese pe zi – la fiecare masă, o chiflă de porumb și niște legume sărate, dar nici gând să se sature. Cât despre mersul la budă, nu era ca acasă, să te duci când îți vine. Trebuia să aștepte până când era permis acest lucru și cum de multe ori femeile nu se mai puteau ține, urinau prin celulă. Așa i se întâmplase și ei. Lesne de înțeles cum miroseau celulele acelea. Cel mai greu de îndurat însă era faptul că, închise în cămăruța aceea întunecoasă, femeile nu aveau voie să vorbească. Că nu era niciodată sătulă și că stătea închisă în celula întunecoasă mai îndura ea, dar să nu i se dea voie să vorbească, asta era prea de tot. Pur și simplu simțea că se sufocă. După ce a ieșit din arest, Li Xuelian a fugit pe câmp, să respire aer proaspăt și așa, cu ochii spre munții din depărtare, a strigat din toți rărunchii:

— Futu-ți mama ta!

Apoi s-a dus la baia publică din oraș și a făcut o baie bună, după care s-a dus acasă, s-a schimbat cu haine curate, s-a pudrat bine, s-a dat cu roșu în obraji și a plecat să-l vadă pe Hu. El era cam neatent și oricum nu era în stare să înțeleagă prin câte trecuse ea.

— Hu, mai ții minte ce ai spus acum o lună?
— Ce? a întrebat el.
— Ai spus că ești gata să mă ajuți să-i fac de petrecanie cuiva.
— Așa am zis, dar tu n-ai vrut să mă lași. Ai zis că trebuie numai să snopesc pe cineva în bătaie.
— Atunci n-am vrut, dar acum vreau.
— Păi, dacă așa stă treaba, atunci trebuie mai întâi să facem treaba aia, după care mă ocup și de omor, a spus Hu dând ochii peste cap.
— Bine, a încuviințat Li Xuelian.
Hu aproape că țopăia de bucurie, așa că niciuna, nici două, a început s-o pipăie pe sâni.
— Când facem treaba? Ce-ai zice să fie azi? a întrebat el.
Li Xuelian i-a dat mâna la o parte și a zis:
— Știi pe cine trebuie să omori?
— Păi, nu pe Qin Yuhe?
— Ar mai fi cineva…
Hu a tresărit.
— Cine?
Femeia a scos din buzunar o hârtie care era de fapt o listă lungă:

Primarul Cai Fubang
Președintele de județ Shi Weimin
Președintele de tribunal Xun Zhengyi
Membrul Comitetului Juridic Dong Xianfa
Judecătorul Wang Gongdao
Jigodia de Qin Yuhe

Hu a citit lista și a încremenit.
— Iubire, hai puțin înăuntru, să te mai liniștești un pic.
— Ăștia toți sunt niște nenorociți, a spus ea.
— Și eu… singur., să-i omor pe toți? a spus el bâlbâindu-se. Ar mai fi o chestie… Ăștia toți sunt ștabi. De dimineața până seara sunt înconjurați de oameni și n-o să fie deloc ușor să-i căsăpesc.
— Omori și tu câți poți și cu asta basta, a zis Li Xuelian. Tu nu știi ce-i în sufletul meu…
Hu a simțit deodată cum îl lasă picioarele. S-a așezat pe o piatră de moară și și-a cuprins capul cu mâinile, după care și-a dat ochii peste cap.

— Ți se pare cumva că asta-i o afacere bună? Pentru o tăvăleală cu tine să omor șase oameni?

S-a mai gândit el ce s-a mai gândit și iar s-a luat cu mâinile în cap.

— Tu poate crezi că eu sunt vreun interlop, așa-i?

Li Xuelian a tras un scuipat.

— Știam eu că nu pot să pun nicio bază pe tine, a zis și-a podidit-o plânsul.

I-a tras un șut lui Hu, după care i-a întors spatele și a plecat.

11.

După ce i-a întors spatele lui Hu, Li Xuelian a hotărât că n-o să mai omoare pe nimeni. Și nu numai că n-o să omoare, dar nici n-o să mai bată pe nimeni. Ba, mai mult decât atât, nici n-o să mai depună plângere împotriva nimănui, căci dintr-odată a priceput că tot acest chin era fără rost. De la bun început ea își dorise să chinuie pe cineva și iată că tot chinul acela se întorsese împotriva ei. Cu toate acestea, ea n-avea nici cel mai mic gând de renunțare până când nu avea să spună ce avea de spus. Toată lumea socotea că ea greșește, cu excepția unui singur om; toată lumea socotea că divorțul ei fusese cât se poate de real, cu excepția unui singur om care știa adevărata poveste, și tocmai acest om o adusese în așa hal, încât nu mai convingea pe nimeni. O adusese până într-acolo încât să petreacă șapte zile în arest. Iar omul acesta nu era nimeni altul decât fostul ei bărbat, Qin Yuhe. Ce și-ar mai fi dorit să se uite în ochii lui și să-l întrebe dacă divorțul acela a fost adevărat sau a fost o făcătură, doar că acum își schimbase planurile pe care le avusese cu câteva zile înainte. Până atunci, întrebarea aceasta era ceea ce o împinsese să deschidă un proces, dar acum nu-și mai dorea nici procesul, nici să se lămurească dacă fusese vorba de vreo făcătură. Ceea ce voia era să se mărite din nou cu Qin Yuhe, după care să divorțeze de el. Voia să-i ceară lui Qin Yuhe să divorțeze de actuala nevastă și să-i chinuie pe toți pe săturate. Să-i chinuie până n-or mai putea! O singură persoană în lumea aceasta trebuia să spună că are dreptate și atunci ar fi uitat tot ce îndurase. Neputincioasă în a le demonstra celorlalți că avea

dreptate, nu putea decât să-și dovedească sieși. Cu asta ar fi pus capăt trecutului, dar ar fi fost, de fapt, un nou început. În acel an, Li Xuelian împlinea douăzeci și nouă de ani. Nu puteai să spui nici că-i prea tânără, dar nici că-i prea bătrână. Nu era deloc urâtă – cu ochii ei mari, fața rotunjoară, fundul bombat și talia subțire – era chiar frumușică Altfel să fi fost, nici Hu n-ar fi leșinat după ea. Dar ea n-avea vreme să-și irosească tinerețea cu prostii de felul acesta, ci avea de gând să renunțe la virtuțile și păcatele din trecut și să-și caute alt bărbat. Și atunci, o să-și ia cu ea și fetița și vor trăi o viață liniștită până la adânci bătrâneți.

Primul pas pe care avea să-l facă pentru a rupe orice legătură cu trecutul și a deschide o filă nouă pentru viitor era să meargă la fabrica de îngrășăminte chimice din oraș și să-l caute pe Qin Yuhe. În urmă cu o lună, se dusese după el numai ca să-l ademenească acasă și să-l omoare. Și, ca să fie și mai convingătoare, o luase și pe fetița ei de numai două luni, dar, odată ajunsă acolo, i se spusese că bărbatul ei plecase spre Heilongjiang cu o încărcătură de îngrășăminte chimice. Și Li Yingyong, fratele ei, fugise în Shandong, numai să nu cumva s-o ajute cu crima plănuită. Uite așa reușise Qin Yuhe să scape cu viață, căci altfel unde ar fi fost ea, Li Xuelian, acum? Probabil în pușcărie, așteptând pedeapsa capitală.

Dacă toate acestea s-ar fi întâmplat, n-ar mai fi venit astăzi pentru a doua oară în căutarea lui Qin Yuhe. Spre deosebire de data trecută, când nu izbutise să dea de el, de astă dată l-a ochit înainte de a intra în fabrică. Stătea relaxat, la o bere, cu vreo cinci-șase bărbați în jurul lui, la o cârciumă de la intrarea în fabrică. Li Xuelian l-a recunoscut pe unul dintre ei, un tip cu barbă, pe nume Zhang, șofer și el la fabrică. După cum vorbeau și râdeau, păreau să aibă o conversație foarte plăcută, la o bere. Tot lângă poarta fabricii, în stânga, era și latrina cu platâ, în dreapta aflându-se cârciuma. Cele două stabilimente erau la o aruncătură de băț una de cealaltă – într-o parte unii se ușurau, în partea cealaltă mâncau și beau. De când Wang Gongdao, de la tribunal, se lepădase de dosarul lui Li Xuelian, Qin Yuhe nu se mai ascundea de ea, ci revenise la viața lui liniștită. Nu mai dădea fuguța în Heilongjiang să ducă îngrășămintele chimice, ci își vedea din nou de berica lui, băută la poarta fabricii. Qin Yuhe își imagina că de-acum nu mai avea nicio problemă. Li Xuelian l-

a văzut cu gașca lui la băutură înainte ca el să o observe, așa că s-a putut apropia și a strigat:

— Qin Yuhe!

El a întors capul și a descoperit cu surprindere că persoana care tocmai îl strigase era nimeni alta decât fosta lui nevastă. Nu numai el a fost luat prin surprindere, ci și cei câțiva prieteni ai lui, însă Qin Yuhe și-a revenit iute și a spus:

— Ce faci aici?

— Vino puțin încoace, că am o vorbă cu tine, i-a răspuns ea. Qin Yuhe a privit în jur și, văzând că nu se clintește nimeni, s-a gândit un pic și a zis:

— Ce vorbă ai cu mine? Orice ai avea, spune aici!

— E o vorbă doar între noi doi, nu s-a lăsat Li Xuelian. Qin Yuhe nu știa cu ce intenție venise ea, așa că a rămas neclintit.

— Orice ai avea, spune aici! Și așa știe tot orașul, și tot județul despre problema noastră. N-avem nimic de ascuns!

Li Xuelian s-a gândit un pic și a spus:

— Bine, atunci am să zic aici ce am de zis.

— Hai, spune! a îndemnat-o bărbatul.

— De vreme ce e atâta lume aici, vreau să te aud cum spui în fața tuturor dacă divorțul nostru de anul trecut a fost adevărat sau a fost o făcătură.

Qin Yuhe nu și-a putut stăpâni enervarea când a auzit-o, fără să-și dea seama că ea îi cerea acest lucru tocmai fiindcă avea de gând să termine odată cu chestiunea divorțului. Tot ce voia femeia de la el era să obțină un răspuns, dar el o bănuia că tot nu renunțase la ideea de a-l chinui.

— A fost adevărat sau a fost o făcătură, a repetat el, cu capul plecat Păi n-ai fost la tribunal? Ce ți-a spus judecătorul?

— Am pierdut procesul, dar de azi înainte nu-mi mai pasă de tribunal și nici de ceilalți. Acum vreau doar să te întreb dacă judecătorul a luat decizia corectă. Până la urmă, divorțul de anul trecut a fost adevărat sau fals?

Qin Yuhe își dădea tot mai mult seama că Li Xuelian vrea să-i facă zilele amare și să meargă până-n pânzele albe. Și cine știe dacă nu cumva înregistra discuția aceasta. Bărbatul s-a întunecat la față și a spus:

— N-am eu de gând să discut chestia asta cu tine. Tribunalul a judecat cazul deja. Dacă mai ai ceva de spus, du-te la tribunal și depune altă plângere împotriva mea.

Li Xuelian nu și-a putut stăpâni lacrimile și a spus:

— Qin Yuhe, da' mare ticălos mai ești! Cum de ești în stare să mă privești în ochi și să spui asemenea minciuni? Tu ești om de cuvânt sau ce ești? Anul trecut, când am divorțat, era limpede ca lumina zilei că divorțul e de formă. Ce te-a făcut acum să te sucești? Și, mai mult decât atât, să-i mai tragi și pe alții să fabrice probe împotriva mea. De ce nu poți să recunoști că ne-am vorbit ca divorțul să fie o făcătură?

Văzând-o că plânge, Qin Yuhe s-a enervat și mai tare.

— Cine a fabricat probe împotriva ta, femeie neghioabă? Când am făcut eu așa ceva? Adică de la tribunal până la guvernul local, toți au fabricat probe împotriva ta? Uite ce, Li Xuelian, eu ți-o spun cu frumosul: lasă-mă în pace și vezi-ți de ale tale de azi înainte. Dacă te mai iei de mine, lucrurile o să devină și mai complicate. Să zicem că te-am nedreptățit eu, dar oare toată lumea de la judecător până la membrii Comitetului Juridic al tribunalului, până la președinte, președintele județului, primarul orașului, toți, toți te-au nedreptățit? Dacă nu mai faci atâta scandal, socotește că ai scăpat doar cu reținerea, dar ține-o tu tot așa și ai să vezi cum dai de dracu' și ajungi iar la pușcărie. Acum te lupți cu mine? Dar te lupți cu toată lumea, de la judecător, membrii Comitetului Juridic, președintele de tribunal, până la președintele județului, primarul orașului? Ia gândește-te! Ce ai de câștigat din asta?

Li Xuelian nu venise să se războiască. Tot ceea ce voia de la el era o singură afirmație, însă vorbele lui au scos-o din minți. Acesta nu mai era Qin Yuhe cu care se măritase ea cândva. Se schimbase cu totul. La vremea când erau împreună, probabil că o mai înșelase când plecase cu mașina să livreze marfa, dar totuși era un om la locul lui. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că după un an aveau să ajungă dușmani, iar el să umble după alte femei. Cel mai enervant era că în toată discuția asta îi băgase și pe judecător, și pe membrul în Comitetul Juridic, și pe președintele tribunalului, și pe președintele județului, și pe primar. Pe toți îi pomenise ca și cum erau rudele lui, în timp ce de partea cealaltă rămăsese ea singură-singurică. Într-o lună de zile exact asta se întâmplase – toți ajunseseră să fie de partea lui. Numai ce și-a isprăvit vorba, că Qin Yuhe a și tras un scuipat, a dus sticla la gură, a dat capul pe spate și a început să gâlgâie. Li Xuelian n-avea un cuțit la ea, căci dacă l-ar fi avut, ar

fi sărit numaidecât și ar fi isprăvit cu el. Zhang, prietenul lui Qin Yuhe, a intervenit și el în discuție, încercând s-o convingă:

— Xuelian, chestia asta nu se rezolvă așa, cu una, cu două. De ce nu te duci tu acasă?

Nici că avea de gând să plece.

— Qin Yuhe, noi am fost soț și soție cândva. Cum poți să fii așa de crud cu mine? i-a spus ea printre lacrimi. Apoi s-a pus pe jelit de-a binelea: Mie nu-mi pasă de dosarul de la tribunal și nici de președintele de județ sau de primar. Eu doar aș vrea să te întreb cum ai avut inima să lași altă femeie însărcinată? N-ai avut pic de milă.

Faptul că fosta lui nevastă amintea acum de chestia aceasta l-a scos din sărite și mai tare pe Qin Yuhe, așa că a ridicat sticla la gură și iarăși a tras câteva gâturi, după care a scuipat pe jos.

— Nu mă întreba pe mine treaba asta. Întreabă-te pe tine!

Li Xuelian a încremenit.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Păi dacă-i vorba de umblat creanga, atunci eu sunt cel păcălit.

— Adică ce vrei să zici? a întrebat iar femeia mirată.

— Când te-ai măritat cu mine, erai cumva fată mare? În noaptea nunții, ai recunoscut că te mai culcași cu cineva. Ești cumva Li Xuelian? Că mie mi se pare că ești chiar Pan Jinlian[9].

Vorbele bărbatului au căzut ca fulgerul asupra ei. Dacă nu s-ar fi ținut de zid, Li Xuelian s-ar fi prăbușit la pământ, căci nici prin gând nu i-ar fi trecut să fie Qin Yuhe în stare să rostească asemenea vorbe. Până în acel moment, ea se chinuise ca să afle dacă divorțul lor fusese adevărat sau fals, dar în niciun caz nu se așteptase ca din tot chinul ei să reiasă că ea era precum Pan Jinlian. Își dorise să-l chinuie pe Qin Yuhe și când colo ajunsese

[9] Pan Jinlian este simbolul femeii adultere, personaj din romanul chinezesc *Pe malul apei (Shui hu zhuan)* scris de Shi Nai'an în secolul al XV-lea. Pan Jinlian era o femeie extrem de frumoasă, educată, care provenea dintr-o familie nobilă, însă scăpătată. În cele din urmă, ea ajunge să fie vândută lui Wu Dalang de către moșierul Zhang, un individ pitic și urât. Îndrăgostindu-se de Ximen Qing, într-o bună zi, femeia, ajutată de iubitul ei, l-a ucis pe Wu Dalang, dar acest lucru a fost descoperit de către fratele acestuia, Wu Song, care l-a răzbunat, omorând-o. Vreme de secole, Pan Jinlian a fost imaginea femeii adultere, controversate, blamată de întreaga societate, dar după anul 1975, odată cu încheierea Revoluției Culturale, oamenii au devenit mai toleranți în ceea ce privește relațiile extraconjugale, așa încât s-au stârnit adevărate dezbateri menite să o reabiliteze pe Pan Jinlian și să-l condamne pe Wu Song pentru cruzimea cu care a pedepsit-o.

ea să fie cea chinuită. În tinerețe, Li Xuelian fusese considerată o frumusețe la care râvneau mulți băieți, ba înainte de căsătorie avusese și câțiva iubiți, iar cu doi dintre ei se și culcase. Apoi, din diverse motive, relațiile nu evoluaseră și așa ajunsese ea să se mărite cu Qin Yuhe. În noaptea nunții, când a descoperit că nu era fecioară, el a luat-o la întrebări și așa a descoperit adevărul. Totuși, ce fată de optsprezece ani mai e virgină în zilele noastre? La vremea aceea, firește că lui Qin Yuhe nu-i căzuse deloc bine povestea asta, dar până la urmă, după ce s-a frământat vreme de câteva zile, i-a trecut supărarea. Femeia nu-și imaginase că povestea aceasta îi rămăsese lui Qin Yuhe în minte și că va reveni în discuție după opt ani. Problema era că Pan Jinlian, personajul din literatură, se iubise cu Ximen Qing după ce se măritase cu Wu Dalang, în timp ce relațiile amoroase ale lui Li Xuelian se petrecuseră înainte de căsătorie, pe vremea când ea nici nu-l cunoștea pe cel care avea să-i devină soț. Și mai era o deosebire, și anume că ea nu-și omorâse bărbatul, complotând cu altcineva, așa cum făcuse Pan Jinlian. Dar Qin Yuhe își luase altă nevastă și ajunsese s-o răneasscă. Li Xuelian își dădea seama că bărbatul avusese o răbufnire la nervi și spusese niște vorbe doar ca să se răcorească sau poate ca să scape de ea. Dar oricare ar fi fost motivul, i se părea că deja se ajunsese prea departe, fiindcă nu erau doar ei doi, ci și cei care se aflau la mese și beau bere în cârciumă. E o vorbă din popor care zice: „Veștile bune nu pleacă prea departe de casă, pe când veștile rele numaidecât se împrăștie”. Chiar a doua zi de dimineață, povestea asta cu Pan Jinlian avea să se afle în tot orașul, iar apoi în tot județul. Și pe urmă nu mai lipsea mult și urma să fie foarte cunoscută peste tot, fiindcă, desigur, povestea cu Pan Jinlian era mult mai interesantă decât divorțul în sine. Foarte curând s-a dovedit că nici nu era important dacă divorțul fusese adevărat sau făcătură. Cel mai important era că, dacă Li Xuelian era o adevărată Pan Jinlian, atunci Qin avea toate drepturile să divorțeze de ea, cu un divorț aranjat sau adevărat, căci nu era bărbat să-și fi dorit să trăiască împreună cu o asemenea femeie, nu-i așa? Altfel spus, dacă Li Xuelian se preschimba în Pan Jinlian, atunci Qin Yuhe avea toate drepturile să facă ce voia el. Imediat, Li Xuelian s-a transformat din reclamant în principalul suspect, lucru care îi dădea bărbatului apă la moară să facă toate comentariile acelea veninoase. Li

Xuelian venise cu gândul să lase în urmă trecutul și să înceapă o nouă viață alături de un alt bărbat, dar speranțele ei păreau să se spulbere ca fumul, căci cine să-și fi dorit s-o ia de nevastă pe Pan Jinlian? Văzând-o că se sprijină de zid, Zhang, de la fabrica de produse chimice, l-a dojenit pe Qin Yuhe, spunându-i:

— Qin, cam exagerezi. Nu despre asta e vorba. Nu uita un lucru… Știi tu vorba aia, „Nu pocni niciodată pe nimeni în față și nici nu râde de defectele venite de la natură!” Și apoi, adresându-i-se lui Li Xuelian: Xuelian, chestia asta chiar că a scăpat de sub control. De ce nu te duci tu frumușel acasă?

Femeia și-a șters nasul, s-a întors și a plecat, și nu fiindcă a ascultat de sfatul lui Zhang, ci pentru că îi încolțise în minte o idee nouă: dacă viitorul era inevitabil, cel mai bine era să-și reevalueze trecutul. Când își mai propusese așa ceva, întotdeauna avusese legătură cu divorțul său, însă de data aceasta avea legătură mai degrabă cu nevoia sa de a dovedi că nu era Pan Jinlian. Odinioară voise să-l pedepsească pe Qin Yuhe, dar acum voia să-și dovedească nevinovăția. Acum problema se complica și mai mult, întrucât ideea asemănării sale cu Pan Jinlian fusese stârnită de discuția referitoare la autenticitatea divorțului. Altfel spus, acum, pentru a dovedi că nu este Pan Jinlian, femeia trebuia mai întâi să clarifice problema divorțului. Așa cum aborda lucrurile în acest moment, Qin Yuhe amesteca cele două chestiuni care inițial nu avuseseră nicio legătură. Vorba de duh a lui Zhang – „Nu pocni niciodată pe nimeni în față și nici nu râde de defectele venite de la natură!” – i-a rămas în minte lui Li Xuelian. Se vede treaba că tuturor le păreau adevărate vorbele lui Qin Yuhe, iar defectele ei erau scoase și mai mult în evidență. Ea deja se transformase în Pan Jinlian în ochii lor. Nu venise cu intenția de a face scandal, nu mai voia să se chinuie, dar iată că acum începea un nou chin. Oare încotro trebuia s-o apuce? Depusese plângeri, de la nivelul cel mai mic până la cel mai înalt, la oraș, la județ, peste tot, oriunde se putea depune o plângere. Peste tot pe unde umblase reușise să scoată din minți pe toată lumea. Depusese plângerile în repetate rânduri, dar fără niciun folos. Și nu se știe dacă nu cumva urma să fie iarăși arestată, așa că deodată i-a trecut prin cap să plece la Beijing, pentru a depune plângerea direct acolo. Dacă nu lămurea problema asta, Li Xuelian nu mai avea trai acolo. Toți cei din localitatea ei erau niște proști, dar la Beijing

era capitala, așa că oamenii de acolo pricepeau mai repede cum stă treaba. Aici, de la judecător la membru în Comitetul Juridic, de la președinte de tribunal și președinte de județ până la primar, toți credeau numai minciuni. Dar și la Beijing se putea întâmpla să fie la fel, însă nu acest lucru era important, ci că ea era Li Xuelian, nu Pan Jinlian. Adică ea nu era Li Xuelian, ci eroina Dou E, din piesa în stilul dinastiei Yuan, *Zăpadă în plină vară*[10].

12.

Li Xuelian nu și-a ales bine perioada ca să meargă la Beijing. Nu cunoștea orașul și nici orașul nu o cunoștea pe ea. Când a ajuns ea acolo tocmai era în plină desfășurare Congresul Național al Marii Adunări a Reprezentanților Poporului. Iată cum două evenimente care nu aveau nicio legătură au ajuns să se nimerească în același timp. În perioada în care avea loc Congresul Național al Marii Adunări a Reprezentanților Poporului nu se permitea accesul persoanelor „de tot felul” în Beijing. Cam ce însemna persoane „de tot felul” nu se preciza nicăieri în mod explicit, dar era de presupus că se referea la toate persoanele a căror prezență nu era favorabilă intereselor congresului. Cei care umblau prin gunoaie, cerșeau, furau, prostituatele care lucrau la saloanele de coafură, la care se adăugau și cei veniți cu plângeri, dispăruseră peste noapte. Li Xuelian a plecat la Beijing cu o cursă interorășenească. Inițial a vrut să meargă cu trenul, dar pentru că biletul de tren era mai scump cu cincisprezece yuani, a preferat autobuzul. După ce a parcurs un drum pe care s-a hurducat o zi și jumătate, autobuzul a ajuns la stația de taxare, la granița dintre Beijing și Provincia Hebei. Aici a aflat Li Xuelian că în oraș tocmai avea loc Congresul Național al Marii Adunări a Reprezentanților Poporului. Mai bine de zece

[10] Se face referire la piesa *Nedreptățirea lui Dou E, care a mișcat Cerul și Pământul* de Guan Hanqing (1241-1320). Piesa mai este cunoscută și sub numele de *Zăpadă în plină vară.* Dou E este personajul principal, o tânără mireasă condamnată la moarte în mod nedrept în urma complotului unor indivizi corupți. Abia după ce tatăl fetei a fost vizitat de spiritul fetei și s-au petrecut fenomene neobișnuite – o ploaie însângerată, zăpadă în toiul verii și arșiță vreme de trei ani – cei vinovați au fost dați în vileag, pedepsiți, iar tânăra a fost răzbunată.

mașini de poliție cu girofarul pornit opreau și verificau fiecare vehicul care încerca să intre în oraș. O mulțime de autobuze, mașini de marfa, microbuze și mașini mici erau trase pe dreapta. Și autobuzul în care se afla Li Xuelian a trebuit să se oprească și să aștepte inspecția. Erau foarte multe vehicule, așa că se stătea la coadă. După două ore de așteptare, în sfârșit au venit doi polițiști care s-au urcat în autobuz. Au luat la control actele de identitate ale pasagerilor, bagajele, i-au interogat cu privire la motivul pentru care mergeau la Beijing și au verificat și dovada deplasării. Câțiva pasageri aveau motive serioase de călătorie – unii erau în delegație, alții făceau comerț, unii se duceau la rude, alții mergeau la control medical, ba mai era și cineva care plecase să-și caute copilul pierdut... Toți au fost verificați, după care unii au trecut controlul, iar alții au fost dați jos. Aceștia din urmă n-au zis nici pâs, ci s-au conformat întru totul. Li Xuelian a privit întreaga scenă cu mare atenție, în speranța că va înțelege pe ce principii se făcea selecția, dar nici gând să priceapă ceva. În cele din urmă, a fost și ea controlată de un polițist care mai întâi i-a verificat buletinul și apoi a luat-o la rost:

— Ce cauți la Beijing?

Li Xuelian știa că nu putea să spună că merge în delegație și nici că se duce pentru activități comerciale, nici atât că se duce să-și caute copilul. Își dădea seama că minciuna era evidentă de la o poștă. Nici să spună adevăratul motiv al călătoriei sale la Beijing nu putea. Așa că s-a luat după pasagerul din fața ei și a spus:

— Merg la doctor.

În timp ce rostea aceste vorbe, și-a sprijinit capul de fereastră, cu aerul unui om bolnav.

— Ce boală ai? a întrebat-o polițistul, fixând-o cu privirea.

— Uter retrovers, a spus.

Polițistului a tresărit și a întrebat-o imediat:

— La care spital din Beijing te duci?

Li Xuelian era cam bulversată, fiindcă nu mai fusese niciodată la Beijing, cu atât mai puțin la vreun control medical. Habar n-avea ce spitale sunt acolo, cu ce se ocupau, așa că a zis pe nerăsuflate:

— La Spitalul Beijing.

A răspuns la întâmplare, gândindu-se că trebuie să existe un asemenea spital. Polițistul i-a aruncat o privire și a continuat cu întrebările, ceea ce a făcut-o să răsufle ușurată. O nimerise.

— Unde sunt hârtiile tale? a mai întrebat polițistul.

Li Xuelian a încremenit.

— Hârtii? Ce hârtii?

— Hârtiile cu diagnosticul pentru care te duci la doctor, a spus bărbatul, pierzându-și răbdarea.

— Ea treia oară când merg la doctor la Beijing. Data trecută am lăsat hârtiile la spital.

Polițistul a privit-o lung și apoi a lăsat baltă povestea cu diagnosticul.

— Dar dovada? a întrebat el.

— Dovada? Ce dovadă?

Polițistul iar dădea semne de nerăbdare.

— Chiar nu pricepi nimic? Acum are loc Congresul Național al Marii Adunări a Reprezentanților Poporului, așa că toți cei care merg la Beijing au nevoie de un permis de la guvernul județean sau emis de o autoritate de la nivel și mai înalt. Tu zici că mergi la Beijing la doctor, dar cine ți-a dat permis?

Li Xuelian stătea ca prostită. Chiar că n-avea habar de congresul ăsta și că îi trebuie permis, ba mai mult, să fie și emis de guvernul județean. Mă rog, și dacă ar fi știut, tot nu i-ar fi dat nimeni așa ceva.

— N-am știut că are loc Congresul Reprezentanților, am uitat cu totul.

În sfârșit, polițistul o prinsese pe picior greșit, așa că a răsuflat ușurat și a spus:

— Așa ceva nu-i posibil. Dacă n-ai permis, nu poți intra în Beijing.

— Și dacă nu mai ajung la doctor, ce mă fac?

— Congresul Reprezentanților durează două săptămâni. După asta, poți să te duci la Beijing când ai chef, dar acum coboară din mașină!

Li Xuelian s-a încăpățânat să rămână în autobuz și a spus cu hotărâre:

— Nu cobor.

— Toți au coborât. Tu de ce să nu cobori?

— Uterul meu e în pericol să se rupă. Îmi trebuie tratament imediat.

Polițistului iar a tresărit.

— Nu-mi pasă mie de uterul tău. Hai, lasă vrăjeala! Vino peste două săptămâni, a răcnit el.

Li Xuelian s-a ridicat în picioare.

— Am să cobor, dacă așa trebuie, a zis ea, dar tu o să răspunzi.

— Asta ce mai vrea să însemne?

— De fapt, eu nici n-am chef să merg la Beijing, a zis ea. Am terminat toți banii, nici nu m-am vindecat, așa că la ce bun să mai trăiesc? Dacă vrei să cobor, foarte bine. Nu mai aștept eu două săptămâni. Mă duc acum să caut un copac și să mă spânzur.

Polițistul încremenise. Li Xuelian se uita la ecusonul pe care îl avea la piept.

— Ți-am văzut numărul și am să scriu în scrisoarea de adio că tu m-ai forțat să recurg la acest gest.

Polițistul era și mai năuc. Rămăsese cu gura căscată, însă după câteva clipe a tras un scuipat pe geam și a bombănit:

— Femeile ca tine sunt o belea. Nu-ți fac decât necazuri. Niște neisprăviți, asta sunteți. Niște neisprăviți toți, a spus el scuturând din cap.

Încruntat, a trecut mai departe la călătorul de pe scaunul următor.

Se lăsa noaptea. Li Xuelian a privit pe geam și a răsuflat adânc.

13.

Prima călătorie a lui Li Xuelian la Beijing s-a dovedit a fi o experiență ametitoare. Senzația pe care i-a lăsat-o orașul a fost de imensitate, ceva mai mare decât satul, târgul, reședința de județ și orașul, ceva inimaginabil de mare. Femeia s-a urcat într-un autobuz și a mers pe lângă clădiri înalte, care se înșirau unele după altele, pe lângă pasarele, care se iveau unele după altele. Își pierduse deja simțul de orientare. Încă din școala primară, Li Xuelian învățase din manual că Piața Tian'An Men se află în partea de nord a bulevardului Chang An, dar străbătând această piață cu autobuzul, a descoperit că de fapt era în partea

de sud. Modul în care se orienta ea acasă nu o ajuta câtuși de puțin. Se vede treaba că avea s-o ducă într-o buimăceală totală cât stătea la Beijing. Aici, pentru ea sudul era nord și estul era vest. Însă cel mai îngrozitor era faptul că venise aici ca să facă o plângere, dar n-avea nici cea mai vagă idee unde trebuia să o depună, cui să i-o adreseze, unde se aflau locurile în care trebuia să ajungă. Și unde stăteau cei care ar fi trebuit să-i primească plângerea? Noroc că era în plină desfășurare Congresul Național al Marii Adunări a Reprezentanților Poporului, căci Li Xuelian știa că acest congres avea loc cu siguranță la Marea Sală a Poporului, care se găsea chiar în partea de apus a Pieței Tian'An Men. Locul de desfășurare a congresului era în mod neîndoielnic locul unde veneau toți oamenii importanți, nu orice fel de oameni. Deodată, i-a venit o idee genială, și anume să profite de faptul că era la Beijing ca să protesteze în Piața Tian'An Men, fiindcă numai așa probabil că avea să atragă atenția acelor oameni importanți din Marea Sală a Poporului.

Ca să aibă unde sta la Beijing, Li Xuelian a apelat la un coleg de clasă din gimnaziu pe nume Zhao Jingli, care șase ani stătuse în banca din spatele ei. Zhao Jingli avea un cap mare, dar turtit în partea de sus, de parcă era un bostan. Nimeni nu îl striga pe nume în clasă, toată lumea îi zicea Zhao Căpățână. Dacă cineva zicea numele Zhao Jingli, nici măcar nu-și dădea seama că despre el e vorba. În cei trei ani de gimnaziu petrecuți împreună nu-și adresaseră nici măcar o vorbă. Apoi, din anul întâi de liceu, Li Xuelian și-a dat seama că el o cam plăcea. Băiatul rămăsese fără mamă. Mai avea acasă încă trei frați mai mici, iar tatăl lui, care era croitor la oraș, muncea toată ziua la mașina de cusut ca să-i crească pe cei patru băieți. Nu o duceau deloc bine cu banii, dar începând din anul întâi de liceu, odată la două, trei zile Zhao Căpățână îi strecura, din banca din spate, câte o bomboană Iepurașul Alb. De unde avea bani să cumpere bomboane era un mister pentru Li Xuelian. Zhao Căpățână i-a dat bomboane mai bine de doi ani până într-o seară înainte de absolvire, când erau la școală. Li Xuelian a ieșit la baie, iar când s-a întors, l-a găsit pe Zhao așteptând-o la ușa clasei. El s-a uitat în stânga și-n dreapta, să nu fie cineva prin preajmă și a spus:

— Li Xuelian, am o vorbă să-ți spun.

— Spune! a zis ea.

— Trebuie să mergem în altă parte.

— Să mergem.

Zhao Căpățână a dus-o pe un teren din spatele școlii unde se băteau cerealele. Se făcuse întuneric de-a binelea.

— Ce vrei să-mi spui? a întrebat ea.

Fără să scoată o vorbă, Zhao Căpățână s-a repezit și a luat-o în brațe, cu gândul s-o sărute. Fiindcă s-a repezit așa, a luat-o pe nepregătite pe Li Xuelian, care numaidecât l-a împins, făcându-l să se dezechilibreze și să cadă. Să fi fost alt băiat în locul lui, s-ar fi ridicat și ar fi încercat încă o dată să-și ducă planul la bun sfârșit. Ar fi insistat, chiar dacă ea ar fi spus: „Am să fac scandal” sau „Am să țip”. Ar fi tras mai departe de ea până când termina treaba. Li Xuelian nu și-a imaginat însă că Zhao Căpățână se va ridica de la pământ, îi va arunca o privire și va spune ca prostul:

— Eu credeam că deja ne avem bine. Să nu cumva să spui celorlalți colegi!

Apoi, s-a întors și a rupt-o la fugă. În urma lui, Li Xuelian a pufnit în râs. Nu s-a supărat nici că a luat-o în brațe, nici că a vrut s-o sărute, ci s-a supărat atunci când el s-a întors și a dat bir cu fugiții. A doua zi, când s-au întâlnit, Zhao Căpățână a stat numai cu capul plecat, roșu la față, neîndrăznind nici măcar să ridice ochii către ea. Atunci și-a dat ea seama că de fapt era un băiat sincer. Li Xuelian și-a ascuns supărarea, dar nici că l-a mai băgat în seamă. După ce au absolvit liceul, niciunul din ei nu a intrat la facultate. Li Xuelian s-a întors în sat, în timp ce Zhao Căpățână s-a dus în capitala provinciei, ca ucenic pe lângă un unchi de-al lui care era bucătar. Când unchiul lui a fost transferat la Beijing, ca bucătar la un birou al provinciei lor, Zhao l-a urmat. Apoi, unchiul lui s-a pensionat și s-a întors acasă, dar Zhao Căpățână a rămas la Beijing în continuare. Li Xuelian nu avea pe nimeni la care să apeleze în acel oraș în afară de Zhao, doar că se temea că, după ce îi mâncase bomboanele Iepurașul Alb timp de doi ani și după ce îl speriase atunci pe terenul din spatele școlii, el cu siguranță îi purta pică. Femeia se gândise că, dacă nu era supărat, probabil că ar fi avut și ea unde să tragă. Dacă însă tot îi purta pică, avea să-i întoarcă spatele și să-și caute un alt loc, iar singurul loc la care se putea gândi era gara. Chiar dacă nu mai fusese la gara din

Beijing, se gândea că la orice gară din lumea asta îți poți găsi adăpost de îndată ce se lasă noaptea.

Li Xuelian știa că Zhao lucrează la biroul administrativ al provinciei din Beijing, dar nu era treabă așa ușoară să-l găsească. S-a interesat și a pornit în căutare, schimbând de vreo opt ori autobuzele. De vreo trei ori s-a urcat invers, ba a mai și luat-o pe drumuri greșite. Dis-de-dimineață a ajuns la Beijing, dar abia cu puțin timp înainte să se lase înserarea a găsit locul unde lucra bucătarul Zhao Căpățână, într-o clădire de treizeci și ceva de etaje. Când a ajuns acolo, și-a dat seama că nu poate intra în clădire oricum. În față era o grădiniță cu o poartă arcuită, dar la intrare poliția întinsese o bandă pentru a bloca accesul, în plus, mai erau acolo și vreo cinci, șase paznici care nu permiteau nimănui să intre, probabil pentru că în clădirea aceea erau cazați peste o sută de delegați care participau la Congresul Național al Marii Adunări a Reprezentanților Poporului. Li Xuelian s-a apropiat. La început, paznicii au crezut că este și ea cazată acolo, dar, după ce au măsurat-o din cap până-n picioare și au văzut cum era îmbrăcată, și-au dat seama că nu prea arăta ca cei care stăteau acolo. Cu toate acestea, un paznic i-a spus politicos:

— Mergeți în altă parte! Aici sunt cazați participanții la congres.

Li Xuelian înțelegea că iarăși dădea peste Congresul Național al Marii Adunări a Reprezentanților Poporului, dar nu s-a tulburat câtuși de puțin, ci s-a uitat înăuntru și a spus:

— Nu caut un loc unde să stau, ci îmi caut o rudă.

Un alt paznic a întrebat:

— Și ruda ta a venit la congres?

Li Xuelian a scuturat din cap.

— Nu e la congres. El este bucătar aici. Îl cheamă Zhao Jingli.

Paznicul s-a gândit ce s-a gândit și a spus:

— Eu îi cunosc pe toți bucătarii de aici și nu-i niciunul pe care să-l cheme Zhao Jingli.

Li Xuelian a încremenit.

— Toată lumea din județ știe că el gătește aici, a spus cam agitată, după care a continuat: Cum să nu fie aici? Că doar n-am bătut degeaba două mii și ceva de kilometri!

Văzând-o că începe se agite, celălalt paznic s-a băgat și el în vorbă:

— Noi îi știm pe toți care lucrează la bucătărie și, crede-mă, nu-i nimeni pe nume Zhao Jingli.

Dar Li Xuelian și-a amintit deodată:

— Așa-i, el mai are un nume. I se mai spune și Zhao Căpățână.

De îndată ce au auzit acest nume, paznici au râs și au spus:

— Aaa, despre Căpățână era vorba!

Unul dintre ei a zis:

— Păi de ce n-ai spus așa de la început? Stai că ți-l strig acuși.

După cinci minute, și-a făcut apariția și Zhao Căpățână.

Era îmbrăcat cu o uniformă albă, iar pe cap avea un coif înalt. Nu se schimbase prea mult din vremea liceului, doar că era ceva mai rotunjor. În perioada când învăța la gimnaziu, era slăbănog, dar cu capul mare. Acum, fiindcă era gras, capul lui părea foarte mic, îndesat sub coiful înalt. Dacă l-ar fi întâlnit pe stradă, Li Xuelian sigur nu l-ar fi recunoscut. Când a dat cu ochii de ea, bărbatul întâi a rămas pe gânduri pentru câteva secunde, după care și-a dat seama cine este. A bătut din palme deodată și a spus:

— Aoleu, măiculiță! Cum se face că ai venit până aici?

Apoi a izbucnit în râs. Li Xuelian s-a liniștit, dându-și seama că de fapt trecuseră mai bine de zece ani, iar Zhao Căpățână uitase de întâmplarea din gimnaziu și nu-i mai purta pică.

— Am fost în nord-est să-mi văd mătușa și am trecut pe la Beijing, în drum spre casă am vrut să te văd, a spus ea.

Zhao Căpățână a făcut un pas către ea și i-a luat geanta, spunându-i:

— Hai înăuntru, să-ți dau un pahar cu apă!

Nu se așteptau ca un portar să întindă brațul și să o oprească pe Li Xuelian, spunându-i lui Zhao Căpățână:

— Căpățână, dacă aveți de vorbit, stați afară. Acum este Congresul Național al Marii Adunări a Reprezentanților Poporului și străinii nu au voie înăuntru.

Zhao Căpățână a încremenit. La fel și Li Xuelian, îngrijorată că nu poate intra în clădire. După o clipă, Zhao l-a împins pe paznic spunându-i:

— Futu-ți mama ta! E soră-mea, de unde să fie vreun străin?

— Asta-i regula, a răspuns paznicul.

Zhao a tras un scuipat și a zis:

— Tu ești un câine de pază la poartă. Ce faci atâta pe deșteptul? E cumva tac-tu înăuntru? E cumva vreo lăuză înăuntru și se teme să nu să răcească, dacă deschidem noi ușa?

Paznicul se înroșise tot la față, fiind gata să-și piardă cumpătul.

— Căpățânosule, ai grijă cum vorbești! Că eu nu te-am înjurat!

— Nu m-am luat de tine pentru că n-o lași pe sora mea înăuntru, ci pentru că ești un nerecunoscător. În fiecare zi vii la bucătărie. De câte ori n-ai mâncat tu pe spezele mele? Nu mai departe de ieri ți-am gătit un mușchi de vită. De ce te înjur? Păi ar trebui să-ți trag o mamă de bătaie, nemernicule ce ești!

A ridicat palma și tocmai se pregătea să-i cârpească una când paznicul i-a spus, îmbujorat tot:

— Așteaptă aici, să le raportez șefilor!

Acoperindu-și capul cu mâna, paznicul s-a dat îndărătul unui leu de piatră din fața porții arcuite, spre amuzamentul celorlalți paznici. Numaidecât, Li Xuelian și-a dat seama că Zhao Căpățână fusese un papă-lapte la școală, dar acum se schimbase.

Acum a luat-o de mână pe Li Xuelian și a trecut cu ea peste banda poliției, intrând în grădină, însă nu a dus-o în clădire, ci a condus-o pe o cărare care ducea undeva în spate. Acolo se afla o clădire cu un etaj și cu o plăcuță la intrare, pe care scria: Personal bucătărie. Apoi, au intrat într-un depozit unde se afla un pat și Li Xuelian a priceput imediat că aici locuia Zhao Căpățână. Acesta i-a explicat:

— Șefii au încredere în mine. M-au lăsat să stau aici și să am grijă de depozit.

Apoi i-a spus să se spele pe față, i-a turnat niște ceai și s-a dus la bucătărie. Nu după mult timp s-a întors cu un bol de tăieței cu sos, aburind. Când femeia a terminat de mâncat, deja se făcuse ora nouă seara. Zhao Căpățână a întrebat-o:

— Ce treabă te aduce la Beijing?

Li Xuelian n-a îndrăznit să-i spună că a venit să facă o plângere și a răspuns:

— Doar ți-am spus că am fost la o mătușă din nord-est și la întoarcere m-am gândit să fac și eu o plimbare în Beijing, că n-am mai fost niciodată.

Zhao își freca mâinile de bucurie.

— Foarte bine, foarte bine. Poți să dormi aici în seara asta.

— Să dorm aici? Și tu unde o să dormi? s-a interesat ea.

— Aici sunt ca la mine acasă. Știu vreo zece locuri unde aș putea dormi. Nu-ți face griji! Spală-te și culcă-te mai devreme. Eu trebuie să mă duc să pregătesc niște gustări pentru delegați.

În seara aceea, Li Xuelian a dormit în patul lui Zhao Căpățână, fără să aibă habar unde s-a dus el să doarmă. A doua zi, dis-de-dimineață, cineva a trezit-o pe Li Xuelian cu un ciocănit în ușă. Femeia și-a tras o haină pe umeri și s-a dus să deschidă. Era Zhao Căpățână, agitat nevoie mare, care i-a spus:

— Hai, repede, repede!

Li Xuelian a crezut că descoperise cineva că dormise acolo și acum bărbatul era nevoit s-o gonească.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi n-ai zis aseară că vrei să vizitezi? Mi-am luat liber și te duc la Marele Zid. Trebuie să mergem cât mai devreme la Qianmen și să luăm o mașină de acolo.

Li Xuelian a răsuflat ușurată, dar a rămas în continuare țintuită locului. Ea nu venise la Beijing pentru plimbări, ci ca să depună o plângere, însă ieri rostise la întâmplare cuvântul „plimbare”. Nu se gândise că Zhao Căpățână o să ia de bun ce zice ea. Acum, nici nu voia să pară ingrată și nici să se sucească așa, peste noapte, fiindcă atunci s-ar fi dat de gol, ceea ce complica lucrurile și mai tare. În plus, chestiunea cu plângerea n-o rezolva ea într-o zi, mai ales că acel congres dura două săptămâni. Tocmai pentru că nu era o problemă care să se poată rezolva imediat și pentru că nu mai conta o zi în plus sau în minus, s-a spălat degrabă de față și pe dinți și a plecat cu Zhao spre Qianmen, unde s-au urcat în autocarul care mergea la Marele Zid. A fost o zi în care au avut multe de vizitat, dar, așa îngândurată cum era ea, numai de obiective turistice nu-i ardea. Dar Căpățână s-a bucurat din plin de tot ce a văzut. A doua zi, a dus-o la Palatul Imperial și la Templul Cerului, ba chiar și la un coafor de lângă intrarea la Templul Cerului ca să-și facă părul permanent. La sfârșit, el a măsurat-o din cap până-n picioare și a spus:

— Mult mai bine. Acum arăți ca una din Beijing. Coafura face omul.

A chicotit, amuzat de propriile vorbe. Li Xuelian s-a admirat în oglindă și a râs și ea cam stingherită. După ce și-a făcut părul

permanent, Zhao Căpățână a invitat-o să mănânce hot-pot cu carne de oaie, o mâncare specifică vechiului Beijing. Cum stătea ea așa în fata castronului cu mâncare aburindă, deodată a simțit cum o cuprinde emoția și a vrut să-și exprime recunoștința față de Zhao:

— Căpățână, sunt la Beijing de două zile. Cred că ți-am răpit cam mult timp și te-am mai pus și la cheltuială. Chiar mă simt prost.

La auzul acestor vorbe, Zhao s-a cam supărat și a spus:

— Ce vrei să spui cu asta? Mă tratezi ca pe un străin?

— Nu, nu, doar spuneam și eu așa…

Înveselit, Zhao a lovit cu palma în masă și a zis:

— Încă n-am terminat.

— Cum așa? a întrebat Li Xuelian.

— Mâine mergem la Palatul de Vară, unde putem să ne plimbăm și cu barca.

În acea seară, Li Xuelian stătea întinsă în patul lui Zhao, chinuindu-se să adoarmă, spre deosebire de ultimele două zile în care dormise foarte bine. O chinuiau tot felul de gânduri – schimbările din viața ei, din ultimii doi ani, toată povestea cu plângerea, din ultima lună. Nu-și imaginase că va fi așa de greu să facă o plângere și să-i convingă pe oameni că spune adevărul. Altfel spus, nu-și imaginase că nu va reuși să convingă pe nimeni că divorțul ei de Qin Yuhe fusese o minciună. Mult mai rău era că nu se gândise niciodată că va fi etichetată drept Pan Jinlian și că va trebui să vină cu plângerea tocmai la Beijing ca să poată să spună clar ceea ce avea de spus. Odată ajunsă aici, chiar că nu-i trecea prin cap altă modalitate de a protesta decât să se ducă în Piața Tian’An Men și să stea acolo cu pancarta de gât. Greu de spus ce efect avea să aibă gestul ei. Zhao Căpățână era un om bun, știa orașul foarte bine și ar fi putut să discute cu el orice, mai puțin aceste lucruri. Fără să vrea a oftat, cu gândul la fiica ei. De o lună de zile de când începuse să se agite cu plângerea aceasta o lăsase la colega ei Meng Lanzhi. Atunci când i-a dus-o, avea două luni. Între timp, făcuse trei luni și îi era greu să-și imagineze cum arăta. Din ziua în care i se născuse copilul, femeia se frământase numai pentru problemele legate de Qin Yuhe, încât nici nu apucase să-i dea un nume fetiței. Apoi și-a adus iar aminte că venise la Beijing pentru plângere, nu pentru plimbări, așa că nu era cazul să

neglijeze acest lucru, oricât de mult i-ar fi plăcut să se plimbe. Deși nu înțelegea ea prea bine ce poate să însemne o plângere ca asta, totuși știa că este ca orice altă problemă – cu cât o rezolvi mai repede, cu atât mai bine. Și cum se tot frământa ea așa, deodată a auzit o cheie cum se întoarce în broasca ușii. Era speriată. Camera era cufundată în beznă și într-o clipă s-a auzit ușa cum scârțâie, iar apoi a deslușit siluetă dolofană, care s-a strecurat în cameră. Era Zhao Căpățână. Li Xuelian știa că a venit vremea să plătească pentru plimbările în Beijing timp de două zile. A închis ochii și a rămas nemișcată. L-a simțit pe Zhao cum vine în vârful picioarelor și se apleacă asupra ei ca s-o privească mai bine. A stat așa preț de câteva minute, după care Li Xuelian a deschis brusc ochii și a spus:

— Căpățână, nu te mai holba așa la mine. Fă ce ai de făcut și gata!

Așa cum i-a vorbit ea, pe neașteptate, din beznă, l-a și speriat pe bietul Zhao. Apoi femeia a aprins lumina și l-a văzut cum stătea acolo, stânjenit. Era îmbrăcat cu un maiou, peste care își pusese o vestă, și un șort care îi lăsa burta mare la vedere. Li Xuelian îi spusese să facă ce are de făcut, dar el nu prea știa ce ar fi trebuit să facă. Poate că tocmai modul în care i se adresase ea îl debusolase așa de tare. Era îmbujorat și își tot frământa mâinile.

— Ia uite ce spui! Ce fel de om mă crezi?

Pe urmă a început să caute ceva, în grabă, prin depozitul acela.

— Am venit să caut niște drojdie ca să frământ coca pentru diseară, fiindcă mâine dimineață trebuie să pregătesc niște gogoși. N-aveam altă intenție.

Li Xuelian și-a pus o haină pe umeri și s-a ridicat în capul oaselor.

— Eu ți-am zis să faci ce ai de făcut, dar tu – nimic, așa că să nu vii cu regrete! i-a zis.

Zhao înțepenise acolo.

— Altfel, chiar că ai pierdut vremea astea două zile.

Vorbele ei pur și simplu îl țintuiseră locului.

— Li Xuelian, a zis el arătând spre tavan, ce vrei să spui? Ce treabă are plimbatul cu regretele? Doar am fost colegi vreme de șase ani!

— Căpățână, eu nu vreau să merg mâine la Palatul de Vară, a zis ea.

— Și unde ai vrea să mergi?

Li Xuelian nu-i putea spune despre planul său cu protestul în Piața Tian'An Men, așa că a zis răspicat:

— Mâine vreau să merg la cumpărături, să-i iau câte ceva copilului meu.

— Sună grozav, a zis el însuflețit. Merg cu tine.

— Nu vreau să-ți răpesc din timp.

— Păi nu ți-am zis că mi-am luat liber? De vreme ce ești în Beijing, te însoțesc oriunde ai treabă.

Li Xuelian și-a dat jos haina de pe umeri și a zis:

— Căpățână, vezi-ți de treburile tale. N-are rost să pierzi vremea cu mine.

Bărbatul se holba la ea și a rămas așa o vreme, după care s-a lăsat pe vine lângă pat și și-a aprins o țigară.

— Din câte bag eu de seamă, tu vrei să fac ceva, dar trebuie să-mi dai și mie puțin timp.

La auzul acestor vorbe, Li Xuelian a chicotit. Trecuseră mai bine de zece ani și Zhao Căpățână părea schimbat, cel puțin fizic, dar de fapt el se purta tot ca un copil nevinovat.

— Căpățână, a zis ea, eu vreau să merg singură mâine, dar tu nu mă lași. Nu știu cum să-ți zic, dar e o vorbă din popor, știi tu… Lasă-mă și pe mine să respir un pic.

Auzind-o că îi vorbește așa, Zhao n-a mai insistat.

— Dacă vrei să umbli singură, atunci fie, te las, a spus el zâmbind. La drept vorbind, bucătarul-șef n-a fost deloc încântat că mi-am luat două zile libere ca să te plimb.

Li Xuelian iar a râs, după care l-a pupat pe obraz.

A doua zi, dis-de-dimineață, Li Xuelian s-a îmbrăcat cu haine noi și a plecat din cămăruța lui Zhao Căpățână, cu gândul să meargă în Piața Tian'An Men să protesteze. Și trebuia să o facă îmbrăcată cu haine noi ca să se potrivească locului. Dacă ar fi arătat ca unul venit să protesteze, probabil că ar fi înhățat-o poliția înainte să intre în piață. Când se hotărâse să meargă acolo, Li Xuelian își cumpărase un rând de haine noi, pe care nu le purtase deloc. Acum, în sfârșit, își arătau utilitatea. Ceea ce nu izbutise să facă în locurile ei natale, se împlinea acum la Beijing. Dar nici n-a apucat să treacă de colțul clădirii înalte, ajungând în dreptul unei grădini, că a și fost oprită de cineva.

— Încotro?

Speriată, Li Xuelian s-a întors și a observat că era un bărbat de vârstă mijlocie, corpolent, îmbrăcat în costum occidental, cu cravată. Avea la piept, în partea stângă, un ecuson de alamă, care îi dădea un aer oficial. Cu siguranță că era vreun șef. Numaidecât, Li Xuelian s-a gândit că se aflase deja că a dormit în camera lui Zhao Căpățână, dar când și-a dat seama că, de fapt, pe el îl interesa unde se duce, s-a mai liniștit. Totuși, ce să-i răspundă? Că doar nu putea să-i spună că mergea să protesteze în Piața Tian'An Men. Nici că se putea gândi la altceva, așa că a zis:

— Am ieșit să mă plimb un pic.

— Nu te mai plimba! i-a zis bărbatul acela, nervos. Adună-ți repede lucrurile și pleacă de aici!

— Ce să-mi adun?

Bărbatul a arătat spre cele patru-cinci cutii de carton așezate pe treptele de lângă răsadurile cu flori, după care i-a indicat poarta, adăugând:

— Chestiile astea pune-le mai repede în mașină! Nu știi că azi se face „Raportul de activitate la nivel guvernamental"? Hai, mai repede! Dintr-o clipă în alta pleacă reprezentanții spre Marea Sală a Poporului, la congres.

Atunci a descoperit Li Xuelian că la poartă, dincolo de banda pe care scria „trecerea interzisă", erau vreo șapte-opt limuzine care așteptau cu motoarele pornite. Mașinile erau pline cu oameni care vorbeau și râdeau, cu un aer relaxat. Probabil că bărbatul acesta, care o văzuse îmbrăcată așa bine, cu coafura specifică unei locuitoare din capitală, și care mai și venea de după clădirea aceea înaltă, credea că este angajată acolo. Imediat, Li Xuelian a înțeles confuzia, dar nu a îndrăznit să ignore indicațiile bărbatului referitoare la cutiile de carton de pe trepte, de teamă ca nu cumva el să-și dea seama că stătea acolo fără să i se fi permis acest lucru. La urma urmei, n-a murit nimeni de la căratul unor cutii, așa că s-a aplecat și a ridicat cele cinci cutii. Abia atunci și-a dat seama cât de grele erau, deși la prima vedere nu păreau. Le-a dus în portbagajul ultimei mașini, unde a auzit pe cineva spunând:

— Pune-le pe bancheta din spate!

Li Xuelian s-a uitat la delegații care stăteau în mașină. Aveau toți ecusoane în piept și vorbeau veseli. S-a uitat la ei și a

observat că nu luase nimeni aminte la ea. De afară privind, mașina părea plină, dar, în momentul în care a deschis portiera, a văzut că bancheta din spate fusese lăsată liberă pentru cutiile ce aveau să fie încărcate acolo. Numai ce le-a așezat, că portiera s-a și închis în urma ei și mașina a și demarat. Probabil că șoferul o luase drept delegat la congres. Ceilalți delegați din mașină vorbeau, râdeau, nu era nimeni atent la ea. Probabil că și ei o socoteau delegat, la fel ca șoferul. Li Xuelian era speriată și ar fi vrut să strige: „Opriți mașina!”, dar deodată s-a gândit mai bine și și-a dat seama de potriveală: mașina aceasta mergea la Marea Sală a Poporului, care se afla în partea de apus a Pieței Tian’An Men, desigur partea de răsărit pentru ea. Cu mașina aceasta mergea pană în piață. Ar fi fost fraieră să se dea jos și să se înghesuie în mijloacele de transport în comun ca să ajungă acolo. În plus, în felul acesta economisea și banii pe care i-ar fi dat pe bilet. După ce ajungeau la destinație, ei aveau să se ducă la congres, în Marea Sală a Poporului, iar ea se ducea în piață și protesta în tăcere acolo. Nu se încurcau deloc unii pe alții. Și cu acest gând în minte s-a făcut comodă pe banchetă.

Erau în timpul programului de lucru, așa că peste tot străzile erau înțesate de mașini și oameni, însă convoiul de mașini care mergea la congres trecea în mare viteză, căci le deschidea poliția drumul. Nici nu ajungeau la intersecție și semaforul era deja pe verde. Celelalte mașini și pietonii se opreau în loc, fiindu-le interzis să blocheze drumul, așa că după cincisprezece minute, mașinile cu invitați au ajuns în piață. Abia atunci și-a dat seama Li Xuelian că acel congres urma să se desfășoare într-o atmosferă de mare solemnitate. Nu doar mașinile din convoiul ei ajunseseră acolo, ci peste treizeci de convoaie de mașini veneau din toate direcțiile, aducând reprezentanții a peste treizeci de provincii, orașe, regiuni autonome. În fața Sălii Marii Adunări, zeci de polițiști dirijau circulația. Cu experiența pe care o aveau, foarte iute au dirijat sute de mașini pentru a fi parcate în ordine, aliniate, la intrarea dinspre răsărit a sălii. Apoi, din sute de mașini au coborât mii de oameni, delegați la congres, cu mape sub braț, care, râzând, vorbind, au pornit pe treptele din fața Sălii Marii Adunări. Li Xuelian privea ca prostită toată această desfășurare de forțe. Cutiile de lângă ea fuseseră deja descărcate, iar ea rămăsese în mașină, privind în toate părțile.

Atunci, șoferul, crezând că era și ea delegat la congres, a întors capul și a întrebat-o:

— Tu de ce nu intri?

Vorbele lui au trezit-o la realitate. Dacă ar fi putut intra odată cu ceilalți delegați, atunci și-ar fi putut face plângerea cunoscută numaidecât. Azi se citea „Raportul de activitate la nivel guvernamental” și cu siguranță că veneau șefii multor țări străine. Era mult mai bine să le spună în amănunt despre modul în care fusese nedreptățită decât să stea singură, ca proasta, în Piața Tian’An Men. Li Xuelian era pasager într-o mașină cu delegați la congres care a trecut de toate filtrele fără ca cineva să o oprească, iar acest lucru i-a permis să urce netulburată pe scările Sălii Marii Adunări pană la ușa de acces.

Totuși, ca să poată intra, delegații erau nevoiți să treacă prin controlul de securitate, care se făcea manual de către un lucrător, cu un aparat cu care te verifica din cap până în picioare. Mii de delegați se înghesuiau pentru a fi verificați, așa încât lucrătorii de acolo erau atenți doar la problemele de securitate, fără să mai urmărească alte amănunte, cum ar fi diferențele dintre delegați. Li Xuelian s-a amestecat și ea printre ceilalți și în învălmășeala de acolo a reușit să treacă de control. Apoi a urmat mulțimea și s-a îndreptat către sala unde se ținea congresul. Când a ajuns la ușă, un gardian între două vârste, îmbrăcat în uniformă, i-a blocat drumul și, pe un ton foarte politicos, i-a spus arătând spre pieptul ei:

— Bună ziua, doamnă delegat! Vă rog să vă puneți ecusonul!

Se vede treaba că și el o luase drept delegat la congres. A pășit în Marea Sală a Poporului, unde a fost uluită de atmosfera grandioasă de acolo. Totul era strălucitor ca aurul, peste tot erau aranjamente florale imense, o adevărată revărsare de culori și de splendoare, cum nu mai văzuse în viața ei. Inima îi bătea cu putere când, deodată, a fost oprită de cineva. A simțit o tulburare și mai mare, dar i-a spus pe un ton foarte încrezător:

— Am uitat ecusonul la hotel.

Bărbatul acela, tot între două vârste, părea un tip cumsecade.

— Nu-i nicio problemă. Nu vă supărați, din ce delegație sunteți? a spus el.

Femeii i-a venit imediat ideea salvatoare și a spus că este din delegația provinciei de unde venea ea.

— Îmi spuneți cum vă numiți? a continuat el cu întrebările.

Li Xuelian se afla de astă dată în imposibilitatea de a răspunde. Ar fi putut spune cum o cheamă, dar știa prea bine că numele ei nu prea era de niciun folos acum. Nu știa niciun nume al vreunui delegat de acolo, așa că a rămas încremenită.

— Nu vă supărați, cum vă numiți? a repetat întrebarea bărbatul între două vârste.

Trebuia să-și încerce norocul, poate mergea.

— Mă numesc Li Xuelian.

Fiindcă era de-a dreptul timorată, s-a cam bâlbâit. Probabil că dacă ar fi spus numele altcuiva, nu s-ar fi bâlbâit, dar așa, spunându-și propriul nume, nu s-a putut controla. Bărbatul a râs și a spus:

— Bine, doamna delegat Li Xuelian. Va rog să veniți cu mine, să verificăm dacă apăreți pe listă. Apoi a adăugat: Doar pentru securitatea congresului, nu de alta.

Li Xuelian n-a avut încotro, a trebuit să-l urmeze. Bărbatul între două vârste a condus-o către un culoar din partea stângă a Marii Săli a Poporului. În acest timp, a comunicat ceva, în șoaptă, la stația pe care o avea asupra sa. Au cotit și au intrat din nou pe un culoar lung, unde era o liniște desăvârșită și nu se afla nimeni. Li Xuelian a văzut cum vreo cinci tineri îmbrăcați în civil au înconjurat-o imediat și a știut de îndată că a fost demascată. Numaidecât a scos din buzunar o foaie pe care a ridicat-o deasupra capului și a strigat:

— Nedreptate!

N-a apucat să mai spună altceva pentru că tinerii s-au aruncat asupra ei ca niște tigri fioroși și au pus-o la pământ. S-a trezit jos, strivită sub trupurile lor. Cineva i-a acoperit gura și a fost înșfăcată de cele patru membre și cărată de acolo într-o clipă.

Toată scena aceasta n-a durat mai mult de patru secunde. Delegații care intrau în sala mare vorbeau și râdeau, relaxați. Nimeni nu a băgat de seamă că s-ar fi întâmplat ceva neobișnuit. Au intrat cu toții în sală fără nicio problemă. La ora nouă s-a auzit un clopoțel, după care în sala congresului au răsunat ropote de aplauze. Conducătorii își începeau „Raportul de activitate la nivel guvernamental”.

14.

Ordinea de zi a Congresului Reprezentanților Poporului cuprindea: de dimineață – „Raportul de activitate la nivel guvernamental”, după-amiaza – dezbaterile pe grupuri ale delegaților. Cei din provincia lui Li Xuelian aveau repartizată o sală de conferințe din clădirea Marii Săli a Poporului. Dezbaterile delegațiilor fuseseră programate în același loc, pentru ca oamenii să rămână acolo și după-amiază, să nu mai fie nevoiți să alerge prin alte părți. Dar nu pentru a le fi lor ușurată viața se luase această măsură, ci pentru faptul că venea un șef din conducerea statului și, în general, când un asemenea personaj participa la dezbateri, mergea în mai multe săli, unde se aflau diverse delegații. De aceea, trebuia să-i fie cât mai la îndemână să se deplaseze de la un grup de discuții la altul.

Rezultatele dezbaterilor erau diferite, în funcție de prezența sau absența persoanelor din conducerea statului. Dacă era prezent un personaj important, atunci imediat se vorbea despre dezbaterea respectivă la știrile de seară de la televizor. Și cum rezultatele erau diferite, la fel și formatul dezbaterilor era diferit. Când venea un conducător, mai întâi asculta luările de cuvânt ale delegaților, iar la sfârșit ținea întotdeauna un discurs prin care trăgea concluziile. Pentru buna desfășurare a acestei dezbateri, delegații din provincia lui Li Xuelian se pregătiseră cu mare grijă, chiar fuseseră desemnați peste zece vorbitori cu statut diferit – primari de oraș, primari de sat, lucrători la căile ferate, întreprinzători, profesori universitari… toate domeniile de activitate fuseseră acoperite. Discursurile vorbitorilor fuseseră corectate și modificate de câteva ori. Până și lungimea lor fusese reglementată – un vorbitor nu putea depăși zece minute. Dezbaterile au început la ora două după-amiaza, însă delegații au sosit la Marea Sală a Poporului încă de la ora unu și jumătate. Printre ei erau câțiva reprezentanți ai minorităților naționale, cărora li se ceruse să fie îmbrăcați cu portul lor specific. După ce au intrat în sală, fiecare și-a ocupat locul. La început, vorbeau, râdeau, dar când s-a făcut ora două fără zece, s-au liniștit cu toții, în așteptarea conducătorului. Totuși, la ora două, demnitarul încă nu își făcuse apariția. Șefii în general nu întârzie, însă se mai întâmplă uneori în mod inevitabil, din

pricina programului atât de încărcat. Când s-a făcut ora două și jumătate, toată lumea a început să se neliniștească. Prefectul provinciei, Chu Qinglian, a bătut ușor în marginea cești de ceai, semn că le cerea tuturor să aștepte răbdători. La ora două și patruzeci și cinci de minute, s-a deschis ușa. Toți cei prezenți au crezut că a venit conducătorul și tocmai se pregăteau să aplaude, însă pe ușă a intrat cineva de la secretariatul congresului, care s-a îndreptat cu pași repezi către prefect și i-a șoptit ceva la ureche. Acesta, evident enervat, a așteptat până când respectivul a părăsit încăperea, după care a anunțat:

— Invitatul de onoare a avut o problemă urgentă și nu mai poate participa la dezbaterile de după-amiază. O să începem singuri.

Deodată, în sală s-a stârnit rumoare. Nimeni nu putea schimba decizia conducătorului, așa că n-au avut încotro și au început ședința, deși nu mai era nici pe departe aceeași atmosferă. Cu toții lucrau în aceeași provincie, se cunoșteau unii cu alții și dacă s-ar fi formalizat prea mult sau ar fi adoptat o exprimare prea bombastică în discursuri, ar fi sunat fals. Așadar, prefectul Chu Qinglian a propus o modificare, și anume toată lumea să se exprime liber, fără atâtea restricții. Numaidecât atmosfera s-a înviorat și în clipa următoare au fost mai bine de zece delegați care au ridicat mâna și s-au înscris la discuții. S-a dovedit apoi că luările lor de cuvânt erau destul de asemănătoare: să sprijinim „Raportul de activitate la nivel guvernamental, să sintetizăm nevoile ce decurg din raport, să le relaționam cu realitățile locale sau cu realitățile respectivului departament și respectivei întreprinderi, să ne identificăm propriile lipsuri, să reformulăm sancțiunile și măsurile de reformă, să ne străduim să recuperăm timpul pierdut. Au luat cuvântul șase vorbitori și deja cam era vremea de pauză. Când prefectul Chu Qinglian tocmai se pregătea să anunțe pauza, s-a deschis ușa și a intrat un alt conducător din aparatul de stat, spre surprinderea generală. În urma lui veneau câțiva operatori cu camerele de filmat pornite. În ciuda aranjamentelor făcute inițial, acest șef nu-și anunțase participarea la dezbaterile delegaților din respectiva provincie, așa că nimeni nu se așteptase ca el să apară așa, pe nepusă masă. Toți cei prezenți au fost extrem de surprinși și de îndată sala a răsunat de

aplauzele lor. Îmbujorat, oaspetele a pus capăt aplauzelor fluturându-și mâna.

Tocmai am asistat la dezbaterile unei delegații și m-am gândit să vin aici ca să văd cum decurg lucrurile.

Din nou au răsunat aplauzele în sală.

Conducătorul a pășit hotărât în mijlocul delegaților și s-a așezat pe canapea, lângă prefectul Chu Qinglian. A luat un șervețel umed de la cineva din personalul de serviciu ca să se șteargă pe mâini și i s-a adresat prefectului:

— Qinglian, continuați ședința! Am venit să vă ascult. Apoi s-a adresat tuturor: înainte de toate, aș vrea să știți că azi am venit doar să ascult. Nu am să vorbesc.

Prefectul Chu Qinglian a râs, urmat de toți ceilalți. De vreme ce venise un șef, s-a renunțat la pauză, așa că toată lumea și-a reluat locurile și s-a revenit la planul inițial. Ședința trebuia să aibă de acum un aer formal. Vorbitorii stabiliți inițial au fost invitați să ia cuvântul. Pe scurt, o luau de la capăt. Conducătorul și-a scos un carnețel din mapa înmânată de secretar, pregătindu-se să noteze ceea ce spuneau vorbitorii. Delegații și-au scos și ei agendele rând pe rând, căci aveau cuvântările pregătite dinainte și trebuiau să se arate mult mai formali decât înainte. Au fost și unii care s-au ținut doar pe jumătate de cuvântarea pregătită, după care au început să prezinte activitatea lor pe plan local sau activitatea departamentului, a întreprinderii. Conducătorul și-a manifestat interesul față de aceste aspecte, lucru care se vedea după faptul că încuviința din cap sau își lua notițe. Văzându-l așa de interesat, nici prefectul Chu Qinglian nu i-a întrerupt pe cei care se depărtau de cuvântarea scrisă. Când, în cele din urmă, s-au terminat toate prezentările, a spus:

— Acum îl invităm pe distinsul lider să ne onoreze cu indicațiile sale.

Lămpile camerelor de filmat s-au aprins din nou, iar sala a răsunat de ropote de aplauze. Conducătorul mai întâi a zâmbit și apoi a spus:

— Qinglian, după cum am zis mai devreme, azi nu voi lua cuvântul.

Aplauzele au fost și mai călduroase. Conducătorul a râs din nou.

— Se vede treaba că n-am scăpare.

Toată lumea a râs. Conducătorul și-a îndreptat haina și a început să vorbească. Numaidecât, toți cei prezenți și-au luat agendele pentru a nota. Mai întâi, conducătorul a lăudat „Raportul de activitate la nivel guvernamental”, subliniind împlinirile și neajunsurile din ultimul an, amintite în raport. Apoi a lăudat planul și intențiile pentru anul ce venea. A vorbit pe un ton grav, îndemnându-i pe delegați să se țină cu strășnicie de proiectul fundamental al construcției economiei, să susțină mai departe reforma sistemului economic, să încurajeze mai departe reforma sistemului politic, să îmbunătățească conducerea Partidului, să consolideze construcția democratică și legislativă, să întărească unitatea, să mobilizeze toate elementele ce pot fi mobilizate, să sporească inițiativa și să dinamizeze lucrurile, toate acestea ducând la obținerea unor rezultate sporite în sfera culturii materiale și spirituale socialiste. Ajungând cu discuția la aceste lucruri, la fel ca delegații care își abandonaseră cuvântările scrise, la un moment dat și el a lăsat deoparte „Raportul de activitate la nivel guvernamental” și a abordat alte teme. Mai întâi, s-a referit la situația internațională – de la America de Nord și Europa a ajuns la America de Sud și Africa. Asupra Africii s-a oprit mai mult timp, fiindcă tocmai ce se întorsese dintr-o vizită în acea zonă. Pe urmă a trecut la Asia. Apoi a discutat despre situația reală a economiei naționale în prezent. A trecut de la orașe la sate, de la industrie la agricultură, a discutat despre industriile terțiare și tehnologia înaltă, s-ar fi putut crede că deviase, dar nu era așa. În sala aceea nu mai răsunau decât vocea conducătorului și scârțâitul peniței care consemnau totul în agende. S-ar fi auzit și un ac de cusut dacă ar fi căzut pe pardoseală. După ce a trecut în revistă toate acestea, el a spus:

— Este evident că situația generală este una favorabilă pentru noi. Acum, am să mă refer la neajunsuri.

A vorbit în continuare despre neajunsurile în muncă, foarte direct, iar pe măsură ce luau notițe, cu toții simțeau că acel conducător era sincer și realist. De la neajunsurile în activitate, a ajuns la stilul de lucru al cadrelor de partid, la practicile greșite, la corupție. Conducătorul a arătat spre camerele de luat vederi și a spus:

— Nu mai filmați.

Operatorii au lăsat imediat camerele jos.

— Corupția, degradarea, practicile nesănătoase sunt lucrurile care îmi dau cea mai mare bătaie de cap și de asemenea stârnesc cele mai multe reacții din partea populației largi. Problemele acestea devin tot mai serioase pe zi ce trece, tovarăși. Apa poate să țină barca, dar poată să o și scufunde. Dacă nu o să stârpim din rădăcini aceste două rele, Partidul nostru și statul nostru mai devreme sau mai târziu o să se ducă de râpă.

Tema extrem de serioasă pe care o abordase conducătorul îi făcuse pe toți cei prezenți să devină extrem de gravi.

— Partidul nostru este partidul de guvernământ. Prin urmare, obiectivul principal este să punem binele oamenilor mai înainte de orice. Dar oare unii chiar așa fac? Tocmai pentru că sunt corupți, degenerați și apelează la practici nesănătoase, pun întotdeauna interesele lor pe primul loc, înaintea Partidului și binelui general. Atunci de ce mai sunt ei demnitari? Nu ca să se pună în slujba poporului, ci pentru a fi oameni influenți, pentru a se îmbogăți, pentru a-și lua amante. Toate cazurile de acest fel care au ieșit la iveală sunt uluitoare. Eu îi sfătuiesc pe toți cei care au luat-o pe acest drum să se oprească până nu este prea târziu. Președintele Mao Zedong a spus cel mai bine: „Nenumărați martiri revoluționari și-au vărsat sângele pentru binele poporului, și-au sacrificat viața”. Și atunci, de ce interese suntem atât de atașați, încât nu le mai putem abandona? Am sau n-am dreptate, tovarăși?

Toată lumea a răspuns la unison:

— Da.

În acea clipă, conducătorul a luat o gură de ceai și s-a întors către prefectul Chu Qinglian.

— Qinglian, județul X este din provincia voastră?

Chu Qinglian nu știa ce voia să spună conducătorul mai departe. A ridicat privirea din agendă, cam bulversat. Județul X chiar era din provincia lui.

— Da, da, a spus el, încuviințând grăbit din cap.

Conducătorul a lăsat jos ceașca de ceai și a continuat:

— În dimineața aceasta, s-a petrecut ceva foarte ciudat. O femeie a venit să protesteze chiar la Marea Sală a Poporului. Mi-a spus secretarul meu că este din acest județ. Qinglian, tu știi ceva despre această problemă?

Chu Qinglian deja simțea cum o sudoare rece îl scălda din cap până-n picioare. Un locuitor dintr-un județ aflat în provincia lui venise să protesteze la Marea Sală a Poporului tocmai în perioada aceasta, când avea loc congresul. Păi nu era acesta un eveniment politic foarte grav? Însă el habar n-avea despre acest lucru, așa că a scuturat din cap grăbit.

— Nici eu n-am știut. A fost arestată de către pază de parcă ar fi fost un posibil terorist. Când am întrebat-o ce problemă are, a spus că e vorba de un divorț, a precizat invitatul de onoare. Ciudat lucru cum a venit o femeie de la țară tocmai la Marea Sală a Poporului ca să protesteze. Și cum se face că o chestiune așa măruntă a ajuns tocmai în acest loc? În mod deliberat a ținut ea să facă tărăboi din așa ceva? Nu, de fapt oficialitățile de la fiecare nivel guvernamental, fiecare în felul său, au trecut cu vederea problemele și suferințele oamenilor. La niciun nivel nu le-a păsat, pe toate palierele și-au pasat responsabilitățile de la unii la alții, peste tot au pus opreliști. Exact așa cum spuneam adineauri, în discursul meu, femeia a ajuns la disperare. Așa se face că... vorba aceea: „O sămânță de susan a devenit mare cât un bostan, iar o furnică s-a transformat într-un elefant”. Că o femeie vrea să divorțeze ar fi trebuit să fie problema ei, pe care să și-o rezolve cu bărbatul ei. Și acum ce se întâmplă? Păi vrea să aducă acuzații împotriva a șapte sau opt persoane, începând de la primarul orașului la președintele județului, apoi președintele de tribunal, judecătorul și alții. Pur și simplu este Micuța Varză[11] în variantă contemporană. Ba nu, e mai rău decât

[11] Se face referire la o celebră eroare judiciară. O tânără pe nume Bi Xiugu (1855-1930), rămasă orfană în copilărie, s-a căsătorit cu Ge Pinglian, un umil lucrător într-o fabrică de *doufu,* care avea o stare precară de sănătate. I se spunea Micuța Varză pentru că deseori purta niște pantaloni verzi și o bluză albă. Frumusețea i-a atras tinerei numeroși admiratori, printre care Yang Naiwu, un funcționar de rang inferior, dar și pe fiul magistratului Liu Xitong. Yang i-a cerut să-i fie concubină, iar lucrul acesta i-a înfuriat pe toți ceilalți admiratori. Când Bi Xiugu i-a cerut lui Yang Naiwu să cerceteze starea de sănătate a soțului ei, el i-a oferit niște fructe în care a pus opium roșu, spunându-i că îl vor ajuta să se întremeze. După ce le-a consumat, Ge Pinglian s-a simțit rău și curând a murit, iar Yang Naiwu și Micuța Varză au fost acuzați că l-au omorât otrăvindu-l cu arsenic. Cazul a făcut multă vâlvă în epocă, ajungându-se până la implicarea Împărătesei-Mamă Cixi, care a cerut investigații ample, la toate nivelurile, pentru aflarea adevărului, după ce trupul lui Ge Pinglian a fost deshumat, iar în urma analizelor făcute au apărut suspiciuni. Astfel, au fost investigați în jur de trei sute de funcționari și demnitari, zeci dintre ei fiind destituiți și pedepsiți atunci când s-a ajuns la concluzia că, de fapt, a fost vorba de o eroare judiciară, întrucât cei doi nu îl otrăviseră pe soțul bolnav cu arsenic, iar mărturiile care îi incriminau fuseseră smulse de magistratul Liu Xitong sub tortură. Cazul acesta este foarte

Micuța Varză din dinastia Qing, pentru că vrea să se și autoacuze. Eu unul o admir pentru curajul ei. Aud acum că a fost arestată tocmai pentru că voia să protesteze. Dar cine a adus-o la această disperare? Nu membrii noștri de partid, ci acei indivizi care sug sângele poporului muncitor, tiranii care i-au încălecat pe oamenii de rând!

Și cum vorbea el așa, s-a înroșit la față de furie și deodată a dat cu pumnul în masă. Niciunul dintre cei prezenți nu îndrăznea să ridice capul. Prefectul Chu Qinglian avea hainele ude leoarcă de sudoare. Conducătorul a spus în continuare:

— Nedreptățile la care a fost supusă Micuța Varză sunt mult mai numeroase. Ea s-a dus la Marea Sală a Poporului să protesteze și pentru a scăpa de etichetarea sa drept Pan Jinlian. Foarte multe persoane, ca s-o blocheze să protesteze, au încercat să distragă atenția și să-i strice renumele, sugerând că ar fi dus o viață destrăbălată. Pentru ea, să i se spună Micuța Varză este o lovitură foarte grea, dar să i se mai adauge și eticheta de Pan Jinlian, deja e prea mult. Cum să mai trăiască cu toate astea? Și dacă nu se duce să protesteze la Marea Sală a Poporului, atunci unde să se ducă? La Națiunile Unite? Cine a adus-o în situația în care să-și dorească să vină aici? Nu noi, membrii Partidului Comunist, ci tot cei care sug sângele poporului muncitor, tiranii care i-au încălecat pe oamenii de rând!

Conducătorul a întors capul și i s-a adresat lui Chu Qinglian:

— Qinglian, avem noi nevoie de birocrați care devin opresivi?

Și Chu Qinglian era roșu de furie.

— Nu, nu, a spus el degrabă, dând întruna din cap, ca o găină care ciugulea boabe.

Conducătorul a oftat și a continuat:

— Secretarul meu este un om bun sau cel puțin astăzi a fost un om bun. După ce paza a arestat-o pe femeie ca pe o posibilă teroristă, secretarul meu s-a dus la ea să vadă ce se întâmplă. S-a interesat să vadă care e situația și le-a spus să-i dea drumul. Se spune că are acasă un bebeluș de trei luni, așa că secretarul meu a făcut o faptă de mare bunătate. Nu de dragul unei femei de rând, de la țară, ci de dragul întregului popor. Noi nu suntem acum prinși cu Congresul Reprezentanților Poporului? Pe cine

---

cunoscut în istoria dreptului în China și a constituit subiectul a numeroase puneri în scenă și ecranizări.

reprezentăm noi? Și pe cine arestăm noi ca pe teroriști? Cine seamănă teroare? Nu o amărâtă de femeie muncitoare, ci oamenii corupți și degenerați care s-au ajuns și nu mai fac nimic pentru binele oamenilor!

Pe măsură ce vorbea, conducătorul devenea și mai furios. Din fericire, atunci s-a deschis ușa sălii de conferință și un funcționar s-a apropiat cu pași repezi de el, după care i-a șoptit ceva la ureche. Conducătorul a spus „aha” de câteva ori, iar apoi le-a zis pe un ton mai calm:

— Bineînțeles, eu discutam despre cazurile extreme. Nu neapărat este așa în cazul nostru. Doar vă supuneam atenției. Apoi, s-a ridicat în picioare și a încheiat zâmbitor: Am o întâlnire cu un oaspete străin. Ne oprim aici.

Le-a făcut tuturor semn de rămas-bun cu mâna și a ieșit pe ușă.

Prefectul provinciei, Chu Qinglian, rămăsese ca prostul. Se priveau unii pe alții fără să scoată o vorbă. Deodată, și-au dat seama cu toții că acel conducător le ținuse un discurs, iar ei uitaseră să-l aplaude la sfârșit. Și prefectul Chu și-a dat seama că uitase să-i răspundă. Firește că și dacă ar fi vrut să-și expună părerile, conducătorul nu ar fi avut timp să-l asculte, fiindcă trebuia să plece să se întâlnească cu oaspetele străin.

În noaptea aceea, Chu Qinglian n-a închis ochii. Pe la patru și jumătate dimineața, l-a chemat la el în cameră pe secretarul-șef al prefecturii. Când acesta a intrat pe ușă, Chu se plimba prin cameră ca un leu în cușcă. Secretarul-șef știa că așa era obiceiul lui – ori de câte ori avea o problemă importantă, Chu Qinglian se plimba de colo până colo, un obicei care îl cam asemăna cu Lin Biao[12], doar că îi lipsea harta militară din față. Chu Qinglian era un tip care vorbea puțin, iar un asemenea om sigur gândea foarte mult. Atunci când schița un document sau se confrunta cu o decizie politică importantă, el străbătea încăperea în lung și în lat vreme de câteva ceasuri și vorbea tot timpul. Cei care nu erau obișnuiți cu el nu prea puteau ține pasul. Nu își dădeau seama la ce se gândea atunci când scotea câte o vorbă, dar nici

[12] Lin Biao (1907-1971) a fost un mareșal care a jucat un rol esențial în politica dusă de Partidul Comunist înainte de 1949. După întemeierea Republicii Populare Chineze, a deținut funcția de vicepremier, ministru al apărării, iar din 1966 până la moartea sa a fost singurul vicepremier al statului. A murit pe 13 septembrie 1971, în urma prăbușirii cu avionul în localitatea Öndörkhaan din Mongolia, eveniment cunoscut în istorie sub numele de Incidentul Lin Biao, care a stârnit multe controverse.

el nu explica nimic, ci îi lăsa pe ceilalți să facă legătura între vorbele lui și să-și dea seama ce vrea. Nu avea nimeni probleme să-l urmărească atunci când citea un discurs pregătit dinainte, însă când umbla prin încăpere și mai arunca câte o vorbă, îi lăsa pe toți în ceață, de parcă pluteau printre nori. Din fericire, secretarul-șef era cu el de vreo zece ani, așa că putea ține pasul cu gândurile lui și cu ritmul în care sărea de la una la alta. În trecut, lui Chu Qinglian i se întâmplase să umble așa vreme de câteva ore, dar de astă dată tropăise prin cameră din seara precedentă până dimineața, în zori, or așa ceva secretarul-șef nu mai văzuse. Prin urmare, își dădea seama că de data aceasta era ceva foarte important. Când l-a văzut pe secretarul-șef intrând, Chu Qinglian n-a zis nimic, ci și-a continuat plimbarea prin încăpere încă vreo zece minute. Apoi, s-a oprit în fața ferestrei și s-a uitat la bezna de afară.

— Chestia de ieri după-amiază nu-i simplă deloc.

Secretarul șef și-a dat seama că este vorba despre dezbaterea din după-amiaza precedentă.

Chu Qinglian a mai făcut câțiva pași și i-a spus secretarului-șef:

— A venit pregătit.

Secretarul și-a dat seama că se referea la faptul că acel conducător a prezentat povestea femeii care intrase în Marea Sală a Poporului ca să protesteze.

A mai făcut câțiva pași și s-a oprit.

— A venit ca să caute nod în papură.

Secretarul-șef simțea cum îl trec toate sudorile reci, fiindcă știa exact cum gândea Chu Qinglian. În discursul său, conducătorul se referise la femeia aceea de la țară așa, în treacăt, dar de fapt nu era deloc așa. Potrivit planului conferinței, n-ar fi trebuit să participe la dezbaterile grupului din acea provincie, însă el a apărut pe neașteptate, lăsând impresia că a veni întâmplător, să vadă ce mai fac oamenii de acolo. Secretarul-șef s-a gândit apoi că zilele acestea erau foarte importante pentru Chu Qinglian, căci urma să fie promovat ca secretar de partid într-o altă provincie. Și mai auzise și că diverși șefi din structura guvernamentală centrală aveau opinii diferite în legătură cu promovarea lui. Toate acestea îl bulversau de-a dreptul, încât nu mai știa ce să creadă.

Chu Qinglian a mai făcut iarăși câțiva pași și s-a oprit în fața ferestrei. Cerul se lumina treptat.

— Să le propunem celor din Comitetul de Partid de la nivelul provinciei să-i zboare pe toți!

Secretarul-șef a simțit că nici nu i se uscase bine sudoarea pe piele și deja îl luau valuri-valuri de transpirație rece ca gheața, înțelegea ce voia să spună Chu Qinglian, și anume să-i zboare pe toți aceia care se ocupaseră prost de plângerea femeii, determinând-o să ajungă tocmai la Marea Sală a Poporului – cei pe care îi amintise conducătorul cu o seară înainte, cei care o făcuseră lată, adică primarul din orașul de unde venea femeia, președintele județului, președintele tribunalului, pe toți, fără milă.

— Domnule prefect Chu, dar credeți că merită să destituiți atâtea cadre din cauza divorțului unei femei?

Chu Qinglian iarăși a mai făcut câțiva pași și s-a oprit în fața ferestrei.

— Deja l-am pus pe secretar să studieze problema. Cazul acesta diferă foarte puțin de ceea ce a expus conducătorul. El a fost foarte precis. Apoi a întors capul și l-a privit pe secretarul-șef. Îi scăpăra privirea de furie: Modul în care s-au ocupat ei de această problemă aruncă o pată asupra întregii provincii. A făcut o pauză, a scrâșnit din dinți și a continuat: Ieri după-amiază conducătorul a avut dreptate. Ce fel de oameni sunt ăștia? Nu sunt membri de partid, nu sunt în slujba poporului, ci sunt cei care profită de oameni, îi jecmănesc. Dacă au greșit, trebuie să plătească. Ei sunt niște criminali, precum Pan Jinlian.

15.

Șapte zile mai târziu, la nivel de provincie s-a primit un document cu următorul conținut:

„Cai Fubang este eliberat din funcția de primar al orașului X. Se recomandă ca membrii Comitetului Municipal Permanent al Marii Adunări a Reprezentanților Poporului să ia act de acest lucru la următoarea întâlnire.

Shi Weimin este eliberat din funcția de președinte al județului X. Se recomandă ca membrii Comitetului Județean Permanent al

Marii Adunări a Reprezentanților Poporului să ia act de acest lucru la următoarea întâlnire.

Xu Zhengyi este eliberat din funcția de președinte al tribunalului din orașul X, din județul X. Se recomandă ca membrii Comitetului Județean Permanent al Marii Adunări a Reprezentanților Poporului să ia act de acest lucru la următoarea întâlnire.

Dong Xianfa este eliberat din funcția de membru permanent în Comitetul Judiciar din cadrul tribunalului din orașul X, județul X. Se recomandă ca membrii Comitetului Județean Permanent al Marii Adunări a Reprezentanților Poporului să ia act de acest lucru la următoarea întâlnire.

Se recomandă ca judecătorului Wang Gongdao să i se consemneze o importantă penalizare administrativă".

Când a aflat de document, primarul Cai Fubang a simțit că îi cade cerul în cap, fiindcă el chiar nu pricepea ce anume a generat tot acest cutremur. Curând însă a descoperit că un singur comentariu de-al său, în timpul campaniei „Cel mai civilizat oraș", o trimisese la închisoare pe femeia care venise la poarta primăriei să facă o plângere, însă de la femeia aceasta până la demiterea sa era o cale întortocheată, care îl făcea să plângă, dar îl și amuza. Dar el, la urma urmei, era primar și știa că trebuie să fi fost aici mai multe dedesubturi. Acum zarurile fuseseră aruncate și nu prea mai era mare lucru de făcut. Cum să mai schimbi hotărârea venită de la nivel de provincie? Nu putea decât să spună cu un oftat:

— Ce înseamnă practici nesănătoase? Păi ăsta e cel mai bun exemplu! Apoi, a oftat iar și a continuat: Cine e Micuța Varză? Păi eu sunt!

Și președintele de județ, Shi Weimin, și președintele tribunalului, Xu Zhengyi, au strigat că ei sunt profund nedreptățiți. Shi Weimin ocăra ținându-se de burtă:

— Ce document e ăsta? Are vreo logică? Mă duc și eu mâine și depun plângere!

Președintele Xun Zhengyi a spus plângând:

— Să fi știut eu ce o să se întâmple, n-aș mai fi mers seara la băutură!

Desigur că se referea la seara aceea când era cam cherchelit și se întâlnise cu Li Xuelian. O apostrofase, spunându-i că e o pacoste, ba o mai și gonise de acolo. Dacă n-ar fi băut, ar fi

rezolvat problema altfel. De obicei, el nu consuma alcool, aceasta fiind una dintre cele cinci interdicții pe care și le impusese singur.

Judecătorul Wang Gongdao scăpase cu pedeapsa cea mai ușoară, mai ales pentru că el nu avea cine știe ce funcție. Nu se punea problema de revocare, ci doar de o sancțiune, dar și acest lucru era greu de îndurat.

— Dar noi nu discutăm aici despre aplicarea legii? Voi asta ne cereți nouă, dar de la voi nu cereți același lucru, a comentat el.

Singurul care nu a făcut scandal și nu s-a plâns, ci a luat lucrurile așa cum erau, a fost Dong Xianfa, membrul Comitetului Judiciar. A consultat documentul care sosise, după care s-a întors și a ieșit din sală spunând:

— Împuțiților! N-am vrut niciodată să vă fac jocurile. Mai bine mă duc în piață să caut animalele la dinți.

16.

Când s-a întors de la Beijing, în drum spre casă, Li Xuelian s-a oprit mai întâi la Meng Lanzhi să-și ia copilul. Apoi a mers la templul de pe Muntele Jietai ca să se roage la Buddha. A cumpărat un bilet de intrare, a aprins bețișoare, a îngenunchiat și a făcut plecăciuni, spunând:

— Mare și milostiv Bodhisattva, tu faci lucrurile cum nu se poate mai bine și pedepsești mai cu asprime decât mine. Ai aranjat în așa fel încât toți indivizii ăia lacomi și corupți să rămână fără funcții, ceea ce pentru ei e mai rău decât moartea. Așa m-ai ajutat și pe mine să scap de ură.

După ce a isprăvit cu rugăciunile, s-a ridicat, a mai aprins două bețișoare și a îngenuncheat iar și s-a rugat, atingând pământul cu fruntea:

— Bodhisattva, nu se poate să ignori lucrurile mărunte și să te ocupi doar de cele mari. I-ai pedepsit pe cei corupți și lacomi, dar nemernicul de Qin Yuhe își vede liniștit de viața lui. Încă nu mi-ai arătat dacă sunt Pan Jinlian cu adevărat!

Epilog

Din pricina plângerii unei femei, mai mulți demnitari, de la nivel de oraș pană la județ și tribunal, au fost revocați din funcție, iar această știre a apărut în ziarul *Starea țării.* În dimineața acelei zile, un conducător din Comitetul Central, care participase la discuțiile de grup ale delegației de la Congresul Reprezentanților Poporului, a văzut știrea și l-a întrebat imediat pe secretarul său, arătând spre ziar:

— Despre ce-i vorba?

— Probabil că delegații din acea provincie au luat măsuri drastice imediat ce v-ați exprimat poziția critică atunci când ați participat la discuțiile grupului din această provincie.

Conducătorul a aruncat ziarul pe masă și a tunat:

— Tâmpiți mai sunt! Eu am fost critic la adresa fenomenului ca atare, dar ei imediat au sărit și au revocat atâtea cadre. Au mers prea departe!

— Dacă vreți, dau un telefon și le spun să facă o revenire, a spus secretarul.

Conducătorul s-a gândit ce s-a gândit și a spus fluturându-și mâna:

— Atunci, eu aș fi cel care merge prea departe. Apoi, a oftat și a continuat: Să adopți măsuri organizatorice este cel mai ușor lucru din lume. De ce le place oamenilor mereu s-o ia pe scurtătură? De ce nu pot să se gândească mai bine la consecințe? De ce nu învață din exemple? Să fi știut că asta avea să se întâmple, n-aș mai fi participat la discuții atunci. În ziua aceea, știi și tu prea bine că trebuia să primesc un oaspete străin la ora patru, doar că pe acesta l-a apucat durerea de burtă pe drum, așa că mai întâi s-a dus la spital. Așa se face că am avut o pauză. Când am auzit despre femeia aceea, m-am gândit să o folosesc ca exemplu.

Apoi, a început să se plimbe prin cameră de colo până colo. La un moment dat, s-a oprit și a spus:

— Și Chu Qinglian ăsta e prea de tot!

Apoi n-a mai zis nimic, ci s-a așezat la birou și și-a văzut de treburile lui.

Chu Qinglian, prefectul respectivei provincii, ar fi trebuit să fie mutat în funcția de secretar de partid într-o altă provincie, dar după o lună a fost numit un alt secretar de partid în provincia lui Li Xuelian, așa că Chu Qinglian a rămas prefectul provinciei.

După trei ani, a fost numit președintele Conferinței Consultative a Provinciei, iar după încă cinci ani, s-a retras din viața publică.

CAPITOLUL II

Prolog: După douăzeci de ani

1.

Wang Gongdao a bătut la poarta casei lui Li Xuelian vreo cincisprezece minute, dar n-a răspuns nimeni.

— Eu sunt, verișoară... Wang Gongdao! striga el în timp ce bătea în poartă.

Din curte nu răspundea nimeni.

— Verișoară, deschide poarta! Am văzut lumină în casă!

Tot degeaba, niciun răspuns.

— Deja e beznă afară și sunt lihnit de foame. Uite, ți-am adus un ciolan de porc. Hai mai repede! Să-l punem în oală și să-l gătim!

Curtea continua să fie cufundată în liniște.

A doua zi, dis-de-dimineață, Li Xuelian a deschis poarta și l-a găsit acolo pe Wang Gongdao împreună cu alți câțiva indivizi de la tribunal.

— Ați stat aici toată noaptea? a întrebat Li Xuelian cu uimire.

— Păi ce credeai? Uită-te aici, doar vezi că am brumă pe cap! a spus el cu amărăciune în glas.

Li Xuelian s-a uitat, dar n-a văzut nicio brumă, iar Wang Gongdao a continuat chicotind:

— Doar nu credeai că sunt așa prost? Aseară te-am strigat la poartă, dar te-ai prefăcut că nu auzi. N-am avut încotro, așa că am plecat acasă. M-am trezit dis-de-dimineață și, crede-mă, totul depinde de tine!

Li Xuelian i-a lăsat pe toți să intre în curte. În urmă cu douăzeci de ani, Wang Gongdao era un tinerel sprințar. Acum deja era un om între două vârste, pântecos, rămas fără sprâncenele subțiri și prăpădite de odinioară. Nu avea barbă, așa că i se vedeau prea bine mușchii lăsați ai feței Odinioară fusese un tinerel cu tenul deschis, pe când acum avea fața negricioasă, cu pielea aspră. Dar nu numai el se schimbase. În

urmă cu douăzeci de ani, și Li Xuelian era o femeie în floarea vârstei, ajunsă la douăzeci și nouă de ani. Acum, se vedea cum a trecut vremea și peste ea. Dacă odinioară avea părul negru ca pana corbului, acum părul îi încărunțise în bună parte. Trăsăturile delicate de odinioară, pieptul frumos și talia fină nu prea se mai vedeau, căci chipul îi era brăzdat de riduri, pieptul i se lăsase, iar talia nici că se mai remarca în vreun fel. Ea și Wang Gongdao s-au așezat pe băncuța de piatră din curte.

— Verișoară, a spus Wang Gongdao, am venit să văd ce mai faci, dacă n-ai ceva necazuri pe-acasă.

Unul dintre însoțitorii lui a pus pachetul în care se găsea pulpa de porc pe băncuța de piatră de la poalele unui curmal bătrân.

— Dacă numai pentru asta ați bătut atâta drum, ia duceți-vă voi de unde ați venit! N-am necazuri. Și luați-vă și pulpa de porc, că eu sunt budistă și nu mănânc carne, a spus femeia.

Și zicând așa, s-a ridicat, și-a luat mătura și a început să măture curtea. Wang Gongdao a sărit de pe băncuța unde stătea și a încercat să-i ia mătura din mână, ferindu-se, în același timp, să nu-l măture și pe el.

— Verișoară, să zicem că n-ai necazuri, dar noi suntem rude. Ce, nu pot să vin să te văd așa, pur și simplu?

— Nu mă mai lua pe mine cu verișoară în sus, verișoară în jos, că nu-mi place să aud asta de la dumneata, care ești președintele tribunalului!

Wang rămăsese cu mătura în mână.

— Păi ia stai să vedem. Ma Dalian, din satul Majiazhuang, care s-a prăpădit acum doi ani, era unchiul meu. Știai asta? a spus el.

— Și ce mă interesează pe mine? Du-te și spune-i mamei dumitale.

— Sora mai mică a nevestei lui Ma Dalian s-a măritat cu cineva din familia Hu, iar o verișoară din familia mătușii tale s-a măritat cu un nepot al unchiului soacrei ei, a continuat Wang. Asta ne face cumva rude mai îndepărtate.

— Domnule președinte Wang, a spus Li Xuelian, dacă nu mai aveți și alte treburi, eu zic să nu mai batem câmpii prea mult. Trebuie să mă duc la fata mea, vaca ei a fătat aseară.

Wang Gongdao a lăsat mătura jos și a spus:

— De vreme ce suntem rude, am să trec direct la subiect. Verișoară, peste zece zile va avea loc Congresul Național al

Marii Adunări a Reprezentanților Poporului. Când ai de gând să te duci să faci plângere?

— Aha, deci pentru asta ai venit! Uite ce, eu anul ăsta nu mai fac nicio plângere.

Wang Gongdao s-a arătat surprins, dar a continuat cu zâmbetul pe buze:

— Verișoară, eu ți-o spun pe șleau. În ultimii douăzeci de ani, ai făcut plângere în fiecare an, iar anul acesta spui deodată că nu mai vrei așa ceva. Cine să te creadă?

— Anul ăsta e altfel, a zis ea.

— Adică cum e altfel? Ia spune-mi și mie!

— În trecut am avut speranțe, dar anul ăsta mi-au murit toate speranțele.

— Verișoară, nu mă convingi pe mine cu asemenea vorbe. Știu cât ai suferit în acești douăzeci de ani, dar trebuie să înțelegi că acum nu mai este doar problema ta. Ai început cu o chestie care nu era mai mare decât o sămânță de susan și uite acum unde s-a ajuns. Sămânța ta de susan s-a făcut mare cât bostanul! Din furnică ai făcut un elefant! Din cauza unui divorț au fost destituiți primarul, președintele județului, președintele tribunalului și membrul permanent în Comitetul Judiciar. De la dinastia Qing[13] încoace nu s-a mai întâmplat așa o grozăvie în China. Spune-mi și mie sincer, ar fi putut primarul sau prefectul județului să decidă dacă divorțul tău a fost adevărat sau a fost făcătură, dacă puteai să te recăsătorești cu Qin Yuhe, pentru ca apoi să divorțezi din nou? A fost cumva vina lor că n-ai reușit tu să faci toate aceste lucruri? Ai pretins că ai îndurat o nedreptate, dar, scuză-mă, toți ceilalți ar fi putut să spună același lucru, așa-i? Pionul principal în tot necazul tău a fost Qin Yuhe, nu primarul, nu președintele de județ, nu președintele tribunalului și nici judecătorul. Să fi trăit neisprăvitul ăsta de Qin Yuhe în dinastia Qin, îți spun că l-aș fi împușcat. Păcat că legea nu ne mai permite în zilele noastre! Spune și tu dacă individul ăsta nu-i o mare javră? Toată tevatura asta cu divorțul și recăsătorirea a fost o mare belea, dar să îți mai și strige că ești Pan Jinlian, asta te-a scos din minți și te-a împins să mergi pe drumul acesta. De douăzeci de ani faci plângeri și oamenii de la fiecare nivel al instituțiilor guvernamentale te-au înțeles. Șefii din guvernul precedent și de la tribunal s-au ocupat destul de

[13] Ultima dinastie din istoria imperială a Chinei, care a durat între anii 1644 și 1911.

Qin Yuhe, dar el e ca un catâr și nimic nu l-a făcut să se răzgândească vreme de douăzeci de ani. Refuzul lui de a fi un om de înțeles a pricinuit toată nebunia asta, nu crezi? Și eu, și tu suntem în aceeași situație. Verișoară, n-am putea să ne înțelegem cumva și anul acesta să nu mai faci plângere? Să ne liniștim un pic și să ne ocupăm în continuare de Qin Yuhe. Mă gândesc că timpul nu iartă pe nimeni și totuși poate ierta tot. Fiul pe care îl ai cu Qin Yuhe împlinește treizeci de ani anul acesta și deja are un băiat care merge în clasa a treia. Au trecut deja douăzeci de ani, iar Qin Yuhe ăsta nu-i de fier. Și dacă ar fi fost o de piatră ar fi trebuit să se mai înmoaie și el în războiul acesta. Uite, eu am făcut deja o strategie. Anul acesta să nu mai acționăm așa, simplist, asupra lui, ci să îl implicăm și pe fiul lui, și pe nevasta lui. Să se ducă ei să se ocupe de el.

La urma urmei, sângele apă nu se face. Și mai este și nepotul tău, care merge în clasa a treia și de acum înțelege și el câte ceva. Să-l trimitem și pe el să ducă muncă de convingere cu bunicul lui! Cine știe, poate că o vorbă din partea lui o să-i înmoaie inima lui Qin. Și apoi mai este și fata pe care o ai cu Qin Yuhe. Nici ea nu mai e un copil, așa-i? Ar trebui și ea să-l lămurească pe taică-su, de dragul tău sau chiar pentru ea însăși. Tot scandalul dintre părinții ei, cu divorțul și recăsătorirea, care durează de douăzeci de ani, în niciun caz nu e pentru ea motiv de mândrie. Dacă o să-l prelucreze atâtea persoane, din toate părțile, până la urmă o să priceapă și el ceva și o să divorțeze de nevastă-sa. După aceea, puteți să vă căsătoriți din nou și o să se termine de la sine toată prostia asta cu Pan Jinlian...

Li Xuelian a întrerupt lunga pledoarie a lui Wang Gongdao spunând:

— Nu e cazul să vă mai ocupați de Qin Yuhe. Și dacă-l convingeți, eu tot nu mă mai mărit cu el.

— Atunci, cum o să mai dovedești că divorțul vostru a fost o făcătură? Și cum ai să mai dovedești că nu ești Pan Jinlian?

— În trecut voiam să dovedesc, dar acum nu mai vreau, a răspuns femeia.

— Au trecut deja douăzeci de ani și deodată spui că nu mai vrei să dovedești nimic. Cine să te creadă?

— Doar ți-am spus... Acum am înțeles și eu, a zis ea.

— Verișoară, cum de ești așa de încăpățânată? Dacă spui asta, e clar că tot vrei să protestezi. Uite ce, lasă-i pe ceilalți. Fă-

o pentru mine! De douăzeci de ani mă chinuiesc cu chestia asta, ai văzut și tu prea bine. Din cauza ta am făcut greșeli și eu. Am căzut și m-am ridicat, că nu-i deloc ușor să fii președinte de tribunal. Dacă tu nu mai protestezi, am să-mi păstrez și eu slujba. Dar dacă tu ai să continui să-i chinui pe oameni, s-ar putea să pățesc și eu la fel ca și președintele Xun, să mă aleg cu un șut în fund. Soarta mea este în mâinile tale.

— Daci pentru asta te agiți, atunci vezi-ți de treabă și ține totul în dumneata! Am spus clar adineauri că anul ăsta nu mai protestez.

Wang Gongdao mai avea puțin și izbucnea în plâns.

— Verișoară, cum se poate să te uiți în ochii mei și să spui așa ceva? Doar suntem ca niște frați, așa că ar trebui să vorbim deschis, fără ocolișuri, nu?

— Cine te minte? a zis Li Xuelian de-a dreptul înfuriată. Eu am spus adevărul. N-ai decât să nu crezi!

Nici n-a apucat să-și termine vorba, că a și înșfăcat pachetul de pe băncuța de la poalele curmalului, după care a continuat:

— Oricum nu mă crezi, indiferent ce aș zice, așa că nu mai pierd vremea cu tine. Mă duc la fata mea acasă. Dacă vreți să stați aici, n-aveți decât, dar când plecați, să încuiați poarta!

Numaidecât a ieșit din curte, însă Wang Gongdao a fugit după ea, strigând:

— Stai așa! Ce te grăbești? Pot să te duc eu cu mașina de la tribunal, că doar suntem o familie, nu?

2.

Noul prefect al județului, Zheng Chong, era în funcție de numai trei luni. Numai el, dintre toate cadrele de conducere, nu știa cât de teribilă putea să fie Li Xuelian. Acest lucru nu însemna că era o Micuță Varză în variantă modernă. Din cauza protestelor ei, o serie întreagă de demnitari fuseseră destituiți – de la primar până la președintele județului și președintele de tribunal, însă lui i se părea că fuseseră cu toții prea blegi, ca unul care a fost mușcat de șarpe și zeci de ani moare de frică și când vede o sfoară. Prea se temeau toți până și de umbra lor. Se tot întreba cum a ajuns o femeie simplă să bage spaima în

atâția demnitari și să se joace cu soarta lor. Dacă ajunge cineva să profite de slăbiciunea ta, îți închide toate drumurile. Atunci viața ta este în mâinile lui și nu mai ai cale de scăpare, nu mai ai sentimentul de siguranță și liniște. Stabilitatea este un lucru minunat, așa cum este și armonia, dar nu așa se obțin ele, făcând compromisuri. Este ca atunci când ai în fața ta un terorist. Cum ai făcut o concesie, cum vine cu pretenții noi, deci n-ai cum s-o scoți la capăt cu el. Nu poți obține totul prin negociere. Considera că toți acei demnitari înalți dăduseră dovadă de slăbiciune. Atunci când trebuie să fii ferm, nu mai poți da înapoi. Dacă un incident trebuie să se petreacă, atunci așa să fie. Dacă teroriștii vor să deschidă focul, prea bine. Așa să fie! Desigur, incidentul acesta se petrecuse în urmă cu douăzeci de ani. De atunci încoace fuseseră destituiți un primar, un președinte de județ, un președinte de tribunal, oameni unul și unul, dar tocmai pentru că lucrurile durau de atâta vreme, nu mai era niciun motiv de teamă acum. Pentru că fuseseră destituiți atâția oameni, nu mai puteau să urmeze alte destituiri. De multe ori, cele mai primejdioase locuri din lume se dovedesc a fi cele mai sigure.

Nu numai că știa prea bine ce se întâmplase în trecut aici, dar, în plus, el fusese adjunct într-un alt județ și avusese o experiență cu o plângere din care își învățase lecția. Atunci fusese o situație mult mai gravă decât protestul lui Li Xuelian. Când s-a înființat un parc industrial care ocupa peste două sute de hectare ale unui sat, guvernul și țăranii n-au reușit nicicum să ajungă la o înțelegere în ceea ce privește compensațiile, așa că peste o mie de țărani, femei și bărbați, au protestat la poarta guvernului local. Au existat zece runde de negocieri între reprezentanții țăranilor și Xiong, prefectul județului, dar n-au ajuns la niciun rezultat. Erau din ce în ce mai mulți oameni în fața porții. Atunci, prefectul Xiong i-a cerut primarului Ma Wenbin să cheme poliția, întrebând dacă nu s-ar putea interveni în forță. Ma a răspuns pe dată:

— Mai bine să se rezolve pe cale pașnică.

Supus presiunilor venite și de la eșaloanele superioare, și de la cele inferioare, Xiong s-a internat în spital, ceea ce a făcut ca responsabilitatea rezolvării problemei să cadă pe umerii lui Zheng Chong. Acesta era convins că Xiong se ascundea în spatele unei boli închipuite, dar știa el mai bine ce era de făcut.

N-a cerut niciun fel de instrucțiuni, ci a chemat câțiva lideri ai țăranilor într-o sală de ședințe de la guvernul local, la cea de-a unsprezecea rundă de negocieri. Numai că de îndată ce au intrat în sală, liderii au descoperit că erau așteptați de numeroși polițiști care niciuna, nici două le-au pus cătușe, le-au acoperit gurile și i-au scos pe ușa din dos a guvernului. La auzul veștii că liderii lor au fost arestați, mai mult de o mie de protestatari au năvălit în clădire, au spart ferestrele, apoi au răsturnat trei mașini, pe care le-au și incendiat. Atât a așteptat Zheng Chong. Protestatarii au fost înconjurați de polițiști, vreo patru sute la număr, înarmați cu pistoale încărcate și cu bastoane. Zheng mobilizase toată poliția din județ. În momentul în care s-a produs coliziunea dintre țărani și poliție, Zheng Chong a ordonat polițiștilor să tragă focuri de armă în aer și atunci țăranii s-au împrăștiat numaidecât ca potârnichile. Două gloanțe au rănit din greșeală doi țărani care fugeau, dar conflictul a fost stins. Apoi au fost eliberați și cei câțiva reprezentanți care fuseseră la negocieri, dar au fost arestați principalii conducători ai protestatarilor care atacaseră guvernul și produseseră turbulențe în ziua aceea. Aceștia au primit apoi condamnări cu închisoare de trei până la cinci ani pentru tulburarea ordinii publice, împiedicarea autorităților în exercitarea atribuțiilor și distrugerea voluntară a bunurilor publice și private. După aceea, guvernul a plătit despăgubirile pentru teren la prețul stabilit inițial, iar țăranii au acceptat, fără să mai provoace niciun fel de tulburări, iar lucrările la parcul industrial au început imediat. Pentru vătămările corporale cauzate de deschiderea focului Zheng Chong a primit un avertisment. Primarul Ma Wenbin nu îl cunoscuse înainte de acest incident, însă acum descoperea o mulțime de lucruri pe care le aprecia la el. Nu îl aprecia pentru faptul că fuseseră răniți oameni când s-a deschis focul, ci pentru că nu ceruse niciun fel de indicații, ci acționase din proprie inițiativă. Altfel spus, avusese curajul de a-și asuma această sarcină. Un an mai târziu, prefectul județului în care trăia Li Xuelian a fost mutat, iar primarul Ma l-a numit pe Zheng Chong în postul de prefect al județului, în pofida avertismentului pe care îl primise în trecut. Atunci când Wang Gongdao, președintele tribunalului, l-a informat pe Zheng despre situația lui Li Xuelian, a spus că nu îi era clar dacă aceasta avea să

protesteze din nou. Wang Gongdao se arăta trist, dar Zheng nu părea deloc preocupat de acest lucru.

— Au trecut douăzeci de ani, iar femeia asta e tot mai greu de stăpânit. Cu cât susține mai tare că nu are de gând să protesteze, eu cu atât sunt mai neliniștit. Pur și simplu nu pricep ce are în minte.

— Atunci nu-ți mai bate capul. Las-o să protesteze! a spus Zheng Chong.

Wang Gongdao s-a grăbit să-i spună, fluturându-și mâna întruna:

— Domnule prefect Zheng, dumneavoastră sunteți nou aici. Nu se poate s-o lăsăm să facă așa ceva.

— Ce articol din constituție le interzice cetățenilor să protesteze?

— Dar ea n-o să facă plângerea la tribunalul din județul nostru, că asta nu ne-ar deranja, ci se duce la Beijing. Și n-ar fi nici acolo o problemă, în mod obișnuit, dar la Beijing are loc în curând Congresul Național al Marii Adunări a Reprezentanților Poporului, așa-i? Dacă iarăși pătrunde în Marea Sală a Poporului, o să cădem toți, de la primar până la dumneavoastră și până la mine.

Zheng Chong a zâmbit și i-a spus că, tocmai pentru faptul că în douăzeci de ani fuseseră destituiți toți acești înalți demnitari, acum nu avea să se mai întâmple acest lucru. Wang Gongdao însă nu a fost de acord.

— Domnule prefect Zheng, s-ar putea să nu vă placă ce spun. Înțeleg că lucrurile acum sunt diferite, dar nici noi n-avem de unde să știm ce gândesc superiorii noștri, la fel cum n-avem de unde știi nici ce gândește Li Xuelian. Vi se pare dumneavoastră că pe șefii noștri îi doare inima dacă îi schimbă pe oameni din funcții? Le lipsesc multe chinezilor, dar nu le lipsesc cadrele de partid. Dacă sunt destituiți unii, imediat se găsesc alții să-i înlocuiască.

Zheng nu se gândise la aceste lucruri. S-a lăsat pe spate în scaun și a spus:

— N-au decât să mă schimbe. Foarte bine, că și așa m-am cam săturat de funcția asta.

— Da, doar că nu dumneavoastră luați decizia, a spus Wang vădit enervat. Poate dumneavoastră nu mai vreți funcția, dar

dacă primarul o mai vrea? S-a oprit pentru o clipă, cu capul plecat, după care a continuat: Și eu vreau să-mi păstrez funcția.

Văzând că Wang era un tip sincer, Zheng a izbucnit în râs și a spus:

— Vrei să spui că o țărancă precum femeia asta învârte pe degete cum vrea ea demnitari de la toate nivelurile guvernamentale?

— Exact asta face. De douăzeci de ani. An de an e la fel. Aici e beleaua, că am fi reușit noi s-o punem la punct cumva dacă ar fi fost singură, dar în fapt ea face acum cât trei persoane.

— Cum așa? a întrebat Zheng.

— Noi considerăm că ea este o Micuță Varză, fostul ei soț spune că este Pan Jinlian, iar ea se consideră Dou E, eroina cea nedreptățită din piesa de teatru. Acum înțelegeți ce vreau să spun? Trei persoane. Toate capabile să pricinuiască un necaz mare. E greu să le separi una de cealaltă, ceea ce face din această femeie un supraom. Întocmai ca în legenda Șerpoaicei Albe[14], în care unul dintre personaje a exersat artele marțiale vreme îndelungată ca să se răzbune, exact așa și ea, de douăzeci de ani se perfecționează. Ca s-o potolim, de douăzeci de ani încoace îi dăm tot ce-i trebuie. Numai pulpe de porc i-am dat până acum vreo șaptesprezece – optsprezece. Toată lumea le dă demnitarilor cadouri, dar unde ați mai văzut până acum vreun demnitar să dea el cadouri unei țărănci? A făcut o pauză, după care s-a plâns mai departe: Sunt prea multe congrese naționale! În fiecare an are loc câte unul mai mic, iar o dată la cinci ani are loc unul mare. Anul acesta este special – va avea loc un congres mare și se va schimba și guvernul. Cum să avem curajul s-o lăsăm să-și facă de cap? Dar trebuie să avem mare grijă cum ne ocupăm de ea. Toate sunt cu fundul în sus. Nici că mi-ar fi trecut prin cap că o femeie de la țară o să ajungă să fie problemă de interes național.

— Asta din cauza modului în care v-ați ocupat voi de problema asta, a spus Zheng Chong. Asta ați făcut voi din ea.

— Domnule prefect Zheng, eu vă spun care este situația în momentul de față. Eu sunt un demnitar prea mărunt și degeaba

[14] O legendă străveche despre povestea de dragoste dintre Xu Xian și Șerpoaica Albă (Bai Suzhen). Prietena acesteia din urmă, Șerpoaica Albastră (Xiao Qing), își rafinează tehnicile de artă marțială ani la rând pentru a o răzbuna în confruntarea cu Fa Hai, călugărul care o închisese sub Pagoda Leifeng.

discut cu ea, dar dumneavoastră aveți o poziție înaltă. Eu zic că ar fi bine să stați de vorbă cu ea.

Zheng Chong a râs, căci știa că Wang Gongdao voia să-i plaseze lui problema și să scape din acest viespar. Individul acesta părea sincer, dar abia acum se vedea ce zace în el. Însă Zheng Chong nu s-a împiedicat de aceste lucruri și l-a întrebat:

— N-am putea să studiem problema mai îndeaproape? Să vedem dacă femeia aceasta nu are cumva alte probleme, cum ar fi, de pildă, să fi furat vreodată, să se fi bătut cu cineva, să fi jucat la jocuri de noroc sau să fi comis alte fărădelegi?

Wang Gongdao a priceput unde bătea Zheng Chong și a zis:

— Mi-aș dori să aibă asemenea probleme, dar până acum nu a apărut nicio faptă de natură infracțională. Păi n-am fi înhățat-o noi până acum, să fi avut asemenea probleme? Așa aș fi scăpat și eu. Poate că ar fi bine să ia legătura cu ea și cei de la poliție. S-a oprit, s-a scărpinat puțin în cap și a continuat: în acești douăzeci de ani, am stat și noi cu ochii pe ea, doar că o femeie de la țară n-are curaj să comită infracțiuni, iar dacă ar vrea să joace la jocuri de noroc, de unde să aibă atâția bani?

Zheng Chong însă nu a fost de acord cu el:

— După descrierea ta reiese nu că femeia n-a avut curajul să facă rele, ci se dovedește că e un om de caracter. Uite ce, hai s-o luăm și altfel! Ce ar fi să discutăm cu fostul ei soț, să-l convingem s-o ia din nou de nevastă? Atunci n-ar mai avea niciun motiv de protest.

— Încercăm să mergem pe această cale de douăzeci de ani încoace, a răspuns Wang Gongdao. Eu personal am încercat de sute de ori, dar fostul ei bărbat e ca un catâr. A zis că dacă n-ar fi făcut atâta scandal în acești douăzeci de ani, s-ar mai fi gândit, dar așa, și dacă ar fi ultima femeie de pe pământ, tot nu s-ar mai însura cu ea încă o dată. Apoi, după o clipă de gândire, a adăugat: În plus, s-a recăsătorit cu altcineva și are un copil care în curând împlinește douăzeci de ani. Dacă ar fi să se recăsătorească cu Li Xuelian, n-ar trebui întâi să divorțeze? Dar Li Xuelian vrea să se recăsătorească cu fostul soț nu ca să trăiască împreună cu el, ci ca să divorțeze pe bune după aceea. Cu alte cuvinte, ca să-l chinuie și să arate că ea nu este Pan Jinlian. N-a reușit ea să-l chinuie pe fostul bărbat, dar pe noi sigur ne-a chinuit! Douăzeci de ani, domnule prefect Zheng!

Uneori tare mă mai necăjesc și aș vrea să renunț la funcția asta și să mă duc să fac comerț.

Zheng Chong a chicotit și a spus:

— Dacă în așa hal te-a adus femeia asta, atunci ar trebui s-o întâlnesc.

Wang Gongdao s-a ridicat în picioare imediat și a zis:

— Exact așa ar trebui, domnule prefect Zheng. Oricum, spuneți-i ceva ca s-o potoliți luna aceasta, până trece congresul. După aceea, poate să se ducă unde o vrea să protesteze. După ce trece perioada aceasta importantă, nu ne mai temem de nimic.

Zheng Chong a scuturat din cap și a spus:

— Ia spune, a produs județul acesta vreodată o Pan Jinlian ca ea?

— Rar. Cine știe când să se fi întâmplat așa ceva…

A doua zi dimineață, prefectul Zheng Chong s-a dus însoțit de președintele de tribunal, Wang Gongdao, în orășelul lui Li Xuelian ca s-o caute. Zheng voia să vorbească cu ea nu neapărat pentru că îi dăduse Wang argumente convingătoare, ci și pentru că primarul Ma Wenbin îl sunase după plecarea lui Wang ca să-l informeze că va trebui să plece la Beijing, în zece zile, ca să participe la Congresul Național, și să-i amintească faptul că femeia aceea, pe nume Li Xuelian, din județul lui, făcuse scandal la Marea Sală a Poporului în urmă cu douăzeci de ani și de atunci în fiecare an făcea plângeri. L-a avertizat pe Zheng Chong să fie cu mare băgare de seamă.

— Eu mă duc la Beijing, la congres. Să nu cumva să apară și Li Xuelian pe-acolo! a spus Ma Wenbin.

Zheng Chong putea lua aminte sau nu la vorbele exaltate ale lui Wang Gongdao, dar asta nu era valabil și cu telefonul lui Ma Wenbin. În același timp, voia s-o întâlnească pe Li Xuelian și să vadă dacă era adevărat faptul că are superputeri, de fusese ea în stare să chinuie atâția oameni, atâta amar de vreme. Numai că persoana pe care avea s-o întâlnească era de-a dreptul surprinzătoare: o femeie obișnuită, de la țară, cu părul cărunt, cu o talie groasă și o voce înfundată. Când l-a văzut pe Wang Gongdao, femeii i s-a părut ceva ciudat și a spus:

— N-ai fost aici și ieri? De ce ai mai venit și azi?

— Ieri a fost ieri, verișoară, a zis Wang. Azi nu e la fel ca ieri. Apoi a continuat, arătând spre Zheng Chong: Acesta este

prefectul Zheng din județul nostru. Eu sunt un biet demnitar mărunt, n-am putut să te conving ieri, așa că l-am adus pe prefectul județului.

S-au așezat cu toții pe băncuța de la poalele curmalului.

— Cumnățică, a început Zheng, mie îmi place să trec direct la subiect, ca să n-o mai lungim prea mult. Peste câteva zile începe Congresul Național. Mai ai de gând să protestezi?

— Nu i-am spus ieri? a zis Li Xuelian arătând către Wang Gongdao. Anul acesta nu mă duc nicăieri.

Zheng Chong a continuat, punând aceeași întrebare pe care o pusese și Wang cu o zi înainte:

— De ce nu te duci?

Li Xuelian a răspuns exact ca în ziua precedentă:

— În trecut n-am fost lămurită, dar acum mi-e totul foarte clar.

Wang Gongdao a bătut din palme și a spus:

— Cu cât spui mai mult asta, cu atât mai nesigur sunt. Eu știu că ai să te duci să protestezi!

Zheng Chong a întins mâna și l-a oprit pe Wang.

— Președintele Wang nu te crede, dar eu te cred. De vreme ce acum ți-e totul clar, atunci scrie un angajament.

Li Xuelian a fost surprinsă la auzul acestor vorbe și a spus:

— Ce înseamnă „angajamentul” ăsta?

— E o scrisoare prin care garantezi că nu protestezi și pe care să o semnezi, a spus Zheng Chong.

— Și ce importanță are dacă o semnez? a întrebat femeia.

— Păi, dacă mai protestezi, atunci va trebui să răspunzi în fața legii, a răspuns Zheng.

— Atunci nu scriu nimic, a zis ea.

— Dacă tot nu mai protestezi, de ce nu vrei să scrii un angajament? a întrebat-o Zheng uluit.

— Nu că nu vreau, nu despre asta e vorba. Aveți o gândire strâmbă. Eu pot să nu fac plângere pentru a-mi căuta dreptatea, dar n-am de gând să scriu niciun angajament, fiindcă dacă am s-o fac, se cheamă că eu am greșit. Poate că am greșit uneori, dar nu se poate să fi greșit în toți acești douăzeci de ani, așa-i?

Zheng Chong rămăsese iar fără replică, văzând că țăranca asta nu era o femeie oarecare, iar el nu se gândise la toate aceste argumente pe care i le dădea ea acum.

— Cumnățică, treaba nu-i așa de gravă, a spus el imediat. E mai mult de formă.

Li Xuelian a scuturat din cap și a spus:

— Acum e de formă, dar pe viitor, dacă apare vreo problemă, o să scoateți foaia asta de hârtie, care o să vă dea voie să mă arestați.

Zheng Chong înțelegea în sfârșit că era greu de ajuns la vreun liman cu femeia asta. Era exact așa cum o descriseseră ceilalți și se prinsese imediat de toată strategia lui.

— Nu asta este ideea, s-a grăbit el să-i explice. Rostul acestui angajament este să stea lumea liniștită. Altfel, cum o să ajungem la o înțelegere dacă tu poți să spui ce vrei?

Wang Gongdao a scos un document din mapă, pe care se vedeau imprimate câteva rânduri, și a spus:

— Verișoară, uite, am pregătit foaia. Azi e de față și prefectul Zheng. Tot ce ai de făcut este să semnezi.

A scos din buzunarul de la piept un stilou și a zis:

— Uite, dacă semnezi, eu nu te mai deranjez de azi înainte! Cine să se fi așteptat ca Li Xuelian să tragă una peste stiloul din mâna lui Wang Gongdao și să spună:

— N-aveam niciun plan să protestez anul acesta, dar de vreme ce voi mă forțați în felul ăsta, am să fac plângere împotriva voastră. M-am răzgândit. Anul ăsta tot trebuie să protestez!

Zheng Chong încremenise. Wang Gongdao a ridicat stiloul de pe jos și, lovind cu palma peste foaia pe care o ține în mână, a răbufnit:

— În sfârșit a ieșit adevărul la iveală!

3.

Primarul Ma Wenbin l-a criticat pe prefectul Zheng Chong pentru că a acutizat conflictul dintre guvern și Li Xuelian. Pe vremea când Zheng Chong era adjunct într-un județ învecinat, a procedat la fel, și anume a complicat o situație dificilă, în care țăranii revoltați au ajuns să atace clădirea guvernului. Atunci conflictul a fost escaladat, ceea ce a fost corect, însă de data aceasta mișcarea era greșită. O femeie de la țară o ținea într-un

protest de douăzeci de ani, iar anul acesta, deodată, spunea că renunță la protest. Indiferent dacă era sinceră sau nu, era pentru prima dată în atâția ani în care spunea acest lucru din proprie inițiativă. Chiar dacă nu acesta era adevărul, cel puțin părea că își dorește să schimbe metoda protestului și să îi reducă impactul. Aceasta era dorința ei și ar fi trebuit să aibă o susținere în acest sens, doar că de la președintele tribunalului până la prefect, cu toții nu au făcut altceva decât să o descurajeze, arătându-i neîncrederea lor. Ca să fie siguri că minciuna ei va fi transformată în adevăr, au insistat ca ea să semneze un angajament, ca să se asigure că în caz contrar va răspunde din punct de vedere legal. Și care a fost rezultatul? Au distrus ceva ce pornise cu dreptul, dorința cuiva de a face bine. Și de unde a început totul? De la lipsa de încredere. Dacă tu nu ai încredere în cineva, cum ar putea acel om să aibă încredere în tine? Câinele la nevoie poate să sară zidul. Tactica lor se dovedise dezastruoasă, iar lucrurile au ieșit pe dos decât își propuseseră. Femeia le spusese că nu mai protestează, dar în cele din urmă se răzgândise. De acum toată lumea se liniștise, dar știau că aveau să ducă și mai multă muncă de convingere în viitor. Atunci când cineva are planuri bune, trebuie să îi prezinți lucrurile în lumina în care le vede persoana cu pricina, dar dacă merge în direcția opusă, atunci trebuie să o iei de la început, ceea ce înseamnă și mai multă muncă. Pentru cine?

— În niciun caz pentru această femeie de la țară, a spus Ma Wenbin, ci pentru noi, cei care ar fi trebuit să o convingem. Abordarea noastră a fost greșită și nu doar la suprafață, ci în însăși esența sa. Deci avem o atitudine greșită față de oameni. Dacă noi nu avem încredere în oameni, atunci ei pot avea încredere în noi? Greșeala cea mare pe care o facem este că nu ne punem în slujba oamenilor, ci ne situăm pe poziții antagonice cu ei și ne place să facem pe stăpânii. Dar o greșeală și mai mare pe care o facem este aceea că, în rezolvarea acestor probleme, pierdem din vedere imaginea generală. Peste două săptămâni, va fi Congresul Național al Marii Adunări a Reprezentanților Poporului. În momentul în care își va face și ea apariția pe-acolo, nu va mai fi o femeie de rând, iar noi așa am tratat-o până acum. În urmă cu douăzeci de ani, s-a năpustit în Marea Sală a Poporului și apoi a văzut cum au fost destituiți o serie de demnitari care s-au comportat cu ea exact cum ne

purtăm noi acum. Oare n-am învățat nimic după atâta timp? Cea mai importantă este concepția politică. Anul acesta congresul va fi diferit față de cel din anii trecuți pentru că acum se schimbă echipa guvernamentală. Toți ochii vor fi ațintiți pe noi, atât în China, cât și în străinătate. În anii trecuți, faptul că a reușit să intre în Marea Sală a Poporului a fost un lucru mărunt, dar dacă va reuși și anul acesta, e de rău. Evenimentul va fi teribil, iar impactul politic va fi uriaș. Față de acum douăzeci de ani, știrea se va difuza cu mult mai mare rapiditate, mai cu seamă că există internetul, există blogosfera. Peste noapte va ști o lume întreagă despre povestea asta. Că o să ne schimbe pe noi din funcții nu-i mare lucru. Mai grav este că toată țara o să se facă de râs în fata lumii!

Deși Ma Wenbin îl critica destul de aspru pe Zheng Chong, a făcut-o tot timpul cu zâmbetul pe buze. Așa îi stătea în fire lui să țină discursurile, el, un omuleț nu mai înalt de un metru șaizeci. Când ținea câte un discurs pe scenă, uneori era nevoit să stea în fața unui microfon tras într-o parte. Dacă vorbea după alții, n-ajungea la microfon și atunci trebuia să se ducă cineva repede și să-i potrivească microfonul. Scund, slăbuț, cu ochelarii lui cu ramă aurie, părea mai degrabă un literat sfios. Vorbea încetișor și întotdeauna își începea și își termina discursul cu o chicoteală. Vorbea un pic și iarăși râdea. Dar ca un discurs să aibă substanță nu trebuia să fie rostit cu o voce tunătoare. Aceeași chestiune relatată de alții părea subțire, pe când el reușea să-i dea consistență. Dacă era ceva de bine, vorbea frumos, dar dacă era de rău, îl făcea praf pe cel în cauză. În mod obișnuit, Ma Wenbin vorbea încet, dar când trebuia să discute despre munca făcută de cadrele de partid, deodată ridica vocea. Nu stătea pe gânduri nici cu laudele, dar nici cu destituirile. De obicei nu i se împotrivea nimeni, nici dacă era vorba de promovări, nici dacă propunea destituiri. Dacă totuși se găsea cineva să se împotrivească, atunci sărea în sus de doi coți și nu puteai să-i ții piept. Întotdeauna avea ultimul cuvânt. De aceea, toți se temeau de el, de la mic la mare. Acum, Ma Wenbin îl critica pe Zheng Chong exact așa cum făcea și cu ceilalți – vorbea un pic și apoi râdea, iar mai vorbea și iar râdea. Pe Zheng Chong l-au trecut toate sudorile de vreo câteva ori și nu pentru că se temea de el, ci fiindcă știa prea bine că are dreptate. Care era diferența dintre ei? Păi, Ma era primar, pe

când Zheng Chong era prefect de județ. După ce Ma și-a isprăvit critica, Zheng Chong a spus cu nesfârșită recunoștință în glas:

— Domnule primar Ma, aveți perfectă dreptate! Eu am gândit problema în termeni foarte simpli. Am făcut un lucru mărunt dintr-o problemă însemnată. N-am fost în stare să văd tabloul general și implicațiile politice. Am uitat ce vremuri trăim. Am să mă duc acasă și am să-mi scriu autocritica.

Ma Wenbin a fluturat din mână și a spus râzând:

— Nu mai e nevoie de așa ceva. E de ajuns dacă ai îți recunoști greșeala. Uneori mă gândesc așa și îmi vin în minte proverbe din vechime, multe dintre ele chiar meritând să fie memorate, căci sunt foarte profunde. De exemplu, este un proverb care spune că „Un zăgaz se poate nărui din cauza unui cuib de furnici” sau altul spune că „Răul trebuie nimicit imediat”. Sau altul – „Te ocupi cu mărunțișurile și pierzi din vedere ce-i mai important”. Cu alte cuvinte, toate vorbesc despre prostia pe care o facem preocupându-ne de lucrurile mărunte. Mulți se împiedică nu de ceea ce este mare, ci de ceea ce este mărunt, și tot nu reușesc să surprindă esența lucrurilor.

— Eu sunt chiar unul dintre aceia care se împiedică de mărunțișuri și pierde din vedere esența, a spus Zheng Chong încuviințând din cap.

— Mai e o vorbă din popor care spune că dacă pierzi un cal la curse, nu-i o mare nenorocire, fiindcă de data asta ai greșit, dar data viitoare ai să te gândești de două ori până să faci ceva. Cred că ți-ai învățat lecția de data aceasta, a comentat Ma Wenbin.

— Am să mă întorc la mine în județ, a spus Zheng Chong, și am să schimb metoda de lucru. Am să încep prin a discuta neîntârziat cu această femeie.

Ma Wenbin zâmbea și încuviința din cap.

— Ai făcut atâta tărăboi cu femeia asta și nu cred că ai să reușești așa ușor. Apoi, bătând cu palma în brațul canapelei: Mai sunt nouă zile până la congres. Lasă-mă pe mine să discut cu ea. Tu du-te și invit-o la masă!

Auzind că îi cere să invite o țărancă la masă și pricepând că totul este din pricină că el nu a reușit să facă treabă bună, Zheng Chong devenise cam neliniștit.

— Domnule primar Ma, totul este din pricină că eu nu mi-am făcut treaba așa cum se cuvine și v-am creat probleme mari.

Ma Wenbin a dat iar din mână și a spus:

— E și treaba mea să mă întâlnesc cu oamenii. Apoi a râs și a continuat: Sunt de trei ani în funcția asta și încă nu am avut plăcerea s-o întâlnesc pe Micuța Varză. Oh, așa-i, ar trebui să spun că n-am întâlnit-o pe această Pan Jinlian, dar ea, de fapt, este Dou E, deci e vorba de trei femei. Zău că e precum o ființă supranaturală! Dar și eu am greșit. Am dat dovadă de multă gândire birocratică.

Cum atmosfera se mai destinsese, Zheng Chong a zâmbit, cam forțat, ce-i drept, și a spus:

— Personajele feminine pe care le întruchipează ea, Micuța Varză, Pan Jinlian și Dou E, erau niște tinere minunate. A noastră e o femeie cu părul cărunt.

Până să se întâlnească primarul Ma Wenbin cu Li Xuelian la masă, i-a mai criticat un pic pe secretarul-șef de la primărie și pe prefectul Zheng Chong din pricina locului ales. De obicei, atunci când făcea invitații la masă, Ma avea trei locuri preferate: dacă era vreun șef din conducerea provinciei sau de la nivel de municipiu, îi invita la Casa de Oaspeți a Municipiului; dacă era vorba de investitori străini, îi invita la restaurantul Prosperitatea; dacă era vorba de foști colegi sau de prieteni, comanda acasă mâncare făcută la Casa de Oaspeți. Secretarul-șef de la primărie, gândind că invitarea la masă a unei femei de rând are legătură cu munca, a rezervat o masă la Casa de Oaspeți a Municipiului și se pregătea să trimită o mașină după ea, însă când l-a informat pe Ma Wenbin, acesta s-a încruntat și a spus:

— Nu că vă critic, dar dintr-un simplu fapt, cum ar fi o masă, se vede atitudinea voastră față de oameni. Invităm un om de rând în vizită la noi sau ne ducem noi în vizită?

Secretarul și-a recunoscut imediat greșeala.

— Așa-i, așa-i, ar trebui să mergem noi la ea.

Imediat ce a ieșit din biroul lui Ma, secretarul i-a dat un telefon lui Zheng Chong și i-a cerut să rezerve o masă, iar acesta s-a gândit la restaurantul Tărâmul Florilor de Piersic, cel mai rafinat restaurant din județ. Deși era un restaurant din zona interioară a țării, totuși, printre cele mai bune specialități se numărau felurile de mâncare cu fructe de mare din toată lumea. În trecut, de câte ori mergea într-o inspecție în județ, Ma se ducea să mănânce la acel restaurant. Păi, dacă în trecut mâncase acolo, așa să fie și acum. Așadar, Zheng Chong l-a

informat despre rezervarea făcută pe secretarul-șef, care la rândul său l-a informat pe Ma Wenbin. Acesta s-a încruntat și a spus:

— N-am spus că trebuie să ai o viziune mai largă? E așa de greu să înțelegi? Dacă invităm o femeie obișnuită, ca ea, la restaurantul Tărâmul Florilor de Piersic, un loc atât de luxos, cu fructe de mare în meniu, nici nu apucă să mănânce, că am și făcut-o praf. O să creadă că așa mâncați voi în fiecare zi, ceea ce o va enerva și mai tare. O să vă fie și mai greu să negociați cu ea. Uite ce, de vreme ce eu o invit, n-ați putea să găsiți un loc unde să se simtă confortabil și să fie relaxată? De exemplu, să mergem în orășelul ei, la vreo bodegă unde se servește o fiertură de oaie, ceva? Mai luăm câteva clătite și un bol de fiertură de oaie fierbinte. O să mănânce cu plăcere și o să se destindă atmosfera în așa fel încât să putem discuta cu ea.

Secretarul-șef iar și-a dat seama de greșeala făcută și s-a grăbit să încuviințeze din cap spunând:

— Da, da, da! Să mergem în orășelul ei și să luăm o fiertură de oaie! Dar imediat a adăugat cu un aer îngrijorat: Doar că mă tem că pe acolo bodegile nu sunt prea curate.

Ma Wenbin a fluturat din mână și a spus:

— Și eu am crescut la țară, așa că dacă ea poate să mănânce ceva, pot și eu. Dacă voi nu sunteți în stare, atunci stați acasă!

Secretarul-șef s-a grăbit să încuviințeze din cap zicând:

— Și noi putem să mâncăm, și noi putem!

Apoi s-a dus în birou și i-a dat un telefon lui Zheng Chong, care imediat și-a recunoscut greșeala. Într-o clipă, a schimbat locul unde avea să fie invitată femeia la masă, iar admirația lui pentru Ma Wenbin a sporit și mai mult. Omul acesta înțelegea în profunzime orice fleac! Se vede treaba că el încă nu era în stare să înțeleagă semnificația lucrurilor mărunte. Acum pricepea care era diferența dintre ei.

A doua zi, pe seară, primarul Ma Wenbin a invitat-o pe Li Xuelian la o fiertură de oaie la bodega Oaia Albă, din partea de vest a orășelului Cotitura. De obicei, acolo era foarte murdar, și înăuntru, și afară. Astăzi însă, în mod surprinzător, locul acesta devenise foarte curat. Dimineața era o cocină, dar după-amiază deja sclipea de curățenie. Fuseseră măturate podelele, mesele fuseseră frecate cu apă caldă, iar găurelele din copertină fuseseră acoperite cu niște ziare. În bucătărie fusese curățată

grăsimea de prin toate colțurile și crăpăturile, ba chiar fuseseră râcâite cu spatula toate petele de ulei. Acum, bodega Oaia Albă arăta cu mult mai îmbietor. În stânga, se deschisese o tarabă unde se vindeau mărunțaie de oaie. Dimineața aveau vânzare, însă după-amiază a fost închisă de către primarul Lai Xiaomao, care i-a și gonit pe toți de acolo. Patronul tarabei din partea dreaptă, unde se scoteau dinți și se vindeau tot felul de mărunțișuri, a fost și el gonit de același primar. Se făcuse curățenie și de-o parte și de cealaltă a intrării la bodegă, așa că totul se prezenta cu o înfățișare nouă și curată. Primarul Ma Wenbin a venit însoțit de secretarul-șef de la primărie, de prefectul județului, Zheng Chong, și de președintele tribunalului, Wang Gongdao. În total erau cinci oameni la masă. Ceilalți din suita lui Ma – angajații de la primărie, de la conducerea județului și de la tribunal – au fost duși la masă la cantina primăriei locale de către primarul Lai Xiaomao, de teamă ca nu cumva numărul mare de oameni să o sperie pe Li Xuelian. Zheng Chong încă stătea pe gânduri, neștiind pe cine să trimită să o invite pe femeie la masă. El și Wang Gongdao avuseseră recent o discuție cu Li Xuelian și nu îndrăzneau să se mai ducă la ea, așa că Zheng i-a pus această povară pe umeri lui Lai Xiaomao, primarul orășelului. Acesta, un tip scund și grăsuț, împlinea patruzeci de ani în acel an. La fiecare două-trei vorbe mai trăgea o înjurătură și sărea la bătaie când era beat. Avea o limuzină marca VW Santana 3000, iar când bea se urca în spate și îl dirija pe șofer. Dacă acesta conducea cu viteză, se enerva și îi mai și croia câte o palmă pe ceafă.

— La dracu'! Ce, a murit tac-tu și vrei să ajungi mai repede la el?

Dacă mergea prea încet, tot îi pocnea una pe ceafa și îi zicea:

— La dracu'! E mașina lu' tac-tu? Asta-i mașină de soi sau o fi vreo căruță?

Avusese până acum cinci șoferi care plecaseră din pricina comportamentului său. La primărie erau peste patruzeci de cadre și nimeni nu scăpase neînjurat de el, iar primarii celor peste douăzeci de sate aflate în subordinea lui nu scăpaseră nici ei fără câte un șut în fund de la el. În toți cei cinci ani cât fusese el primar, iar Li Xuelian trăia în orășelul Cotitura, aflat în grija lui, reușise să se țină departe de ea, chiar dacă Li Xuelian făcea plângere în fiecare an. Din cauza acestor proteste, orășelul

Cotitura era criticat la fiecare întâlnire anuală, spunându-se că era un loc instabil, fără perspectiva de a căpăta statutul de oraș fruntaș. De câte ori se întorcea Lai Xiaomao de la ședință îi aduna pe subordonați și le spunea că ar fi mai ușor să renunțe la dorința de a deveni oraș fruntaș decât să încerce s-o împiedice pe Li Xuelian de la proteste. Protestele ei se îndreptau către autoritățile aflate la nivel mai înalt, așa că dacă el nu încerca s-o oprească, ea nu avea de gând să-i facă probleme.

— Noi muncim în orășelul Cotitura, așa că trebuie să ne gândim cum să o cotim.

În mod obișnuit, Lai era un tip cam vulgar, dar avea și el momentele lui de rafinament. Zheng Chong l-a trimis să o invite pe Li Xuelian la masă. Lai Xiaomao, un individ care, atunci când deschidea gura, scotea o înjurătură și când ridica palma, lovea fără să clipească, de astă dată, de cum a văzut-o pe Li Xuelian, a fost numai un zâmbet, adresându-i-se cu „mătușică”, ceea ce a cam bulversat-o pe femeie. „Din pricina unui biet protest, m-am pricopsit cu atâtea rude!” și-a spus în sinea ei.

— Domnule primar Lai, mi se pare cam forțat și când îmi spune președintele Wang Gongdao „verișoară”, dar când dumneata, mai tânăr cu o generație decât mine, îmi spui așa, zău că mi se face pielea de găină! i-a zis ea.

Lai o privea, ridicând din sprâncene.

— Poate că îți zice președintele Wang „verișoară”, dar el sigur n-are nicio bază ca să facă așa ceva. Doar că eu sunt perfect îndreptățit să te consider mătușă. Ia ascultă la mine! Locul de baștină al mamei mele este satul clanului Yan. Fratele mamei mele, adică unchiul meu, a luat-o de nevastă pe verișoara lui Lao Chai, din satul clanului Chai…

Începuse deja să numere pe degete, când Li Xuelian l-a întrerupt:

— Domnule primar Lai, am putea să nu mai batem atâta câmpii? Care-i treaba? Dacă ai venit să-mi vorbești despre protest, atunci nu te mai obosi…

— Nu spun nimic despre protest, a zis Lai Xiaomao. Mătușă, eu lucrez de cinci ani la primăria orașului și te-am mai întâlnit. Am zis eu vreodată ceva de proteste?

Li Xuelian s-a gândit ce s-a gândit și a încuviințat din cap.

— Nu, n-ai zis.

— Păi, vezi? a continuat el, bătând din palme. Dacă există vreo dușmănie sau vreo nedreptate, să se facă dreptate. Acesta este un principiu de la Cele Trei Regate[15] încoace. Eu nu împiedic pe nimeni să protesteze. Azi te-am invitat la masă și de fapt nu te-am invitat eu, ci primarul Ma. Mătușă, el te respectă foarte mult!

Li Xuelian s-a schimbat la față numaidecât și a spus:

— Nu îmi pasă cine mă invită, primarul sau prefectul. Sigur nu-i de bine pentru mine, ba, dimpotrivă, ar putea să fie chiar de rău. S-a oprit pentru o clipă să se gândească și apoi a continuat: Cum se face că m-a invitat tocmai acum, în condițiile în care nu a mai făcut niciodată așa ceva? Nu cumva are legătură cu faptul că urmează să aibă loc congresul?

Apoi s-a întors cu spatele și a pornit spre poarta casei. Lai Xiaomao i-a sărit în față și a întins mâna, blocând-o.

— Mătușă, sunt de acord cu dumneata. Un demnitar cu o funcție așa înaltă nu se poate să invite pe cineva la masă degeaba, mai ales într-o asemenea perioadă, dar și așa să fie, tot trebuie să te duci.

— Ce vrei să spui? a zis Li Xuelian uluită. Adică ce o să-mi faci? Mă legi și mă duci cu forța?

— Cum să fac așa ceva, mătușică? Eu am venit să te rog, dar nu pentru ei, ci pentru mine. A stat puțin pe gânduri și el și apoi a continuat: La început, chestia asta n-avea nicio legătură cu mine, sub nicio formă, dar cum se întâmplă atunci când te aștepți mai puțin, uite că a căzut pe mine beleaua asta cu invitatul la masă. Iar a făcut o pauză, apoi a zis: Știu că primarul te caută ca să te roage să renunți la protest. Dacă dumneata crezi că nu e bine să facă așa ceva, atunci sunt și eu de aceeași părere. Te privește ce crezi, numai că povestea asta cu invitatul la masă mă privește pe mine. Dacă onorezi invitația, chiar dacă te certi la cuțite cu ei, nu mai are nicio legătură cu mine. Mătușă, asta e o chestiune importantă. Eu sunt un funcționar mărunt. Dumneata întotdeauna ai avut de-a face cu oameni de rang înalt, așa că te rog eu frumos, nu mă băga și pe mine în beleaua asta numai din pricina unei mese. Sunt un pârlit de primar, așa că dacă n-ai milă de mine, o să mă ia dracu'. Am și eu familie, obligații față de cei mai vârstnici, dar și față de cei mai tineri. Tata are optzeci de ani, e și el văr cu dumneata. A

[15] Cele Trei Regate se referă la statele Wei, Wu și Shu, din secolul III e.n.

avut un accident vascular acum ceva vreme și a rămas la pat, cu pareză facială. Nu știu câte zile mai are de trăit. Mătușă, dacă ai milă de mine înseamnă că ai milă și de el!

Cum stătea el așa în poartă, blocându-i trecerea, s-a aplecat să facă plecăciuni cu palmele împreunate în fața pieptului. Gestul lui a amuzat-o pe Li Xuelian, care i-a dat o palmă peste cap și a spus:

— Vai de capul tău! Uite în ce hal ai ajuns! E doar o masă amărâtă. Bine, am să mă duc.

În orășelul acela, Lai Xiaomao era cel care îi pocnea pe ceilalți. Cine ar fi îndrăznit să-i cârpească lui una? Numai cineva cu un curaj de leopard. Dar de data aceasta, s-a stăpânit cât a putut, îndurând o palmă peste scăfârlie.

— Mătușă, că bine faci! Știi cum se zice: „Lasă jos cuțitul de măcelar și pornește pe calea lui Buddha!”

Și, vesel nevoie mare, a urcat-o în mașina lui Santana 3000 și a dus-o la bodegă.

Când l-a întâlnit pe primarul Ma Wenbin, Li Xuelian s-a arătat foarte politicoasă și nu pentru că era impresionată de funcția acestuia, ci pentru că purta ochelari cu rame aurii, ca un gentleman, și vorbea foarte politicos. Faptul că râdea mereu, mai spunea o vorbă, iar râdea, a făcut-o să se simtă în largul ei. Într-o asemenea atmosferă civilizată, ar fi fost urât din partea ei să facă o scenă. Mai important decât faptul că era foarte cordial, Ma era și un tip foarte echilibrat. Când abordau o problemă, alții abia de reușeau să vină cu un argument, și ăla greșit, însă el discuta problema sub toate aspectele și pentru toate avea argumente cât se poate de corecte. La început, Ma Wenbin nici nu a adus vorba de protest, ci a discutat despre lucruri obișnuite din viața de zi cu zi. A întrebat-o chestii personale, cum ar fi câți membri are familia ei, cu ce se ocupă fiecare. Cu alte cuvinte, s-a interesat de viața ei privată, punând întrebări la care femeia putea să răspundă sau nu, după cum îi era voia. Apoi, a început să vorbească despre el. Arătând spre pereții acelei bodegi, i-a povestit cum s-a născut el la țară, într-o familie săracă, unde putea doar să viseze că într-o bună zi va ajunge să mănânce carne de oaie. În fiecare zi, după ore, dădea o fugă la bodega cu mâncăruri cu carne de oaie, unde stătea rezemat de ușă și privea înăuntru. Odată, a văzut acolo un tip masiv care a mâncat trei boluri cu supă de oaie, unul după altul. A mai lăsat

un pic în al treilea bol și i-a făcut semn să se apropie. Ma nu a stat pe gânduri, iar individul i-a spus:

— Dacă faci de trei ori ca un câine, ce e pe fundul bolului e pentru tine.

Ma Wenbin a lătrat de trei ori, iar namila aceea de om i-a împins bolul în față. El a lins tot. Toată lumea a râs auzind povestea lui. A râs și Li Xuelian. Apoi au mâncat cu toții clătitele, supa. Curgea sudoarea pe fețele lor, într-o atmosferă foarte destinsă. Apoi, Ma a continuat povestindu-le că atunci când era mic, era un copil tare cuminte. Nu mințea niciodată, însă unul dintre frații lui mai mici era mai șmecher și fiindcă s-a prins că el este cuminte, îl fraierea mereu. De fiecare dată când fratele lui fura ceva de mâncare, el era de vină. Dacă fratele lui ducea oile la păscut și pierdea una, el era pedepsit, fiindcă el era prostuț și nu se putea apăra în fața fratelui mai mic. De fiecare dată o încasa tot el, așa nevinovat cum era. Cel mai mult îl chinuia faptul că spunea adevărul, dar de fiecare dată reieșea că el a mințit, pe când fratele mai mic mințea și de fiecare dată minciuna se transforma în adevăr. În acest moment, a intervenit și Li Xuelian în discuție spunând:

— De asta protestez și eu. E clar că divorțul a fost o făcătură, dar uite că a devenit adevărat. E clar că eu spun adevărul, dar cum se face că nimeni nu mă crede?

Văzând că Li Xuelian a adus ea în discuție problema protestului, Ma Wenbin s-a gândit să profite de momentul favorabil și să discute cu ea, dar trebuia s-o facă într-o manieră foarte abilă. Mai întâi, i-a criticat pe cei de față – pe primarul Zheng Chong și pe președintele tribunalului, Wang Gongdao. La urma urmei, de aceea îi invitase acolo. I-a criticat pentru modul lor de lucru lipsit de viziune, prin care s-au pus pe poziții antagonice față de oameni. Uitând că sunt în slujba poporului, s-au comportat ca niște moșieri, dar ceea ce era cel mai important, atunci când s-au confruntat cu o problemă, nu au dat crezare oamenilor și nu au încercat să-i înțeleagă. Uite aici pe cineva care a depus plângeri timp de douăzeci de ani, a protestat și și-a sacrificat tinerețea. Iată, a încărunțit de tot! Ar fi făcut toate acestea dacă n-ar fi fost nedreptățită? Dacă ați fi fost voi în locul ei, ce-ați fi făcut? Atât de frumos a vorbit, încât până și pe Li Xuelian o emoționase, de parcă era prima dată când întâlnise un prieten adevărat pe lumea aceasta. Cine

spune că nu sunt și cadre omenoase în guvern? Uite aici unul! Primarul Zheng Chong și președintele Wang îndurau cu stoicism criticile, roșii la față de atâta rușine. Stăteau amândoi cu capetele plecate.

— O să ne ducem și o să scriem un raport autocritic, au spus amândoi.

Lui Li Xuelian i se părea deja că Ma era prea aspru cu ei, așa că a intervenit:

— Dar nu putem să dăm vina pe ei pentru tot. E drept, sunt șefi, dar nu e ușor nici pentru ei.

Ma Wenbin a lovit cu palma în masă și a spus:

— Uitați-vă și voi, o femeie de rând este mai lucidă decât voi.

— Este mai lucidă, este mai lucidă, spuneau Zheng Chong și Wang Gongdao, dând întruna din cap.

Ma Wenbin din nou a profitat de momentul favorabil și a întrebat râzând:

— Cumnățică, te mai întreb încă o dată. Dacă vrei să răspunzi, bine. Dacă nu, nu. Data trecută când ai spus că nu mai protestezi, niciunul dintre ei nu te-a crezut. Ai putea să repeți ceea ce ai spus? Sau să-și retragă ei cuvintele? Dar eu nu te forțez să spui nimic!

Li Xuelian din nou era impresionată de vorbele lui Ma Wenbin și a spus:

— Domnule primar, eu pot să fac asta, dacă ziceți dumneavoastră. Eu pot să repet. Apoi, a continuat, arătând cu degetul spre cei doi: Eu le-am spus de două ori că anul acesta nu mai protestez, dar ei nu m-au crezut.

Ma Wenbin a arătat și el spre cei doi și a spus:

— Exact cum mi se întâmpla și mie când eram mic și spuneam adevărul, iar cei mari și puternici nu mă credeau.

Au râs cu toții.

— Cumnățică, a continuat Ma, acum stăm și noi de vorbă. Dă-mi voie să te întreb: de ce te-ai hotărât brusc să nu mai protestezi, după ce ai făcut acest lucru în fiecare an, vreme de douăzeci de ani?

Era aceeași întrebare pe care o puseseră și Zheng Chong și Wang Gongdao. Li Xuelian a răspuns la fel ca atunci:

— În trecut nu eram lămurită. Anul ăsta sunt.

Ma Wenbin iarăși a râs și a spus:

— Cumnățică, ai putea să-mi spui cum se face că în trecut nu erai lămurită și acum ești? De exemplu, s-a întâmplat ceva anume care te-a făcut să-ți schimbi părerea? Firește, cum am zis adineauri, dacă vrei să răspunzi, bine; dacă nu, nu.

Era o întrebare pe care Wang Gongdao și Zheng Chong uitaseră să o pună. Interesați să afle de ce nu mai protesta, uitaseră să întrebe ce o făcuse să ia această decizie. De aceea nici nu o crezuseră, însă Wang punea acum această întrebare, fiindcă știa prea bine că nu poți da un tratament până nu știi simptomele bolii. Se vede treaba că primarul privea cu mai multă seriozitate tot ceea ce făcea, până la cel mai mic detaliu. Iarăși era vorba de „ceva mărunt”, dar din nou se dovedea că primarul era deasupra lor cu șapte clase. Zheng Chong și Wang Gongdao dădeau din cap, plini de admirație.

— Nu s-a întâmplat nimic deosebit, a spus Li Xuelian, doar că mi-am ascultat vaca.

Nimeni nu pricepea ce voia să zică Li Xuelian. Sau altfel spus, era ultimul lucru pe care se așteptau să-l audă, așa că habar n-aveau cum ar fi trebuit să reacționeze în fata unui răspuns atât de straniu. Încremeniseră cu toții. Și Ma Wenbin era stupefiat, așa că a spus după o vreme, bâlbâindu-se:

— Va… va… vaca? Ce… ce… vacă?

Zheng Chong și-a revenit brusc și a intervenit:

— Păi, parcă vorbeam despre oameni? Acum am ajuns la vacă?

— De douăzeci de ani, dintre atâția oameni de pe lumea asta n-am găsit pe nimeni cu care să stau de vorbă, a zis Li Xuelian. Doar vaca asta mă crede, așa că eu pe ea o ascult atunci când mă gândesc dacă să mai protestez sau nu. În trecut, eu am mai întrebat-o dacă ar trebui să protestez și ea a zis că da, așa că i-am urmat sfatul. Anul acesta, iarăși am întrebat-o și ea nu mi-a dat voie să protestez, așa că am renunțat.

Cei de față erau complet năuciți. Și secretarul-șef începuse să se bâlbâie.

— Vaca asta a ta… chiar există? Sau te amuzi așa pe seama noastră?

— Nu mă amuz deloc. Eu am crescut vaca asta, a răspuns femeia.

Ma Wenbin părea că își revine din uluială și a întrebat-o:

— Am putea s-o vedem și noi? Să îmi spună și mie?

— Nu se poate, a răspuns femeia.

— De ce? a zis Ma Wenbin, ca trăsnit.

— A murit acum câteva zile.

Ceilalți nu știau dacă să râdă sau să plângă. Zhen Chong începuse să-și cam piardă răbdare.

— Cumnățică, primarul Ma a venit de departe ca să se întâlnească cu tine. Are cele mai bune intenții și vrea să te ajute să-ți rezolvi problema. N-ar trebui să-ți bați joc de noi.

Enervarea lui Zhen Chong a pus paie pe foc.

— Poftim, a spus Li Xuelian, pocnind din palme, asta s-a întâmplat tot timpul! Eu încerc să spun adevărul și nu mă crede nimeni!

Ma Wenbin l-a împiedicat cu un gest pe Zhen Chong să mai zică ceva și, zâmbitor, i s-a adresat lui Li Xuelian:

— Cumnățică, eu cred ce spune vaca asta. O să dăm crezare vorbelor ei cu toții și începând de anul ăsta nu vei mai protesta. E bine așa?

— Este o diferență aici, a spus femeia.

— Ce diferență? a întrebat Ma.

— Diferența este că vaca zicea într-un fel, dar voi ziceți altfel.

— Păi, cum așa? a continuat Ma cu întrebările.

— Vaca mi-a spus să nu mai protestez, că nu are niciun rost, dar voi nu mă lăsați să protestez și în felul acesta îndur nedreptatea mai departe. Aici e diferența.

Ma Wenbin nu mai știa ce să spună.

— Cumnățică, eu am venit până aici ca să te ajut să rezolvi problema, așa-i?

— Nu mai încercați să mă păcăliți, a spus Li Xuelian izbucnind în plâns. Dacă ați fi gândit că sunt nedreptățită, nu mai era cazul să veniți până aici. Era de ajuns să îndreptați răul. Apoi a spus, arătând spre Zhen Chong și Wang Gongdao: Și voi sunteți la fel ca ei. Ați venit la mine ca să mă păcăliți, de teamă că o să mă duc la Beijing să protestez iar, și voi să vă pierdeți scaunele. Dacă voiați să mă ajutați, de ce nu v-ați arătat la față până acum? Veniți acum unul după altul, numai ca să mă amețiți câteva zile până trece congresul, după care o să vă luați tălpășița și o să vă vedeți de treburile voastre!

Ma Wenbin o asculta încruntat. Abia acum își dădea seama că femeia aceasta era teribilă. Veniseră la ea ca s-o ajute să-și rezolve problema, iar ea, în schimb, își bătea joc de ei. Auzi la

ea, i-a vorbit vaca! Încercaseră să se convingă unii pe alții și până la urmă sfârșise și el căzând în capcana ei. Să fi știut de la început că asta se va întâmpla, n-ar mai fi întrebat ce a făcut-o să se răzgândească și atunci nici ea n-ar mai fi pomenit de vaca aia. Dar altfel cum să fi aflat ce trebuie să facă, ce tratament să aplice, dacă nu știa simptomele? Desigur că Ma Wenbin nu se temea nici de faptul că picase în cursa ei, nici că apăruse în peisaj și o vacă. Venise ca să se lămurească un pic asupra situației. Acum, odată cu apariția acestei vaci, pricepuse că nu mai era nimic de făcut. Femeia spunea că nu mai merge să protesteze, dar totuși asta urma să facă. Sau poate că se distra pe seama lor. Se vede treaba că Zheng și Wang evaluaseră corect situația. Ma Wenbin nu se temea la gândul că nu mai e nimic de făcut. În atâția ani în care avusese în subordinea sa oameni care greșeau, învățase să analizeze situația mai întâi, ca să-și dea seama dacă mai era ceva de făcut. Dacă mai exista o speranță, chema persoana în cauză și discutau; dacă nu mai era nimic de făcut, atunci nu mai era cazul de nicio discuție. Secretarul-șef l-a văzut pe Ma că stătea încruntat, așa că s-a ridicat în picioare și a spus:

— Ajunge cu discuția pe ziua de azi. Primarul Ma are o întâlnire în oraș.

Ma s-a ridicat și el și, zâmbitor, a spus:

— Cumnățică, mai am ceva treabă, așa că am să plec acum. Tu fă ce știi că trebuie să faci. Eu nu te forțez în niciun fel.

După aceea, a ieșit pe ușă. Secretarul-șef și prefectul Zheng Chong l-au urmat grăbiți. Numai președintele tribunalului, Wang Gongdao, a rămas în urmă „să strângă cioburile”. Îi tremurau mâinile de atâta enervare.

— Verișoară, i-a spus el, uită-te și tu ce ai făcut. În loc să discuți despre necaz, tu vorbeai despre vacă. Păi nu ți se pare că i-ai jignit?

— N-am jignit pe nimeni, a spus Li Xuelian ștergându-și lacrimile.

Wang se plimba pe lângă masă, tremurând de nervi.

— Preferi să asculți ce zice un animal în loc să asculți ce are guvernul să-ți spună, ceea ce vrea să însemne că niciun șef, de la niciun nivel guvernamental, nu face cât vaca ta, așa-i?

— Orice aș spune eu, voi tot nu credeți, s-a enervat iar Li Xuelian. Orice aș spune, voi vă gândiți numai la rele. Dacă așa stau lucrurile, atunci și anul acesta trebuie să protestez!

Wang Gongdao și-a pocnit palmele și a exclamat:

— În sfârșit a ieșit adevărul la iveală!

4.

Casa lui Li Xuelian era împărțită în trei – partea dinspre miazănoapte, cu acoperiș din țiglă, avea trei camere, spre răsărit era bucătăria, în timp ce spre apus era un staul cu două încăperi. Partea cu camerele de locuit fusese construită cu douăzeci și doi de ani în urmă, la vreo șase ani după căsătoria cu Qin Yuhe. La vremea aceea, fiul ei avea șase ani. Ca să dărâme o colibă și să construiască cele trei camere, Li Xuelian a fost nevoită să crească nu doar o vacă, ci și trei scroafe. Jumătate din banii pentru cherestea și cărămidă a venit din vânzarea vițeilor și purcelușilor, iar restul de bani i-a câștigat Qin Yuhe lucrând pe basculantă, la fabrica de îngrășăminte chimice – ziua era la programul normal, însă noaptea făcea ore suplimentare. Așa ajunsese să aibă ochii roșii și umflați cât cepele. Când mergea noaptea cu mașina, de multe ori moțăia la volan. Odată chiar s-a izbit de un copac de pe marginea drumului, iar ca să repare mașina a trebuit să scoată din buzunar peste două mii de yuani. Paguba a fost cam mare, așa că a trebuit să o ia de la capăt cu strânsul banilor. Se certa ea cu Qin Yuhe și pe atunci, dar niciodată atât de tare încât să creadă c-o să se despartă. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că o să muncească la construcția casei mai bine de un an, după care Qin Yuhe o să-și schimbe sentimentele. Femeia regreta întrucâtva decizia ei de a accepta un divorț de formă, când aflase că era însărcinată. Au stat departe unul de celălalt vreme de doi ani și uite așa, ceea ce s-a vrut de formă a devenit realitate. Atunci nu s-au mai certat, ci au început să meargă prin tribunale și așa au ținut-o vreo douăzeci de ani, până le-a albit părul de tot. Și tot n-au ajuns la niciun rezultat. Ceea ce regreta Li Xuelian cel mai mult era faptul că toată nebunia cu divorțul fusese ideea ei. Durerea mare era că după ce trecuse prin

atâtea ca s-o poată aduce pe lume pe fiica ei, acum, când aceasta crescuse, nici măcar nu erau apropiate.

Douăzeci de ani casa aceea fusese bătută de ploaie și de vânt, așa că pe alocuri se cam dărăpănase. Zidul dinspre nord se cam prăvălise după atâtea ploi de vară și toamnă. Și tencuiala căzuse cam pe jumătate, iar în acoperiș apăruseră multe spărturi, pe unde intra apa când ploua. Oricine ar fi fost în locul ei, preocupat de proces vreme de douăzeci de ani, ar fi neglijat reparațiile la casă. Așa i s-a întâmplat și ei în primii zece ani. N-a mai interesat-o să repare casă, dar nici să se mai ocupe de curățenie, până când locul acela a ajuns să arate ca o cocină. Ba mai mult, nu o mai interesase nici să se îngrijească – de multe ori umbla cu hainele murdare și cu părul ciufulit, de parcă era o mătură. Dacă o vedeai de departe, ziceai că-i o cerșetoare. După zece ani, protestul ei devenise un lucru firesc, îi intrase în obișnuință. Era mai tot timpul pe drumuri și numai atunci când se îmbolnăvea rămânea acasă, țintuită la pat. Se obișnuise atât de tare, încât dacă nu pleca să protesteze, nu știa ce altceva să facă. Devenise totul un obicei, încât protestul reprezenta esența vieții ei și măcar numai pentru acest lucru ar fi meritat să mai aibă grijă de ea și de casă. De aceea, a luat măsuri – s-a tuns, și-a spălat hainele și nu mai ieșea pe ușă dacă nu arăta așa cum se cuvenea. Reparațiile la pereții casei, pe dinăuntru și pe dinafară, i-ar fi luat mult, însă nu putea să mai neglijeze acoperișul prin care ploua, așa că a trebuit să plătească pe cineva care să înlocuiască țigla spartă, să umple crăpăturile cu mortar. Numai așa n-a mai plouat înăuntru. În casă se mai scorojiseră pereții, dar ea a luat o mătură și i-a curățat. Chiar dacă au rămas în urmă semne pe pereți, acolo unde căzuse tencuiala umflată, măcar era curat. Când era acasă, făcea curățenie lună și înăuntru, și prin curte, ba mai mult, a și plantat lângă zid o mulțime de flori roșii, precum moțul-curcanului. Dacă ar fi intrat un străin acolo, nu și-ar fi dat seama că aceea era casa unui protestatar.

Cele trei încăperi aveau destinații diferite: cea din stânga era cămara unde mai depozita fel de fel de lucruri, pe lângă mâncare; camera din mijloc era de trecere, iar camera din dreapta era dormitorul. În urmă cu douăzeci de ani, aici fusese dormitorul lui Li Xuelian și Qin Yuhe, însă după ce se despărțiseră, rămăsese singură acolo. Pe perete, lângă geam,

era agățat un caiet de matematică în care femeia își notase întreaga istorie a protestului său. Firește că după douăzeci de ani caietul acesta ajunsese să fie zdrențuit ca o cârpă de șters pe jos, dar aici era consemnat totul – unde protestase, pe cine întâlnise. Pe măsură ce se transformase, odată cu trecerea timpului – părul încărunțise de tot, talia nu mai era așa zveltă ca odinioară – sperase ca acest caiet s-o ajute într-o bună zi să arate că avea dreptate. Doar că deja trecuseră douăzeci de ani și situația era neschimbată. În plus, mai fusese și etichetată drept Pan Jinlian, un nume de care nu mai reușise să scape. În urmă cu zece ani, porecla aceasta o adusese în pragul nebuniei. Apoi, anii au trecut unul după altul, iar ea s-a obișnuit și cu acest nume, așa cum se obișnuise cu protestul. Toată lumea, de la nivel de municipiu, oraș, județ, știa întreaga ei istorie. Pe măsură ce a trecut timpul, oamenii au uitat ce se întâmplase de fapt, dar au ținut minte protestul. Nici măcar ea nu-și mai aducea aminte toate detaliile acestui proces îndelungat, noroc cu acest caiet, notase totul cu mare atenție în el. Nu doar că erau consemnate acolo toate detaliile, dar femeia, asemenea unui comerciant care își socotește până și ultimul bănuț, la sfârșit făcuse și o statistică. În douăzeci de ani, fusese de nouăsprezece ori la Beijing în perioada în care se ținea Congresul Național al Marii Adunări a Reprezentanților Poporului, iar de unsprezece ori fusese reținută de poliție. În plus, de trei ori fusese oprită pe drum de poliția din Hebei; de cinci ori fusese vizitată la hotelul din Beijing de poliția locală, iar în trei rânduri chiar încercaseră s-o convingă să se întoarcă acasă. Fusese arestată de două ori – o dată pe Bulevardul Chang’an și o dată în Piața Tian’An Men. Cu alte cuvinte, în douăzeci de ani de proteste, nu reușise niciodată să mai intre în Marea Sală a Poporului, așa cum făcuse în primul an. Dar tocmai din această pricină, Li Xuelian continua să protesteze. Totuși, îi era neclar de ce de douăzeci de ani, la toate nivelurile – provincie, municipiu, județ – toată lumea se temea de ea, în pofida eșecurilor sale. Le era așa de teamă, încât președintele tribunalului ajunsese să-i spună „verișoară”, iar primarul orășelului îi spunea „mătușă”. Poate tocmai faptul că ea nu reușise nimic până acum îi determina pe toți să fie extrem de vigilenți, ca nu cumva să se întâmple ceva.

Însă anul acesta, Li Xuelian nu mai avea de gând să protesteze și nu pentru că se rezolvase ceva sau pentru că o speriase cineva ori pentru că nu mai avea pornire, după atâția ani, ci pentru că singura ființă care o înțelegea murise. Iar ființa aceasta nu era un om, ci era vaca ei de acasă. În urmă cu douăzeci și unu de ani, vaca aceea era o biată vițică ce se tot ținea după mamă-sa. Tot atunci, Li Xuelian se sfătuia cu soțul ei, în staul, cum să divorțeze de formă. În afară de ei, mai erau acolo vaca legată cu funia de stâlp și vițica sa, care sugea la uger. Nimeni altcineva din lumea aceasta nu mai asistase la discuția lor și acest lucru a fost în favoarea lui Qin Yuhe, căci după o jumătate de an, a apărut cu o altă femeie, transformând divorțul de formă într-un divorț cât se poate de real și căsătorindu-se cu cealaltă. Pentru că nimeni altcineva nu-i auzise atunci când făcuseră înțelegerea, nici Li Xuelian nu reușise să facă nimic vreme de douăzeci de ani. În urmă cu zece ani, văzând că n-are sorți de izbândă, aproape că ajunsese în pragul nebuniei. Când se întâlnea cu cineva pe drum, vorbea fără șir, ceea ce i-a făcut pe mulți să creadă că nu mai e în toate mințile. Atunci, fata ei, care avea zece ani, începuse și ea să se întrebe dacă nu cumva mamă-sa o cam luase razna. Ba mai mult, nu mai avea curajul să doarmă cu ea. Când venea ora de culcare, fugea de-acasă pe la vecini. Chiar și lui Li Xuelian i se părea că parcă nu stă tocmai bine cu nervii. Ziua, când se întâlnea cu cineva, se hlizea aiurea, iar seara dădea fuga în staul, ca s-o învețe pe vaca ei să vorbească, în speranța că într-o bună zi vaca aceea va putea vorbi și i se va face dreptate. Dar de unde să fie vaca în stare să vorbească! Apoi, într-o bună zi, vaca cea bătrână a murit și femeia a rămas doar cu vițica aceea care era mai mare cu un an decât fiica ei. Au trecut zece ani și vițica s-a făcut ditamai vaca. Atunci când a văzut-o pe vaca bătrână murind, ochii vițelei se umpluseră de lacrimi, dar Li Xuelian i-a tras un șut zicând:

— Plângi că ți-a murit mama, dar n-ai plânge pentru toată nedreptatea pe care am îndurat-o vreme de zece ani!

Vaca a ridicat capul și a privit-o

— Nu ești în stare să vorbești, dar ai putea măcar să dai din cap, să scuturi din cap. Acum zece ani, când am divorțat, erai și tu de față. Spune și tu, atunci ți s-a părut că totul a fost pe bune sau a fost o făcătură?

Nici că s-ar fi gândit că vaca aceea avea să scuture din cap. Atunci, Li Xuelian s-a repezit și și-a încolăcit brațele pe grumazul ei, spunându-i printre lacrimi:

— Draga de tine! În sfârșit este cineva care a început să-mi dea crezare pe lumea asta!

Auzind-o cum plânge, vecinii s-au gândit că și-a pierdut mințile de tot, așa că s-au dus la ea grăbiți, să vadă dacă nu cumva bocea după vaca pe care o pierduse. După ce au plecat vecinii, Li Xuelian a întrebat-o din nou pe vacă:

— Ia mai spune-mi o dată! Ce zici că ar trebui să fac? Să mai protestez sau nu?

Vaca din nou a încuviințat din cap. Atunci, Xuelian a prins și mai mult curaj. Până în clipa aceea avusese și ea senzația că își pierde mințile, dar acum nici nu se mai gândea să renunțe. Au mai trecut încă zece ani și de acum și vaca aceasta ajunsese la douăzeci și unu de ani. Într-o bună zi s-a îmbolnăvit și într-o noapte părea că trage să moară. Înainte să-și dea duhul, a mai privit-o încă o dată pe Li Xuelian. Aceasta a mângâiat-o îngrijorată și a spus:

— Draga mea, să nu cumva să mori, că dacă te duci și tu, chiar că nu mai e nimeni pe lumea asta care să mă creadă!

Ochii vacii s-au umplut de lacrimi, iar femeia s-a grăbit s-o întrebe:

— Înainte să mori, mai spune-mi încă o dată dacă ar trebui să mai protestez.

Vaca a scuturat din cap, a suflat de câteva ori și a închis ochii. Li Xuelian s-a prăbușit peste ea și a început să bocească:

— Nenorocito, nici măcar tu nu crezi că am să-mi dovedesc dreptatea! Nu mai e nimeni pe lumea asta care să mă creadă. O să se aleagă praful de rahatul ăsta de protest!

Atunci când le moare vaca, cei mai mulți oameni o taie și o vând la târg. Li Xuelian n-a făcut acest lucru cu niciuna din cele două vaci crescute atâta amar de vreme, ci le-a îngropat pe malul râului – vaca și vițica ei. După ce vaca a scuturat din cap, înainte să-și dea duhul, Li Xuelian a hotărât să asculte de ea și să renunțe la protest. La drept vorbind, n-a ascultat ea numai de vaca ei, ci a contat și faptul că protestele făcute vreme de douăzeci de ani o măcinaseră atât de tare, încât simțea că inima ei nu o mai duce mult, deși din punct de vedere fizic se simțea bine. Odată cu vaca și-a îngropat și dorința de a se mai lupta,

însă atunci când le-a spus primarului Ma și celorlalți povestea cu vaca, aceștia nu au crezut-o. Ba mai mult, au acuzat-o nu numai că îi minte, ci și că îi umilește, fapt care i-a înfuriat foarte rău. Mai avea puțin și îl scotea din minți și pe președintele tribunalului, Wang Gongdao. Însă Li Xuelian nu i-a învinovățit, fiindcă cine i-ar fi crezut dacă ar fi spus că o femeie a ascultat-o pe vaca ei care vorbea? Ceea ce o necăjea pe Li Xuelian cel mai tare era că din atâția oameni de pe lumea asta, nu era unul care să o creadă. Cum se face că nu era nimeni atât de bun precum vaca ei?

Dar nu numai vaca a convins-o pe Li Xuelian să nu mai protesteze în acel an. Și mai important era faptul că luase aminte la vorbele fostului ei coleg de clasă Zhao Căpățână. În urmă cu douăzeci de ani, acesta, bucătar pentru biroul de la Beijing al provinciei lor, o cazase în camera lui, la prima ei călătorie acolo. Ce a urmat ne amintim prea bine – a pătruns în Marea Sală a Poporului și a stârnit un adevărat incident politic. Probabil că Zhao răspunsese în vreun fel pentru acest lucru. Dar atunci unul dintre liderii statului a acționat în favoarea ei, ceea ce a dus la destituirea unui șir lung de demnitari, învinuiți că au înlesnit ceea ce se întâmplase. Nimeni nu a venit să-i ceară ei socoteală. Zhao a mai lucrat acolo ca bucătar, nestingherit, încă optsprezece ani. La vârsta de cincizeci de ani s-a pensionat și s-a întors în orașul natal. Aici i s-a oferit o slujbă în bucătăria hotelului Norul Trandafiriu, unde a făcut bani frumoși. După vreo doi ani, nevasta lui a murit de cancer la sân, iar fiul lor s-a însurat și s-a mutat de acasă, lăsându-l singur. Zhao Căpățână se urca adeseori pe bicicletă și venea s-o vadă pe Li Xuelian. Așa s-a întâmplat și a doua zi după moartea vacii. Atunci au stat amândoi pe băncuță, la umbra curmalului, și femeia i-a povestit toată isprava cu vaca.

— Mă crezi că mi-a vorbit vaca?

Zhao nu o credea și a încercat să o potolească:

— Știu cât ești de mâhnită, dar nu trebuie să vorbești aiurea.

Li Xuelian rămăsese cu privirea pironită asupra lui.

— Știam eu că n-ai să mă crezi, dar uite ce, îți mai spun încă o vorbă: anul acesta n-am de gând să protestez. Mă crezi?

Protestase vreme de douăzeci de ani, iar acum se răzgândise pe neașteptate. Zhao a fost foarte surprins. A rămas înmărmurit

o vreme, după care a întrebat la fel ca președintele tribunalului și prefectul județului:

— Protestezi de douăzeci de ani. Cum se face că anul acesta nu mai vrei?

— Am ascultat de vorbele vacii mele care, înainte de a muri, mi-a spus să nu mai protestez.

Zhao Căpățână și-a pocnit palmele și a spus:

— Indiferent ce ți-a spus ție vaca, eu de mult timp vreau să te conving să renunți, dar pe de altă parte mi-a fost frică să nu te enervezi și mai tare.

— Ce vrei să mă convingi să fac? a întrebat femeia.

— La fel ca vaca, zic și eu că nu se poate să mai protestezi. Ai făcut-o vreme de douăzeci de ani și n-ai ajuns la niciun rezultat, așa-i?

— Tocmai din acest motiv vreau să merg mai departe.

— Dar eu nu asta voiam să zic, a ținut să precizeze Zhao Căpățână. Te chinui de douăzeci de ani. La început, ai vrut să-i chinui pe alții. Dar nu m-aș fi gândit că ai să te chinui tocmai pe tine. Cine a pornit toată nebunia asta?

— Nenorocitul de Qin Yuhe, cine altul?!

Zhao Căpățână iar și-a pocnit palmele și a spus:

— Uită-te și tu, douăzeci de ani de proteste pe el nu l-au afectat câtuși de puțin! Tu te chinui în fel și chip, în timp ce el a dormit liniștit la căldură, cu nevasta și copilul lui. Și atunci nu ți se pare că ai rămas să te chinui singură în continuare? Uită-te și tu, ai încărunțit de tot!

— Tocmai de aceea trebuie să fac ceva!

— Atunci, dă-mi voie să te mai întreb un lucru: tu spui că divorțul vostru de acum douăzeci de ani a fost o făcătură. Qin Yuhe, dimpotrivă, zice că a fost cât se poate de real. De ce ar spune el așa ceva?

— Fiindcă și-a găsit o amantă, a spus femeia.

Zhao Căpățână iar și-a pocnit palmele una de cealaltă.

— Da, dar el a luat-o de la capăt cu amanta, pe când tu îți faci viața un chin. Nu va recunoaște niciodată că acel divorț a fost fals. Numai dacă ar spune el că a fost o făcătură ai avea tu vreo șansă să câștigi.

— Nenorocitul ăla și-a bătut joc de mine, a spus ea. Trebuia să-l fi omorât eu de multă vreme.

— După cum văd eu lucrurile, a spus Zhao, ar fi trebuit să fi făcut și tu la fel. Atunci, la început, ar fi trebuit să înveți de la el.

Li Xuelian rămăsese încremenită.

— Ce să învăț?

— Găsește-ți și tu un bărbat! a spus Zhao. Dacă el a putut să-și găsească pe altcineva, de ce n-ai putea și tu? N-ar fi fost mai bine așa, în loc să te fi luptat atâta să dovedești cine are dreptate? Așa te-ai fi bucurat și tu de ultimii douăzeci de ani decât să-ți fi mâncat tinerețea, umblând pe drumuri ca să protestezi.

Li Xuelian rămăsese înmărmurită. Zhao Căpățână fusese cam neisprăvit când era la școală, apoi toată viața lui lucrase ca bucătar, dar iată că acum, când ea se afla într-un moment de cumpănă, el era singurul care dovedea un dram de judecată în ceea ce-i spunea. Poate că nu-i vorbise el așa cum trebuia cu douăzeci de ani în urmă, dar o făcea acum. Atunci ea se gândise să-l caute pe Qin Yuhe la fabrica de îngrășăminte chimice și să stea de vorbă cu el. I-ar fi fost de ajuns să-i fi spus o vorbă, după care nu l-ar mai fi căutat. Poate că ar fi lăsat la o parte toate resentimentele și și-ar fi văzut de viața ei, o viață nouă, numai că în ziua aceea el i-a spus că este Pan Jinlian în versiune modernă. Așa a forțat-o să aleagă calea protestului. Acum, după douăzeci de ani, o încercau regretele. Să-l fi ignorat pur și simplu și să-și fi căutat un alt bărbat, poate că astăzi ar fi dus-o mult mai bine… Așa, nu numai că trecuseră douăzeci de ani, dar era ca și cum scosese apă din fântână cu coșul de bambus – nu se alesese cu nimic.

— Ce rost are să mai discutăm acum despre aceste lucruri? a spus ea.

— Ba are rost. Încă mai ai timp să cauți pe altcineva, a spus Zhao Căpățână.

— Am împlinit deja patruzeci și nouă de ani, am încărunțit de tot. Și dacă aș vrea să-mi găsesc pe cineva, cine m-ar mai vrea așa cum arăt acum? a spus Li Xuelian cu năduf.

— Eu! a venit răspunsul lui Zhao Căpățână.

Li Xuelian rămăsese iar cu gura căscată. Credea că glumește, dar văzându-i expresia, și-a dat seama că era cât se poate de serios. Era ceva ce ea nu putea concepe. În toți acești ani, în care se luptase din răsputeri ca să se căsătorească din nou cu

Qin Yuhe pentru ca apoi să divorțeze de-adevăratelea de el, nici nu-i trecuse prin minte că s-ar mai fi putut mărita cu altcineva. Acum, că i se arunca propunerea aceasta în față, Li Xuelian n-a putut să-și înfrâneze o grimasă, după care i-a tras un șut lui Zhao.

— Eu sunt vai de capul meu și ție îți arde de glume!

— Nu glumesc deloc. Noi doi am fi cum nu se poate mai potriviți.

— Dar toată lumea mă știe de Pan Jinlian!

— Mie îmi place de Pan Jinlian, îmi plac femeile dezinhibate.

Li Xuelian iarăși i-a tras un șut și a zis:

— Uită-te la tine! Iar îți arde de glume.

Zhao a încercat să se ferească din calea ei, chicotind.

— Bine, bine, eu nu cred că tu ești Pan Jinlian! Apoi, a continuat, redevenind serios: Eu zic să te mai gândești. Ți-ar fi mult mai bine decât s-o ții mai departe cu protestul.

După ce a plecat Zhao, Li Xuelian a căzut pe gânduri și s-a gândit toată noaptea la ce îi spusese el. A doua zi, dis-de-dimineață, a ajuns la concluzia că vorbele lui erau mai înțelepte decât vorbele vacii. Vaca îi spusese doar să nu mai protesteze, fără să-i spună ce să facă după aia, pe când Zhao Căpățână îi dăduse același sfat, dar îi și arătase pe ce drum să meargă mai apoi. Dacă s-ar fi recăsătorit, n-ar mai fi avut niciun rost să protesteze și, plus, nici n-ar mai fi fost Pan Jinlian. Sau cel puțin așa se gândea ea, însă problema cea mare era că propunerea lui Zhao venea pe neașteptate. Într-un fel, nu era chiar așa de surprinzător, fiindcă nici ea nu-l știa pe Zhao de ieri, de azi. În urmă cu treizeci și ceva de ani fuseseră colegi de școală, iar la vremea aceea el îi arătase că o place, atunci când, stând în banca din spate, îi strecura bomboane cu lapte Iepurașul Alb. Cu o seară înainte de absolvirea liceului, o chemase pe terenul unde se băteau cerealele și încercase s-o sărute, doar că ea se arătase foarte supărată, îl respinsese și îl speriase cu atitudinea ei. În urmă cu douăzeci de ani, când s-a dus la Beijing să protesteze, stătuse în cămăruța lui. Atunci, venise la miezul nopții la ea, o privise îndelung pe întuneric, iar ea îi spusese: „Căpățână, fă ce ai de făcut!”, după care aprinsese lumina și iarăși îl speriase. În urmă cu treizeci și ceva de ani, el era un tăntălău, acum douăzeci de ani – la fel, dar acum nu mai era, se schimbase și îi vorbise direct, din suflet. Nu îi mai era frică de

ea, căci și el era alt om, iar toate aceste lucruri o emoționau pe Li Xuelian. Numai că nu se putea ca o simplă propunere de măritiș s-o întoarcă de la protestele ei. Era o întorsătură a lucrurilor pe care trebuia s-o negocieze cu mare băgare de seamă. Îi spusese primarului Ma Wenbin doar un motiv pentru care nu avea de gând să mai protesteze – sfatul vacii, însă nu-i spusese nimic despre măritiș. Și nici nu-i spusese că pretendentul deja o aștepta – bucătarul de la hotelul Norul Trandafiriu, pe nume Zhao Căpățână. Ea vorbise numai despre ce o învățase vaca să facă, lucru care îi scosese din sărite pe primarul Ma și pe-ai lui, ferm convinși că își bate joc de ei. Dacă președintele tribunalului, prefectul județului și primarul ar fi discutat pe rând cu ea, nu așa, să vină toți grămadă, Li Xuelian ar fi ascultat mai întâi de vorbele vacii, apoi de vorbele lui Zhao și nici că s-ar mai fi gândit la protest. Toți încercaseră s-o forțeze să nu protesteze, numai ea și-a dat seama imediat de planul lor prin care voiau s-o aburească, să stea cuminte până trece Congresul Național. Știa prea bine că puțin le păsa lor de ea, ci le țâțâia fundul pentru ei, de teamă că ea se va duce iar la Beijing să protesteze, și ei își vor pierde funcțiile. Pricepuse bine cum stau lucrurile și tocmai de aceea se hotărâse să protesteze din nou. Măritișul ei cu Zhao putea să mai aștepte, că și așa aștepta de douăzeci de ani. Ce mai conta încă un pic de timp, căci ea înainte de a se mărita din nou trebuia să se elibereze de furia aceea și nu o putea face decât dacă mai protesta încă o dată, pentru ultima oară. Însă protestul acesta avea să fie diferit față de cele precedente – acum nu voia să-l mai atace pe fostul ei bărbat, Qin Yuhe, ci pe președintele tribunalului, pe prefectul județului și pe primar.

5.

După discuția dezastruoasă cu Li Xuelian, de la bodegă, primarul Ma Wenbin a plecat din orășelul Cotitura. S-a urcat în mașină, fără să scoată o vorbă, însoțit de prefectul Zheng Chong, care stătea lângă el, și de secretarul-șef de la primărie, pe scaunul din față. Fiindcă Ma nu a scos nicio vorbă, nici ceilalți nu îndrăzneau să spună nimic. Cum drumul de țară era plin de

hârtoape și, în plus, mai erau și curbele, mașina se hurducăia întruna. Deja era beznă afară, așa că nu se vedeau decât luminile mașinilor care veneau din față. Abia după ce au ajuns pe autostradă a început și drumul să fie mai bun. În mașină se lăsase o liniște de mormânt. Când au ajuns la o intersecție, Zheng și secretarul, care mergeau la județ, s-au dat jos, urmând să fie preluați de o altă mașină, în timp ce Ma și-a continuat drumul către oraș. Cei doi au rămas pe marginea drumului și au urmărit cu privirea mașina care se îndepărta. Când a ajuns la stația de taxare, mașina s-a oprit, după care a început să dea cu spatele. Gândindu-se că sigur s-a întâmplat ceva, Zheng Chong a luat-o la fugă înspre mașină. Ma a lăsat geamul în jos, dar în loc să zică ceva, a rămas cu privirea pironită spre bezna care se căsca în față. Zheng Chong aștepta nemișcat. Într-un final, Ma Wenbin s-a uitat către mașinile care goneau pe autostradă și a spus:

— Sunt complet dezamăgit de țăranca asta.

La auzul acestor vorbe, Zheng Chong a simțit cum îl cuprind frisoanele din cap până-n picioare. Să i te adresezi unui cadru de partid spunând că ești „complet dezamăgit” însemna să-i spui că viața lui politică a luat sfârșit. Li Xuelian nu era cadru, ci doar o femeie de rând care protesta, fără ca cineva, fie de la oraș, fie de la județ, s-o fi împiedicat, așa că ea nu trebuia să se îngrijoreze pentru cariera ei politică. Ma Wenbin l-a privit pe Zheng și a spus cu un oftat:

— Se vede treaba că am subestimat-o.

Zheng Chong nu știa cum ar fi trebuit să-i răspundă. Dacă s-ar fi arătat de acord cu Ma, ar fi însemnat să-și exprime disprețul față de propria persoană, dar mai ales față de interlocutorul său. Toți cei care fuseseră prezenți la bodegă mai devreme văzuseră prea bine cum femeia îl ridiculizase pe Ma, chiar îl ofensase, un lucru pe care nimeni nu-l anticipase. Ca să-l fi contrazis pe Ma, nu-i venea în minte niciun argument, așa că n-a găsit nimic mai bun de făcut decât să stea cu gura căscată. Ma Wenbin i-a aruncat o privire, după care și-a aranjat mai bine ochelarii cu ramă de aur și a spus:

— De vreme ce așa stau lucrurile, să rezolvăm situația după metoda ta!

Zheng Chong nu a reacționat imediat la cuvintele lui Ma Wenbin. La ce metodă se referea oare? Habar n-avea, dar nici

nu avea îndrăzneala de a întreba mai multe. Deodată, Zheng și-a amintit că pe vremea când era adjunct al prefectului, într-un județ învecinat, intervenise într-o situație în care oamenii atacaseră sediul prefecturii, iar metoda la care recursese atunci fusese una extremă. Abia atunci a înțeles ce voia să spună Ma, așa că a răspuns imediat:

— Mă duc înapoi și o arestez! Oricând se găsește un pretext.

Se pare că înțelesese greșit ceea ce voia să spună Ma, judecând după cum s-a încruntat acesta la auzul vorbelor lui.

— Eu nu ți-am cerut s-o arestezi. Nu se poate să arestezi pe cineva așa, aiurea. Dacă motivul nu stă în picioare, se va întoarce împotriva ta. În urmă cu douăzeci de ani, au fost destituiți atâția oameni, de la nivelul municipiului până la județ. Și de ce crezi că s-a întâmplat asta? Pentru că au ținut-o închisă, nu de altceva. Nu poți s-o arestezi pentru tot restul vieții. În plus, ea nu este o țărancă oarecare. Numele ei se leagă de conducătorul acela din eșalonul superior al statului. Chiar dacă el nu mai este printre noi, totuși nu putem uita ce vâlvă s-a făcut atunci. Ea este Micuța Varză din zilele noastre. Este cineva! Dacă ieși din județul acesta, din orașul acesta, nimeni nu știe cine este Ma Wenbin, cine este Zheng Chong, dar toată lumea știe că de aici provine Micuța Varză. Are un renume mai mare decât noi doi. De fapt, nu este nici Micuța Varză, nu este nici Pan Jinlian, nici Dou E, ci este cu adevărat o belea. Este chiar Sun Wukong[16]. Cum ai putea s-o arestezi așa? Nu-ți dai seama că iarăși o să iasă tărăboi mare?

Pe măsură ce vorbea se ambala și mai tare, iar Zheng Chong simțea cum îl scaldă sudoarea rece din cap până-n picioare. Îi era ciudă că vorbise la repezeală, fără să se gândească mai bine, ba chiar interpretase greșit vorbele șefului său, iar acum acesta revărsa asupra lui furia adunată toată seara. Noroc că Ma Wenbin era un tip educat, așa că s-a calmat destul de repede și a continuat:

— Pe vremea când erai adjunct al prefectului, în județul vecin, te-ai ocupat în felul tău de oamenii care au atacat sediul

[16] Sun Wukong, personaj al romanului clasic *Călătorie spre Soare Apune* de Wu Cheng en (secolul al XVI-lea), cunoscut și sub numele de Regele Maimuță, este o maimuță născută dintr-o piatră, care a căpătat puteri supranaturale, pornind apoi în căutarea nemuririi. Prin curajul său, obrăznicia, dar și inteligența deosebită, Regele Maimuță a reușit deseori să ofenseze zeitățile cu care s-a angajat într-o luptă aprigă, necontenită.

prefecturii, dar aici nu merge așa. Tu ai venit la Micuța Varză, nu ea te-a atacat pe tine. Nu poți să aplici metodele mecanic, ai înțeles?

În mod obișnuit, Zheng Chong reacționa iute, dar acum parcă i se golise mintea de tot și habar n-avea cum ar fi trebuit să răspundă. Să spună că a înțeles sau nu? Se temea că iar dădea răspunsul greșit și îl înfuria pe Ma Wenbin. Și cum se tot frământa el așa, secretarul de la primărie a scos capul pe fereastra mașinii și l-a salvat:

— Domnul primar Ma are dreptate. În situații diferite trebuie să rezolvăm problemele prin metode diferite. Apoi, a continuat pe un ton glumeț: De vreme ce femeia n-a atacat sediul prefecturii, cred că va trebui să găsim o soluție ca să acționăm noi.

În sfârșit, Zheng Chong a înțeles ce voia Ma Wenbin să spună. Adică să trimită pe cineva de la județ care s-o supravegheze, să nu-i dea voie să părăsească județul și să meargă la Beijing ca să protesteze. Dar metoda aceasta nici nu fusese inventată de Zheng Chong, nici nu era nouă, pentru că oamenii, la toate guvernele locale, procedau la fel atunci când voiau să-i împiedice pe oameni să producă tulburări. Acum înțelegea Zheng Chong motivul enervării lui Ma Wenbin. Nu pe el îl viza, ci Ma era nervos pe sine însuși, pentru că se chinuise atât cu o femeie de la țară care voia să protesteze, iar el nu fusese în stare s-o pună la punct. Nu numai că pierduse o seară întreagă, dar, în plus, acum trebuia să recurgă și la alte metode ca s-o împiedice să mai acționeze. Ma Wenbin era un tip căruia îi plăcea să încerce lucruri noi, lucruri pe care alții nu erau în stare să le facă, doar că acum pricepea că și el fusese neputincios. Ca să-l scoată din impas, Zheng Chong s-a grăbit să-i spună:

— Problema este la mine în județ, așa că responsabilitatea este a noastră. Îi rog pe domnul primar Ma și pe domnul secretar-șef să fie liniștiți. Vom lua măsurile cuvenite pentru a o convinge să stea acasă, ca să nu ajungă să facă tărăboi la Beijing cât are loc Congresul Național.

6.

Începând de a doua zi, în jurul casei lui Li Xuelian au fost postați patru polițiști care o supravegheau zi și noapte. Toți erau îmbrăcați în haine civile și se plimbau întruna pe acolo. Nu era prima dată când Li Xuelian se afla sub supravegherea poliției. În ultimii douăzeci de ani, de fiecare dată când se apropia Congresul Național, erau câțiva polițiști în jurul casei ei – uneori trei, alteori patru. Ba chiar și când aveau loc alegeri la nivel de județ sau municipiu, își făceau apariția pe acolo vreo doi-trei. Așa era în fiecare an, drept care se obișnuiseră unii cu alții. Când se întâlneau pe drum se salutau, căci nu-și purtau pică, iar polițiștii o tratau cu respect pe femeie, uneori îi zâmbeau și îi spuneau „mătușă”. Se întâmpla uneori să vină unii care mai fuseseră în misiune acolo, la ea.

— Iar ați venit? îi întreba Li Xuelian atunci când dădea cu ochii de ei.

— Am venit iar să-ți fim gărzi de corp, mătușă, mai zicea câte unul.

Atâta timp cât ea își vedea de treaba ei în curte, nu era bai, dar când ieșea pe poartă, porneau imediat în urma ei.

— Ce am făcut eu să merit așa o onoare, să am pe urmele mele atâtea gărzi? spunea ea.

— Dumneata și președintele Americii ce mai aveți parte de așa tratament, spunea câte un polițist.

Când femeia era acasă și polițiștii erau însetați, intrau și îi cereau apă, iar ea aducea termosul cu apă fierbinte și le turna.

Anul acesta veniseră patru polițiști, doi dintre ei fiind pentru prima dată acolo, în timp ce ceilalți doi mai fuseseră și înainte. Printre cei noi era și fiul lui Hu, cel care odinioară vindea carne în târg, fiind angajat temporar la secția de poliție din orășel. În urmă cu douăzeci de ani, pe vremea când Li Xuelian plănuia să-l omoare pe Qin Yuhe, apelase mai întâi la fratele ei mai mic, dar acesta se ascunsese undeva în Shandong, numai să scape de ea. Apoi, femeia s-a dus la Hu, măcelarul, și a încercat să-l atragă și pe el în planul pe care-l făcuse. Li Xuelian nu i-a spus că e vorba de un omor, ci doar că vrea să-i tragă o mamă de bătaie fostului ei bărbat. Pentru așa un ajutor Hu a avut și pretenții: „Mai întâi facem treaba aia și după aceea bătaia”. Li

Xuelian ar fi vrut exact pe dos – „Mai întâi bătaia și după aceea treaba aia”. Li Xuelian s-a dus pe urmă la poarta primăriei să protesteze, dar a fost arestată. Când a ieșit din arest, iarăși i-a trecut prin cap să-și omoare fostul soț, așa că din nou l-a căutat pe Hu, ba chiar a încuviințat ca „mai întâi treaba aia și după aceea omorul”, numai că bărbatul, când a auzit că e vorba de crimă, chiar de mai multe crime, mai să facă pe el de frică. Acum Hu era la pat, paralizat, și nu mai mergea la târg să vândă carne. La două zile după ce și-au făcut apariția polițiștii în jurul casei ei, Li Xuelian a aflat că unul dintre ei era fiul lui. Hu era un tip mic de statură, gras și negricios. Cine s-ar fi așteptat ca fiul lui să fie, dimpotrivă, chipeș, înalt, bine făcut? Când a aflat că este fiul lui Hu, Li Xuelian s-a așezat la discuții cu el și, din câteva vorbe, și-a dat seama că era genul negativist.

— Deci tu ești băiatul lui Hu! Ce mai face taică-tu?

— Nu prea bine. E tot la pat și cred că nu mai are mult până o să dea colțul.

— Cum se face că te-au trimis tocmai pe tine să mă păzești? a întrebat ea.

— Ca să mă pedepsească. Luna trecută m-am certat cu șeful secției și, ca să se răzbune, m-a trimis aici.

— Nu-i mai bine să mă păzești decât să mă arestezi? a zis ea.

— Dumitale îți este ușor să vorbești. Noaptea dormi la căldurică, în patul dumitale, în timp ce noi stăm aici, afară, în frig. Se spune că primăvara e pe aproape, dar noaptea n-ai zice, după cât e de frig.

— Cine vă pune să stați să mă păziți?

— Mătușă, hai să nu mai discutăm despre asta! Nu e vina dumitale, nici a mea. Hai să zicem că e vina Congresului Național!

Femeia s-a amuzat la auzul acestor vorbe.

Dar nici vorba, nici râsul n-au făcut-o să-și schimbe hotărârea de a protesta, numai că dacă asta voia să facă, trebuia neapărat să scape de sub supravegherea lor, fiindcă altfel chiar că nu putea ajunge la Beijing. Era încă devreme, pentru că mai erau șapte zile până la începerea congresului, așa că n-avea niciun rost să se ducă de acum. În trecut, mai avusese tentative de a scăpa, de regulă noaptea. Unele îi reușiseră, altele nu. În acea zi, Zhao Căpățână venise pe bicicletă s-o vadă, dar a observat cu surprindere că în jurul casei ei erau patru polițiști. Pe unul

dintre ei îl cunoștea, așa că l-a salutat, după care a intrat în curte și i-a spus femeii:

— Sunt două locuri în China care sunt păzite așa strașnic.

— Care? a întrebat Li Xuelian.

— Zhongnan Hai, unde locuiesc liderii țării, și aici, la tine.

Apoi s-au așezat amândoi pe băncuță, la umbra curmalului.

— Cum te-ai gândit să faci cu chestia aia, despre care am discutat data trecută?

— Care chestie? a întrebat ea mirată.

— Căsătoria noastră, a răspuns el.

— Oricum m-aș gândi eu, să mai aștepte.

— De ce? a întrebat el surprins.

— Pentru că trebuie mai întâi să protestez, a spus femeia.

Zhao era și mai surprins:

— N-ai spus că ți-a zis vaca să nu mai protestezi? Las-o încolo și de vacă! Fă ce-ți spun eu!

Li Xuelian i-a povestit ce se întâmplase la bodega unde se întâlnise cu primarul și cum se terminase totul cu un scandal.

— M-au terorizat, s-a plâns ea.

Și cum îi tot povestea ea așa, odată au apucat-o iarăși nervii:

— Eu n-aveam niciun plan să protestez anul acesta și le-am spus-o clar, dar ei au refuzat să mă creadă, ziceau că îi păcălesc. Le-am spus că am să ascult de vorbele vacii, dar au crezut că îmi bat joc de ei. Ți-am povestit și ție despre vaca mea și tu ai înțeles despre ce e vorba, dar când le-am spus lor, au refuzat să mă creadă. De ce orice aș spune, ei se gândesc tot la rele? Dacă nu m-ar considera o răufăcătoare, ar avea rost să trimită poliția ca să mă supravegheze? Încetul cu încetul mă aduc la disperare. Eu eram hotărâtă să nu mai protestez, ca să-mi fie și mie bine, dar acum aș fi cea mai mare proastă să n-o fac. Dacă n-am să protestez, ei o să creadă că e meritul poliției care a stat cu ochii pe mine. La început, ținta protestelor mele era Qin Yuhe, pe când acum sunt toți demnitarii ăștia corupți și de vreme ce ei mă consideră o răufăcătoare, atunci am să am și eu grijă să nu-i las o clipă să se odihnească. Niște neisprăviți care sunt mai prejos și decât o vacă!

La auzul acestor vorbe, Zhao s-a gândit că primarul și ai lui erau doar niște tâmpiți. Inițial, Li Xuelian n-avea de gând să protesteze, dar ei nu făcuseră altceva decât să o enerveze și mai tare. Și asta n-ar fi fost nimic, doar că îi stricau lui planurile.

— Ai putea oare să uiți de toți oamenii ăștia și să faci cum vorbiserăm noi la început? Adică să nu mai protestezi și să ne ducem viața liniștiți? a spus Zhao scărpinându-se în cap.

— Nu se poate așa ceva, i-a răspuns Li Xuelian. Ei m-au adus în halul ăsta, iar acum nu mai pot să dau înapoi. Și dacă ne-am căsători, tot n-aș putea fi fericită, atâta vreme cât am toată amărăciunea asta în suflet.

Văzând că nu o scoate la capăt cu ea, Zhao nu și-a putut ascunde supărarea:

— Totul părea să meargă bine și acum te-ai sucit iar.

Atunci Li Xuelian i-a spus:

— Căpățână, vreau să te rog un lucru.

— Ce? a întrebat el surprins.

Li Xuelian a arătat spre stradă:

— Afară sunt patru oameni care mă supraveghează. Dacă vreau să protestez, trebuie să fug de acasă și nu mă descurc singură cu ei. N-ai putea să mă ajuți?

Nici la așa ceva nu se așteptase Zhao.

— Vrei să-i bat? a întrebat el.

— Cum vrei tu, atâta vreme cât mă ajuți să fug de aici. Zhao Căpățână era și mai nervos.

— De unul singur nu o să pot să dovedesc patru oameni, în plus, ar fi ca și cum aș acționa împotriva guvernului, iar consecințele vor fi serioase.

Nici Li Xuelian nu și-a putut stăpâni indignarea:

— Eu de douăzeci de ani mă lupt cu ei, iar tu nu îndrăznești nici măcar o dată. Și mai vrei să te și însori cu mine! Dacă nici măcar cu chestia asta nu putem fi împreună, atunci ce să mai discutăm despre trăit împreună?

Zhao Căpățână era de-a dreptul furios.

— Nu te mai agita atât, că mă gândesc și eu. Ce, nu mai pot nici să mă gândesc? a spus el.

Li Xuelian era nervoasă, dar nu s-a putut abține să nu râdă.

— Căpățână, a venit vremea să te testez. O să văd și eu dacă ești în stare să treci testul sau nu. Acum douăzeci de ani, l-am testat și pe măcelarul Hu, din oraș, doar că el n-a trecut. Să nu faci și tu ca el!

— Eu nu sunt ca Hu, doar că nu găsesc nicio soluție deocamdată.

— Du-te acasă și gândește-te! a spus femeia. Mai este o săptămână până la congres, dar să te întorci în trei zile și să mă ajuți să scap de aici.

Cele trei zile au trecut, însă Zhao nu și-a făcut apariția. Li Xuelian a tras concluzia că și el picase testul, la fel ca și Hu în urmă cu douăzeci de ani. Voia să fie cu ea la bine, dar nu și să o ajute la nevoie. Când a văzut că e de rău, a dispărut numaidecât. Fără Zhao, nici ea nu putea scăpa de acolo. Trebuia să acționeze noaptea, doar că din păcate era perioada cu lună plină, când era prea multă lumină. A trecut prima strajă a nopții, a doua, apoi a treia. Pe la a cincea strajă, Li Xuelian s-a uitat peste zidul de la latrină și i-a văzut pe cei patru polițiști care se plimbau și fumau. Era limpede că n-avea nicio șansă. Dacă ar fi reușit să încalece gardul și să fugă, ar fi fost observată imediat și, în plus, cum să se ia la întrecere cu ei, la cei patruzeci și nouă de ani ai ei? Băieții aceștia n-aveau mai mult de treizeci de ani. Ea era singură, pe când ei erau patru. N-avea nicio șansă să scape de urmărirea lor. Dacă ar fi încercat să fugă și ar fi dat greș, cu siguranță că ei ar fi devenit și mai vigilenți. Ba poate că a doua zi ar fi fost trimiși la ea vreo șapte-opt polițiști, ceea ce i-ar fi făcut evadarea de-a dreptul imposibilă. Eșuase deja de câteva ori în ultimii douăzeci de ani, dar dacă nu reușea să scape acum, până se crăpa de ziuă, nici că mai avea vreodată îndrăzneala să facă ceva. Dacă apuca soarele să se ridice pe cer, era și mai greu să fugă.

A doua zi a trecut liniștită. Seara, Li Xuelian spera să fie cerul întunecat, dar luna plină a pus capăt speranțelor ei. Nu se zărea nici fir de nor. Care va să zică până și cerul era împotriva ei. „Acum s-a găsit luna plină să se ivească, fir-ar să fie!” a spus femeia cu năduf, în sine ei. În clipa aceea, s-a auzit un ciocănit la poartă. Li Xuelian a crezut că iar au venit polițiștii după apă, când, ce să vezi, era chiar Zhao Căpățână. Și-a împins bicicleta, pe portbagajul căreia se afla o cutie mare de carton și a tras-o și pe femeie în curte.

— Credeam că nu mai vii, i-a spus ea pe un ton răutăcios. Cum de te-ai răzgândit?

Zhao a împins-o în curte și a dat cutia jos de pe bicicletă, după care a deschis-o și a scos dinăuntru trei pui fripți, patru picioare de porc gătite cu sos de soia și cinci capete de iepure, gătite în oală. Apoi a mai scos și șase sticluțe de rachiu. Li

Xuelian îl privea uluită, dar dintr-odată și-a dat seama de planul lui și l-a pupat pe creștet.

— Căpățânosule, dragul de tine! Și eu care credeam că n-ai pic de curaj. Cine și-ar fi închipuit ce ești tu în stare să clocești cu mintea asta a ta? Te credeam bătut în cap, dar uite ce drăcușor zace în tine!

— Aprinde mai repede focul, i-a zis Zhao Căpățână, fluturând din mână, și du-te de mai călește niște legume!

Când a fost gata aranjată masa, Zhao a ieșit pe poartă și s-a dus să-i caute pe polițiști. Deși se apropia primăvara, noaptea era încă foarte frig, așa încât cei patru polițiști adunaseră niște crenguțe și făcuseră un foc lângă zidul dinspre apus, ca să se încălzească. Stăteau pe vine, cu mâinile deasupra focului. Zhao i s-a adresat celui pe care îl cunoștea:

— Xing, o să înghețați aici în frigul ăsta. Haideți înăuntru să ne încălzim cu niște rachiu!

Xing s-a ridicat și a spus:

— Suntem în misiune. Cum să îndrăznim să bem rachiu?

— Păi nu pe Li Xuelian o supravegheați? a zis Zhao. Ea este în casă, ceea ce înseamnă că dacă vă uitați la ea, vă faceți treaba, așa-i? Nu e mai sigur decât dacă ați supraveghea-o din stradă?

Cei patru s-au privit unul pe celălalt.

— În plus, nici nu e nevoie s-o supravegheați, a mai zis Zhao.

— Adică ce vrei să spui? a zis Xing.

— Voi ați fost trimiși s-o păziți ca să nu mai protesteze, așa-i? Doar că ea anul acesta, spre deosebire de alți ani, nu mai are de gând să protesteze.

Xing s-a arătat surprins, după care a râs și a spus:

— Cine mai crede așa ceva?

— Li Xuelian o să se mărite cu mine. Băutura din seara asta este pentru logodna noastră. De ce s-ar mai duce ea să protesteze, de vreme ce urmează să ne căsătorim?

Cei patru iarăși au făcut un schimb de priviri.

— Spui adevărul sau minți? a întrebat Xing.

— Asta-i chestie de glumă oare? a zis Zhao. Și dacă aș vrea eu să glumesc, Li Xuelian este o femeie serioasă, care nu glumește când e vorba de viața ei. Vă spun eu, anul acesta o păziți degeaba. Chiar că-i pierdere de vreme!

Xing s-a scărpinat în cap și a spus:

— Are logică ce spui, doar că mi-e teamă că dacă intrăm în casă să bem și află șeful nostru, va fi vai de noi.

Niciuna, nici două, băiatul măcelarului Hu s-a ridicat de lângă foc și a intrat în curte.

— Oamenii ăștia se vor căsători și noi stăm ca proștii afară, să înghețăm. Nu vi se pare că suntem cam tâmpiți?

Ceilalți trei au schimbat niște priviri cam neîncrezătoare, dar până la urmă l-au urmat și ei în curte.

Bărbații s-au așezat la băutură pe la ora opt seara și au ținut-o într-un chef până pe la trei noaptea. La început, erau cu toții cam reținuți, ba Xing chiar nu voia să bea, dar când au văzut-o pe Li Xuelian cu câtă plăcere călea legumele, punând apoi mâncarea pe masă și așezându-se lângă Zhao, căruia îi mai și îndesa câte o bucățică de picior de porc în gură, au dat crezare vorbelor lui Zhao. Odată ce au pus gura pe băutură, nu s-au mai putut opri. La început, s-au tot îndemnat la băutură, iar apoi au început să joace tot felul de jocuri. Pe nesimțite, cei trei pui fripți, cele patru picioare de porc și cele patru căpățâni de iepure au dispărut de pe platouri. Nici din legumele călite de la Xuelian n-a mai rămas mare lucru și foarte curând au ajuns în burțile celor cinci bărbați și cele șase sticle de rachiu. Băuseră cam jumătate de litru fiecare. După ce muncise o viață întreagă în bucătărie, Zhao era în stare să bea mult alcool fără să aibă nicio problemă. Xing și Hu cel tânăr au băut până au pus capul pe masă și au adormit. Mai era un polițist care se dusese afară să se ușureze, dar căzuse lângă latrină și nu putea să se mai ridice de acolo. Și celălalt care rămăsese în casă ar fi vrut să meargă și el afară, doar că nu-l mai ascultau picioarele deloc. Zhao și Li Xuelian și-au strâns lucrurile fără grabă, le-au luat telefoanele polițiștilor și le-au îndesat într-o traistă pe care au aruncat-o pe acoperiș. Apoi au scos bicicleta din curte, au încuiat poarta și au pornit pe drum, sub bătaia razelor lunii. Polițistul care rămăsese în casă a înțeles într-un final ce se întâmplase. Ar fi vrut să se ridice și să pornească în urmărirea celor doi, doar că i se înmuiaseră picioarele de tot. S-a chinuit să se târască în curte unde, izbind cu palma în poartă, striga ca din gură de șarpe:

— Înapoi cu voi! Veniți înapoi!

Zhao pedala de zor, cu Li Xuelian cocoțată pe portbagaj, cu brațele încolăcite în jurul lui. Erau deja departe.

7.

Fuga lui Li Xuelian a aruncat în haos administrația județului și pe-a orașului. A doua zi, dis-de-dimineață, prefectul Zheng Chong a primit vestea îngrozit. N-a avut curajul să raporteze evenimentul către conducerea orașului, în speranța că va putea rezolva problema pe plan local și o va aduce înapoi pe Li Xuelian cu ajutorul poliției, înainte să se răspândească vestea. Cu siguranță că era pe drum spre Beijing, pentru a protesta, așa că Zheng a trimis degrabă forțe polițienești care să verifice toate stațiile de autobuz din județ, dar și singura gară din județ unde oprea trenul personal, nu și expresul. Mai mult, a trimis poliția la toate ieșirile din județ către Beijing și a instituit filtre nu doar la intrarea pe drumurile care duceau la Beijing, ci și pe toate drumurile care duceau către nord, căci acolo se afla Beijingul, pe drumuri principale sau mai puțin importante – autostrada, șoselele de la nivel de provincie, municipiu, județ, drumurile din sate, drumurile care legau satele între ele. Cu totul, a mobilizat peste patru sute de polițiști, dar după o zi întreagă, aceștia încă nu găsiseră pe nimeni. La un moment dat, primarul Ma Wenbin a aflat de la poliție despre evadarea lui Li Xuelian, așa că numaidecât i-a telefonat lui Zheng și primul lucru pe care i l-a spus a fost:

— Domnule prefect Zheng, am auzit că azi ești foarte ocupat!

În clipa aceea, Zheng și-a dat seama că totul fusese dat în vileag, așa că s-a grăbit să spună:

— Tocmai mă pregăteam să raportez la municipiu.

— Și la ce mai folosește raportul? a tunat Ma. Ce vreau eu să știu este dacă ai reușit s-o găsești pe țăranca asta, după ce ai mobilizat atâtea forțe!

Zheng Chong nu putea minți.

— Încă nu.

Ma Wenbin nu și-a putut înfrâna furia.

— De câte ori ți-am spus că furnica dărâmă zăgazul? Ți-am spus doar că răul trebuie nimicit în fașă, că nu trebuie să ajungi să pierzi din vedere ceea ce este important, fiindcă te preocupi de mărunțișuri, așa-i? Cum se face că este a nu știu câta oară când intri în bucluc din cauza unor detalii nesemnificative? Atâția polițiști câți ai acolo, în județ, și n-au fost în stare să

prindă o femeie? Te-ai întrebat oare care sunt motivele acestui eșec? Din câte văd eu, problema este tot la cadrele noastre de partid. Oare n-au conștientizat importanța acestei probleme sau nu cumva n-au simțul responsabilității? Sunt cam dezamăgit.

Când era vorba de un cadru de conducere, cuvântul „dezamăgit” folosit de Ma însemna sfârșitul carierei politice. Deși spusese că este „cam dezamăgit”, totuși această formulare n-a avut darul de a-l liniști pe Zheng, care simțea cum îl trec toate apele. Poate că din pricină că-l auzise pe Ma amintind de lipsa simțului responsabilității.

— Noi n-am reușit să ne îndeplinim sarcinile, noi n-am reușit, s-a grăbit el să spună. Vă rog să nu vă faceți griji. Deja ne-am învățat lecția și vă garantez că în două zile o vom găsi pe femeia asta!

Exact două zile mai rămăseseră până când începea Congresul Național. La auzul acestor vorbe, Ma Wenbin a râs, dar era un alt fel de râs, mai degrabă unul cinic.

— Garanția asta a ta privește exact lucrurile care nu pot fi garantate. Femeia asta nu-i o piatră care stă ascunsă în adâncul munților, să te aștepte pe tine s-o muți din loc. Are picioare și n-ai tu de unde să știi încotro o duc pe ea picioarele astea. Oare chiar crezi că ai să dai de ea în două zile?

Zheng s-a trezit în imposibilitatea de a da un răspuns. Spusese și el așa, o vorbă, ca pentru urechile șefilor, dar să te păzești când te prinde un șef cu o vorbă aiurea, că nu mai ai scăpare. Zheng Chong rămăsese cu telefonul în mână, cu gura căscată, incapabil să mai spună ceva. Nici Ma Wenbin nu părea dornic să mai piardă vremea conversând cu el.

— Poimâine plec și eu la Beijing ca să particip la Congresul Național. Chiar sper să nu mă întâlnesc pe-acolo cu Micuța Varză. A făcut o pauză, după care a adăugat: De tine depinde dacă orașul ăsta sau județul tău vor fi umilite. Ai grijă, domnule prefect Zheng!

Și zicând așa, i-a și închis telefonul. Zheng Chong a rămas multă vreme cu receptorul în mână, încremenit, fără să aibă habar ce ar fi trebuit să facă. După o vreme, și-a dat seama că hainele lui erau ude fleașcă. Vorbele lui Ma de la sfârșitul discuției fuseseră pline de sarcasm, iar acesta nu era deloc un semn bun. Zheng Chong a luat ceașca de ceai de pe masă și a dat cu ea de podea. Apoi l-a sunat și l-a chemat la el pe șeful

poliției județene. Și acesta se zbuciumase o zi întreagă, încât n-apucase să mănânce nici de prânz, nici de cină. De cum a dat cu ochii de el, Zheng l-a întrebat:

— Te-ai agitat o zi întreagă, ia zi, ai găsit-o pe fugară?

Punea și el aceeași întrebare ca și primarul Ma Wenbin.

— Încă nu, a răspuns șeful poliției, cu voce tremurată.

Și răspunsul lui semăna întru totul cu răspunsul lui Zheng de mai devreme. În clipa aceea, Zheng Chong nu și-a mai putut stăpâni furia și, țintuindu-l cu o privire aspră, a spus:

— E mai ușor să instruim un câine decât să vă instruim pe voi, niște neisprăviți. Nu sunteți în stare să păziți nici măcar un singur om. Să o găsiți până mâine și s-o aduceți la mine. Dacă nu, să vii cu demisia scrisă!

Neîndrăznind să scoată o vorbă, șeful poliției a ieșit în mare grabă. S-a dus să mobilizeze și alte forțe polițienești și, pe de altă parte, să trimită oameni care să-i aducă pe cei patru care fuseseră desemnați s-o păzească pe Li Xuelian. Xing, tânărul Hu și ceilalți doi polițiști, precum și șeful secției de poliție din județul lui Li Xuelian au fost trimiși direct la închisoare, nu ca deținuți, căci pierderea unui om supravegheat nu era o faptă suficient de gravă pentru a le aduce o condamnare, ci ca paznici ai infractorilor. În poliție, păzitul infractorilor din pușcării era considerată cea mai grea sarcină. Șeful poliției i-a ocărit pe cei patru cu aceeași furie cu care îl ocărise și Zheng pe el.

— E mai ușor să instruim un câine decât să vă instruim pe voi, niște neisprăviți. Nu sunteți în stare să păziți nici măcar un singur om. Dacă nu sunteți în stare de așa ceva, atunci o s-o luați iarăși de jos, de la păzitul infractorilor. Vreo zece ani o să vă ajungă ca să vă reveniți.

A urmat apoi șeful poliției județene, care s-a pus și el pe înjurat, făcându-i pe cei patru polițiști cu ou și cu oțet. Cei patru își recunoșteau greșeala, dar în același timp se și bucurau că reușiseră să ascundă faptul că în seara aceea chefuiseră acasă la Li Xuelian. Așa se face că au fost acuzați doar de neglijență în serviciu, scăpând astfel de acuzații mult mai grave.

În toată nebunia aceasta, Wang Gongdao, președintele tribunalului, era de un calm imperturbabil. Dosarul lui Li Xuelian avea legătură cu el, dar nu și cel privind fuga de acasă. Poliția ar fi trebuit s-o păzească, deci asta n-avea nicio legătură cu tribunalul lui.

8.

După ce au reușit să scape de cei patru polițiști, Li Xuelian și Zhao Căpățână au pornit spre est în loc să se îndrepte spre nord, unde se afla orașul Beijing. În cei douăzeci de ani de când tot protesta, Li Xuelian se luptase de fiecare dată cu poliția, așa încât ajunsese să știe cum acționează și, în consecință, devenise mai vigilentă. Orășelul ei se afla în partea de răsărit a acelui județ. Mergând spre răsărit, ar fi avut de străbătut vreo șaizeci și ceva de kilometri pentru a ieși din județ, pe când dacă ar fi mers în celelalte direcții ar fi fost la distanță de o sută sau chiar două sute și ceva de kilometri până la granița județului. De aceea, femeia l-a îndemnat pe Zhao să se îndrepte către răsărit, căci numai așa puteau să scape mai repede din mâinile poliției județene. În plus, nimeni nu se aștepta ca ei să o ia în cu totul altă direcție decât spre nord. La începutul călătoriei lor, erau plini de entuziasm, dar după vreo zece *li,* au devenit neliniștiți la gândul că polițiștii beți, de la ea de acasă, trebuie că deja se treziseră din beție sau chiar se puseseră în mișcare. Cu siguranță că raportaseră imediat situația superiorilor, iar dacă se aflase la conducerea județului, probabil că erau filtre peste tot. Zhao Căpățână pedala cu toată puterea. După vreo douăzeci de *li,* avea hainele leoarcă de transpirație. Li Xuelian ar fi vrut să pedaleze și ea, doar că Zhao nici gând să o lase, așa că, în aceste condiții, ca să-l oprească, n-a avut încotro decât să sară de pe bicicletă. Mai departe, a pedalat ea preț de vreo cincisprezece *li,* cu Zhao în spate ca să-și revină un pic după atâta efort. Apoi au schimbat din nou și într-un final, înainte de a se crăpa de ziua, au izbutit să iasă din județ. Au mai mers vreo cinci-șase *li,* după care s-au oprit și s-au așezat lângă un podeț de la marginea drumului ca să-și tragă sufletul.

— Slăvit fie Amita Buddha[17]! Am putea spune că am trecut deja de prima încercare, a spus Li Xuelian.

— Ai avut o idee bună s-o luăm spre est și nu spre nord. Avem timp să ajungem și la Beijing.

[17] Amita Buddha este Buddha al luminii infinite, care poate elibera lumea de suferință prin lumina sa.

— Căpățână, îți sunt datoare pentru tot ajutorul. Fără tine n-aș fi putut fugi, a spus ea. Deja am ieșit din județ, așa că tu întoarce-te acasă. Mă descurc singură mai departe.

Zhao Căpățână a rămas perplex.

— Nici gând! Nu mă întorc acasă.

— Ce ai de gând să faci?

— Deja nu pot să mai fac cale întoarsă. Ia gândește-te și tu. Te-am ajutat să-i îmbeți pe polițiști, să fugi de acasă. De acum, sunt și eu în conflict cu primăria. Dacă mă duc înapoi, mă înhață numaidecât. Crezi că o să mă ierte careva?

Asta nu-i trecuse prin minte lui Li Xuelian.

— Eu m-am gândit mult la consecințe și mi-e clar că mi-am tăiat singur craca de sub picioare, a spus el. Dar a râs și a adăugat: în plus, tu te duci la Beijing, unde eu am locuit vreo treizeci de ani. Știu locurile pe acolo mai bine decât tine!

Li Xuelian era absolut luată prin surprindere de vorbele lui. Emoționată, l-a îmbrățișat și i-a spus:

— Căpățână, după ce termin cu protestul ăsta, mă mărit cu tine!

Îmbrățișarea ei l-a cam emoționat pe Zhao.

— Oricum, m-am băgat și eu în toată povestea asta, a zis el. După ce ne căsătorim, dacă ai să vrei să protestezi în fiecare an, eu am să-ți fiu alături.

Cei doi și-au tras sufletul un pic, după care au pornit din nou la drum. Pe la prânz, au ajuns în capitala județului vecin. Erau cam obosiți după un drum de o noapte și o dimineață întreagă și tare ar fi vrut să se odihnească. În același timp, se temeau că după ce fuseseră căutați în întreg județul, cu siguranță că se extinseseră căutările și în județele învecinate, iar ziua în amiaza mare puteau fi ușor reperați și opriți din drum. De aceea, au găsit un restaurant la marginea orașului, unde au mâncat, după care au pornit pe străduțele mai lăturalnice, în căutarea unui motel unde să rămână peste noapte. Au luat o singură cameră și ca să economisească banii, dar și pentru că nu erau nici pe departe doi străini. Când au intrat în cameră, Zhao a luat-o în brațe pe Li Xuelian, ceea ce n-a părut deloc deplasat, că doar același gest îl făcuse și ea mai devreme, pe drum. Bărbatul nu s-a mulțumit numai cu atât, ci a trântit-o pe pat și a început să-i desfacă hainele, însă Li Xuelian l-a împins, dojenindu-l:

— Nu așa repede, Căpățână! mai ușurel, că mă enervezi.

Zhao chiar nu se aștepta ca, după treizeci și ceva de ani de când se cunoșteau, ea să îi ceară să o ia mai ușurel. Nici el nu mai era cel de odinioară și nu se mai simțea timorat în fata ei, așa că a ținut-o strâns și a continuat să tragă de hainele ei.

— Iubito, aștept de zeci de ani! a spus el.

După goana aceea de o noapte și o dimineață, Li Xuelian nu mai avea forța necesară să i se împotrivească, dar surprinzător i se părea că deși el făcuse un mare efort, încă avea atâta vigoare. Oare de unde îi venea? De vreme ce el avea s-o însoțească la Beijing și deja se hotărâseră să se căsătorească, după ce s-a împotrivit un pic, mai mult de formă, Li Xuelian l-a lăsat să-i dea jos hainele. Apoi s-a dezbrăcat și el. Fără să mai stea pe gânduri, Zhao a trecut la treabă, ajungând exact unde trebuie. De mai bine de douăzeci de ani nu mai avusese parte Li Xuelian de așa ceva, deci la început a fost cam tensionată. Nici că se aștepta ca el să se dovedească atât de priceput în a stârni o femeie. Treptat, s-a relaxat, iar nervozitatea de la început a părăsit-o. El părea foarte liniștit și a început să o sărute pe urechi, pe sprâncene și pe gură, pentru ca într-un final să ajungă la sânii ei. Când a simțit că Li Xuelian s-a relaxat total, a început să se miște în fel și chip, când mai iute, când mai încet, în toate părțile, făcând-o pe Li Xuelian să simtă o excitație fără margini, așa cum nu mai cunoscuse de douăzeci și unu de ani. Li Xuelian a simțit că atinge culmile plăcerii și deodată a slobozit un strigăt, apoi altul. Zhao Căpățâna nu a contenit cu mișcările lui până când ea a simțit din nou culmile acelea nebănuite și din nou a strigat. Niciodată nu simțise o plăcere de o asemenea intensitate alături de Qin Yuhe. Zhao ăsta părea el cam nepriceput la prima vedere, dar iată că era un mare maestru în pat și nici măcar o călătorie nebunească de o noapte și o dimineață întreagă nu reușise să-i potolească focul pasiunii. În cele din urmă, cei doi s-au liniștit și au rămas întinși pe pat, așa dezbrăcați cum erau. Atunci, Li Xuelian a început să plângă:

— Căpățână, să nu uiți că ăsta a fost un viol!

Zhao i-a șters lacrimile, după care a bătut-o ușor cu palma pe coapsă, spunându-i:

— Am pierdut amândoi mai bine de treizeci de ani. Și a continuat cu voce joasă: Spune și tu, n-a fost asta o mare bucurie?

— Ziua-n amiaza mare... n-ai și tu pic de rușine? i-a spus ea jenată. Apoi, și-a pus capul pe pieptul bărbatului și i-a șoptit: N-am simțit așa ceva în viața mea.

Toate aceste lucruri au schimbat apoi drumul pe care voiau să-l urmeze și destinația pe care voiau să o atingă. Zhao a tras plapuma peste amândoi. Numai capetele le rămăseseră afară și, ținând-o de mână, i-a spus:

— Iubito, vreau să te întreb ceva. Oamenii își doresc să fie împreună cu cei pe care îi plac sau cu cei cu care nu au nimic în comun?

— Ce prostie mai e și asta? Nu ți-e clar?

— Oamenii își doresc să fie împreună cu cei dragi sau cu dușmanii? a continuat el.

— Și întrebarea asta e prostească, i-a răspuns ea.

— Bine. De vreme ce spui că vorbele mele sunt proste, îmi dovedești că și tu ești proastă.

— Ce vrei să zici? a întrebat Li Xuelian surprinsă.

— Dacă tot ai înțeles care e diferența dintre oameni dragi și dușmani, îți cer să nu mai protestezi, fiindcă atunci nu vei avea de ales decât să îi părăsești pe cei dragi și să fii împreună cu dușmanii. Dacă ai reuși să-i dobori pe dușmani, atunci ar merita să protestezi, dar tu de douăzeci de ani n-ai ajuns la niciun rezultat și n-ai nicio garanție că anul acesta vei reuși ceva. Va fi la fel ca și în anii trecuți, fiindcă nici tu, nici dușmanii tăi nu v-ați schimbat.

— Anul acesta am înțeles și eu cum stă treaba și am început să mă gândesc să renunț la protest, exact așa cum spunea vaca mea, dar șefii ăia corupți m-au forțat să mă sucesc iar. Orice spuneam eu, ei întorceau împotriva mea, așa că de data aceasta ținta protestelor mele nu mai este Qin Yuhe. Ei au devenit ținta mea!

— Știu și eu cât de răi sunt toți oamenii ăștia, chiar mai răi decât Qin Yuhe. Dar tocmai pentru că sunt mai răi ai să pierzi și mai mult timp chinuindu-te să-i dovedești. Și cu cât ai să pierzi mai mult timp, cu atât n-ai să ajungi la niciun rezultat, a spus Zhao.

Li Xuelian s-a ridicat în capul oaselor și a pufnit:

— Oricum, eu nu pot să-mi înfrânez furia!

Zhao Căpățână a pocnit din palme și a spus:

— Păi exact asta spun și eu! Pentru furia asta te-ai chinuit vreme de douăzeci de ani, și dacă te mai chinui încă douăzeci de ani de acum înainte, să știi că nu întinerim, ci dimpotrivă. Și oare merită să nu ne mai bucurăm de viață din pricina asta?

A tras-o înapoi, iar Li Xuelian s-a întins încetișor pe pat.

— E o vorbă din popor care spune că dacă te dai cu un pas înapoi ai să vezi cât de larg e cerul, a spus Zhao. Tu te lupți cu oamenii ăștia, dar tu ești una, pe când ei sunt instituții întregi, la toate nivelurile. Tu te lupți cu mâinile goale, pe când ei au putere, au autoritate. Și dacă e vreo problemă cât de mică, ei mobilizează poliția. Acum nu de ei fugim noi? Oare am reușit noi să-i chinuim? Nu ne temem noi că n-o să ajungem la niciun rezultat, dar problema cea mare este că ni se duce viața, an după an. Cât ai de gând să te mai scalzi în mocirla asta? De ce nu ne salvăm și să ne vedem fericiți de viață mai departe? Spune și tu, n-am putea noi să fim fericiți?

Dacă n-ar fi fost împreună, n-ar fi avut parte de această discuție. În trecut, ea refuzase să asculte asemenea lucruri, dar de astă dată situația era diferită. Ceea ce îi spunea el avea noimă, într-adevăr, dacă ea avea să o țină tot așa, luptându-se cu toți indivizii aceia corupți, atunci viața ei chiar că se ducea degeaba, în urmă cu douăzeci de ani avea douăzeci și nouă de ani și i se părea că are tot timpul din lume ca să se lupte cu toți, dar acum ajunsese deja la o vârstă la care nu-și mai putea permite să mai piardă vremea tot așa. Avea dreptate și Zhao Căpățână – nu-i nimeni pe lumea asta care să te ajute, doar tu poți să te salvezi. Ar fi putut spune cumva că tocmai vorbele lui Zhao de astăzi o salvaseră. Li Xuelian se cufundase în tăcere și încet-încet ochii i s-au umplut de lacrimi, căci ura cei douăzeci de ani pe care îi risipise.

— Dacă ai să pui capăt aici, mergem acasă și ne căsătorim, i-a spus Zhao, ștergându-i lacrimile. Și dacă ne căsătorim, nu mai trebuie să ai de-a face cu dușmanii sau cu oamenii de teapa lor. Și atunci când vor afla că nu te mai lupți cu ei, cu siguranță că vor renunța să ne mai urmărească și vor uita că i-am îmbătat pe polițiști.

Li Xuelian iarăși s-a ridicat în capul oaselor și a spus:

— Și dacă am să fac precum zici tu și renunț la protest, tot nu pot să mă duc înapoi.

— De ce?

— Trebuie să-i mai chinui o dată. Dacă ne ducem înapoi acum, vor ști că nu mai protestăm, dar dacă nu, vor crede că tot mergem la Beijing, iar ei de asta se tem. Cum ajung la Beijing, cum vin după mine, însă anul acesta nu mergem acolo să protestăm, dar nici nu ne ducem înapoi acasă. Lasă-i să mă caute în Beijing!

Zhao a fost imediat de acord cu ea.

— Da, da, da, să-i mai chinuim încă o dată. Dacă nu ne ducem la Beijing, unde o să ne găsească ei? Și cu cât ne vor căuta mai mult, cu atât vor fi mai disperați. Dar nici nu putem să rămânem aici, fiindcă suntem prea aproape de județul nostru și e posibil să ne dibuiască.

Li Xuelian îl privea cu îngrijorare.

— Atunci unde să ne ducem? a întrebat ea.

— Am să te duc pe Muntele Tai. Ai fost vreodată acolo?

— De douăzeci de ani m-a interesat numai protestul și Beijing a fost singurul loc unde m-am dus. De unde să fi fost eu pe Muntele Tai?

— Sunt peisaje foarte frumoase acolo. Am să te duc să admiri răsăritul și ai să vezi cum dintr-odată priveliștea aceea îți va deschide inima, i-a spus el.

Cu cât discutau mai mult, cu atât ajungeau să vadă lucrurile la fel. Zhao s-a întors spre Li Xuelian și din nou s-a urcat peste ea.

— Iarăși? Ești gata? a spus ea încercând să-l împingă.

Zhao i-a tras mâna spunându-i:

— Ia vezi dacă sunt gata!

Și din nou s-a petrecut un episod de iubire pătimașă.

— Nu mi-aș fi închipuit că am să întineresc așa lângă tine, a spus el.

A doua zi, dis-de-dimineață, cei doi au lăsat bicicleta la motel și au luat un autobuz spre Muntele Tai. Autostrada în direcția aceea era în construcție, deși pe anumite porțiuni era deschisă traficului, ceea ce crease multă aglomerație. Autobuzul ba mergea, ba se oprea, și din această pricină când au ajuns la poalele muntelui, în localitatea Tai’an, au băgat de seamă că deja se făcuse ora cinci și jumătate după-amiaza. Nu mai era vreme de urcat pe munte, așa că au pornit pe aleile lăturalnice în căutarea unui motel. Nici în noaptea aceea Zhao nu s-a lăsat și și-a arătat din nou puterile. A doua zi, în zori, s-au dus să

mănânce undeva în apropiere și apoi au pornit pe munte. Ca să mai economisească niște bani, nu au îndrăznit să urce cu telecabina, ci au luat-o pe cărarea care șerpuia către vârful muntelui. De altfel, erau mulți care urcau pe jos, oameni de tot felul și din diverse părți ale țării, judecând după accentul lor. Era prima dată în viața ei când pleca într-o călătorie, așa că Li Xuelian urca plină de entuziasm și încingea câte o mică discuție aproape cu fiecare femeie pe care o întâlnea în drumul ei. După ce se muncise atât cu ea timp de două zile și două nopți la rând, Zhao simțea că îl părăseau puterile urcând pe munte, așa că la câțiva pași se mai oprea un pic să-și tragă sufletul. N-avea chef să stea de vorbă cu nimeni, nici măcar cu Li Xuelian. Ea chicotea, văzându-l cât de greu suflă și, arătând cu degetul spre el, i-a spus:

— Eu ți-am spus să te odihnești noaptea, dar tu nici gând.

El s-a îndreptat mândru de spate și a zis:

— Nu de noapte e vorba, ci de încheieturile de la picioare.

Celorlalți oameni le trebuia o dimineață ca să ajungă în vârf, dar Zhao a urcat încet. Așa se face că la prânz erau abia la jumătatea drumului, la Poarta Cerului, acolo unde se întretăiau drumurile. Când au ajuns în fața unui templu, Zhao s-a așezat jos, ca să se odihnească, și și-a șters sudoarea de pe frunte.

— Uite ce, mai bine urcă tu singură până în vârf. Eu te aștept aici.

— Ce farmec mai are dacă sunt de una singură? i-a spus ea cu vădită dezamăgire în glas.

Văzând că Zhao nu se mai putea urni din loc, femeia și-a dat seama că nici nu-l putea forța.

— Atunci ne oprim aici, ne odihnim un pic și apoi coborâm împreună, a zis ea.

Zhao începuse să aibă deja ceva regrete.

— Ziceam să urcăm până în vârf. Altfel, cum o să mai vedem mâine dimineață răsăritul soarelui?

— Când sunt acasă și mă prinde crăpatul zorilor pe câmp, văd de fiecare dată răsăritul soarelui, i-a spus ea încercând să-l consoleze.

— Răsăritul soarelui văzut de pe Muntele Tai este altfel decât la câmpie.

— Dar este același soare, așa-i?

Au mâncat mai întâi niște pâine și ouă fierte în ceai pe care și le aduseseră cu ei, după care au băut apă din sticlă și au pornit în josul muntelui. La coborâre era mult mai ușor decât la urcare. Prin urmare, lui Zhao i-au revenit puterile.

— Nu se poate așa, la anul o să venim din nou. Nu se poate să rămânem cu excursia doar pe jumătate, a spus el.

— Am văzut despre ce e vorba. Dacă venim din nou, înseamnă alți bani. Mai bine mergem în altă parte.

Când au ajuns la poalele muntelui, au căutat un restaurant unde au mâncat clătite și supă cu carne de oaie și tăieței, după care s-au întors la motel. În noaptea aceea, Zhao n-a mai avut avânt pentru alte lucruri. Întinși pe pat, au stat de vorbă până târziu în noapte amintindu-și de vremurile când erau colegi la școală, în urmă cu mai bine de treizeci de ani. Profitând de moment, Li Xuelian l-a întrebat când a început el să fie interesat de ea.

— Mai este cazul să mă întrebi? De cum te-am văzut prima dată.

Ea a pufnit în râs, neîncrezătoare, și a spus:

— Când ne-am cunoscut, eram în primul an de gimnaziu, de-abia împlinisem treisprezece ani, dar știu bine că mulți ani la rând ție nu ți-a plăcut de mine.

Zhao a fost nevoit să admită că a început să fie interesat de ea abia în anul întâi de liceu:

— În gimnaziu erai un copil. Abia în liceu te-ai deschis ca un boboc de floare.

Până la urmă, Li Xuelian l-a întrebat de unde avea el bani în liceu, atunci când îi cumpăra mereu bomboane Iepurașul Alb.

— Furam de la tata. De câte ori n-am mâncat bătaie ca să-ți cumpăr ție bomboane!

Li Xuelian a pufnit în râs și, cuprinzându-i capul mare cu mâinile, l-a pupat pe frunte. Apoi l-a mai întrebat de ce în seara aceea, în ajunul absolvirii, când a chemat-o afară și ea l-a împins, s-a speriat așa de tare că a fugit.

— La vreme aceea n-aveam deloc curaj, a spus el cu regret în voce, izbind cu palma în marginea patului. Dacă aș fi avut curaj atunci, drumul vieții mele s-ar fi scris altfel. Mi-au trebuit mai bine de treizeci de ani ca să prind curaj!

Li Xuelian a pufnit din nou:

— Acum ai curaj? Nu ți-ar fi rușine!

Au râs amândoi. După aceea și-au amintit de foștii colegi și foștii profesori. Trecuseră treizeci de ani și cei mai mulți dintre profesorii lor se prăpădiseră. Pe mulți dintre colegii din gimnaziu nu-i mai țineau minte. Cinci dintre colegii de liceu muriseră și ei, iar ceilalți plecaseră care încotro. Trecuseră mai bine de treizeci de ani și cei mai mulți erau deja bunici. Îmbătrâniseră, îmbătrâniseră! Puțini dintre ei reușiseră în viață. Cei mai mulți se istoviseră crescând copii și, fiindcă venise vorba de copii, Li Xuelian a povestit despre fiica ei, pe care o crescuse singură, fără să știe că va crește o ticăloasă. În momentul de față nu mai țineau legătura una cu alta și nu pentru că fata era neascultătoare, ci din pricina protestului. Alții, care nu cunoșteau situația, ar fi putut avea o scuză atunci când o arătau cu degetul, dar fiica ei, care fusese lângă ea în toți anii aceia și știa toată povestea până în cele mai mici detalii, nu numai că nu avea nici cea mai mică înțelegere față de mama sa, ba mai mult, se plângea că o făcea de rușine de fiecare dată când se ducea să protesteze. Când a împlinit nouăsprezece ani, fiica ei s-a măritat și îi era limpede că o făcuse doar ca să scape de ea. După aceea, rar a mai venit s-o vadă. Pe de altă parte, fiul ei, care crescuse în casa lui Qin Yuhe, ținea la ea. Li Xuelian îi dăduse numele Youcai. Toamna ce trecuse, pe când mergea pe stradă la oraș, Li Xuelian s-a trezit față în față cu el. Se apropia de acum de treizeci de ani și avea și un băiețel. Cum nu se mai văzuseră de atâția ani, Li Xuelian nu l-a recunoscut de la început. Abia după ce a trecut pe lângă ea, el și-a dat seama cine este și a venit din spatele ei, a prins-o de mână și a spus: „Mamă!” S-au privit pentru o clipă, iar apoi Youcai i-a spus:

— Mamă, ai îmbătrânit! Știu că ai fost nedreptățită, dar trebuie să ai grijă de tine.

Atunci când s-au despărțit, Youcai i-a strecurat în palmă două sute de yuani. Și povestind lucrurile astea, Li Xuelian a izbucnit în plâns.

— Mi se pare că Youcai are dreptate, i-a spus Zhao ștergându-i lacrimile.

Apoi a venit rândul lui Zhao să ofteze. Și el avea un fiu care nu prea se ținuse de carte. Zhao îl luase cu el, să-l învețe munca la bucătărie, dar băiatului nu-i ardea de așa ceva, ci mai degrabă îi plăcea să umble creanga. Acum ajunsese la treizeci și ceva de ani și tot ce putea să facă era o muncă temporară la o

fermă de animale din județ. În rest, umbla cu niște neisprăviți. Cu banii pe care îi câștiga într-o lună nu era în stare să-și întrețină nevasta și copilul, așa că mai mereu venea la taică-su să-l ușureze de ceva bani, doar că lui Zhao banii câștigați la restaurant nu-i ajungeau ca să mai dea și altora. Noroc că mai avea și pensia, așa încât până la urmă reușea să se descurce.

— Uite că am crescut amândoi copii și avem numai belele cu ei. Mă gândesc că probabil îi datorez ceva băiatului meu dintr-o viață anterioară, a spus Zhao Căpățână.

Și tot vorbind așa, i-a luat somnul. A doua zi, dis-de-dimineață, au ieșit amândoi pe ușă și au pornit să viziteze orașul Tai'an. S-au plimbat mai mult, fără să cumpere ceva, fiindcă toate lucrurile de acolo erau scumpe, iar cele ieftine nu le erau de niciun folos. Pe la prânz, s-au săturat de atâta hoinărit și s-au întors la motel. Atunci i-a venit lui Zhao ideea să meargă la Qufu, locul de naștere al lui Confucius, aflat la vreo sută și ceva de *li* depărtare. Locul acela era la câmpie, deci nu era niciun fel de munte de urcat. În gimnaziu, învățaseră textele lui Confucius și erau în stare să recite multe din învățămintele lui pline de înțelepciune, dar nu vizitaseră niciodată locul lui de baștină. Cum n-aveau alte planuri, Li Xuelian a propus:

— Să mergem! Dar nu neapărat ca să-l vedem pe Confucius. Am auzit că la Qufu sunt niște bomboane cu susan foarte bune. Să mergem și noi să mâncăm!

— Așa-i! Să vedem cum sunt bomboanele cu susan pe care le mânca Confucius. Nu cumva or fi mai bune decât bomboanele Iepurașul Alb pe care ți le dădeam eu?

Li Xuelian a pufnit în râs și au căzut de acord să meargă la Qufu pentru acele bomboane cu susan. Apoi Zhao s-a dus să cumpere bilete de autobuz, lăsând-o pe Li Xuelian să strângă bagajul. După ce a terminat, femeia a ieșit din motel cu gândul să-i cumpere lui Zhao Căpățână un pulover. Deși se apropia primăvara, dimineața și seara era încă frig. Când plecaseră de acasă, ea își luase un pulover, dar în seara când venise la ea acasă, Zhao își bătuse capul doar să aducă cutia cu mâncare și băutură cu care să-i momească pe polițiști, așa că plecase doar cu o jachetă pe el. N-avea nicio haină mai groasă. Astăzi, când ieșise dis-de-dimineață afară, Li Xuelian îl văzuse cum mergea zgribulit, ba chiar îl apucase strănutatul. De dimineață, când umblaseră pe străzi, Li Xuelian încercase să-i cumpere un

pulover dintr-un magazin unde ochise ea ceva, la prețul de nouăzeci și șase de yuani, doar că lui Zhao i s-a părut prea scump și nu a lăsat-o să-l cumpere. Iarăși urmau să plece la drum, ceea ce o făcea pe Li Xuelian să se teamă că Zhao s-ar putea îmbolnăvi din cauza frigului. I-ar fi costat mult mai mult să cumpere medicamente ca să-l trateze de cine știe ce boală decât să-i cumpere un pulover, așa că a ieșit din hotel și a pornit pe alee, mergând vreo doi *li* până la magazinul unde ochise ea un pulover. Acolo a negociat prețul cu vânzătoarea și de la nouăzeci și șase de yuani l-a scos la optzeci și cinci. S-a întors mulțumită cu puloverul, ba a mai cumpărat în drum și patru pâini, precum și o punguță de legume murate, ca să aibă când vor pleca în excursie. Când a ajuns la motel și tocmai se pregătea să intre în cameră, l-a auzit pe Zhao vorbind cu cineva. E clar că deja cumpărase biletele, dar cu cine vorbea? A mai tras un pic cu urechea și și-a dat seama că vorbea la telefon. Era un lucru cât se poate de obișnuit, așa că Li Xuelian se pregătea să intre în cameră, dar a băgat de seamă că bărbatul mai degrabă se certa cu cineva, așa că s-a oprit în fața ușii închise.

— Ți-am dat telefon. Eu mi-am făcut treaba, dar tu ți-ai făcut treaba? spunea Zhao.

Li Xuelian nu auzea ce spunea și interlocutorul lui, dar Zhao era nervos.

— Te gândești numai cum să raportezi la prefectura județului că eu m-am ocupat de Li Xuelian, dar cum rămâne cu slujba băiatului meu?

Iarăși nu auzea ce îi spunea celălalt.

— Nu că nu am încredere în guvern, dar vreau să văd eu cu ochii mei, a spus Zhao.

A urmat replica interlocutorului.

— Ce vorbă e asta? a zis Zhao. Nu încape nicio comparație între chestiile astea două. Nu se poate să te las să vezi cu ochii tăi. Uită de Shandong, dar nici măcar la noi în județ... Doar n-o să stai lângă pat când îmi fac eu treaba cu Li Xuelian!

Celălalt a spus iar ceva, și Zhao Căpățână a strigat:

— Gata, s-a făcut! Când ne întoarcem, o să ne căsătorim. De unde să mai umble ea la proteste atunci?

Li Xuelian a simțit cum îi explodează creierul.

9.

Jia Congming era membru permanent al Comitetului Juridic din cadrul Tribunalului Județean, o poziție deținută în urmă cu douăzeci de ani de către un individ pe nume Dong Xianfa. La vremea aceea, Li Xuelian s-a dus cu plângerea la el, însă el i-a spus că dosarul nu este de competența lui. Cei doi s-au certat, iar el a numit-o „pacoste”, după care i-a spus: „Marș de aici!” Apoi Li Xuelian a dat buzna în Marea Sală a Poporului, iar el a fost destituit, alături de președintele tribunalului, prefectul județului și primar. După destituire, Dong Xianfa s-a dus la piață, unde s-a ocupat de supravegherea animalelor domestice vândute acolo, până într-o bună zi, de la care trecuseră opt ani, când făcuse atac cerebral și după trei ani dăduse și colțul. După acest moment, totul a devenit istorie.

Jia Congming împlinea patruzeci și doi de ani în acel an și era membru permanent de trei ani. În urmă cu jumătate de an, când vicepreședintele tribunalului s-a pensionat, s-a eliberat o poziție, iar Jia s-a gândit imediat să o ocupe. Promovarea în funcția de vicepreședinte de tribunal nu era cine știe ce mare ridicare în grad, dar cel puțin pe hârtie avea mai multă putere decât un judecător, deși nu avea putere în sala de judecată. Ca să ajungă aici, trebuise să intre în competiție cu ceilalți președinți din peste treizeci de curți de judecată, fiecare având peste zece secții, fiecare cu președintele ei. Cu toții își doreau același lucru – să obțină funcția de vicepreședinte. Fiindcă un membru permanent în Comisia Juridică nu era un personaj cu putere, mulți contracandidați nici nu îl luau în seamă. Treizeci și ceva de oameni se luptau pentru aceeași funcție, ceea ce a făcut ca în mod inevitabil să apară disensiuni. S-au tot luptat pentru funcția aceea vreme de șase luni, dar nimeni nu a reușit să o obțină. Jia Congming și ceilalți președinți de curți se agitau foarte mult, dar nu și președintele Wang Gongdao, care avea mult de câștigat.

Unii președinți de curți s-au agitat până la nivel de oraș ca să prindă funcția. Ca să te agiți, aveai nevoie de bani, iar în lupta cu cei treizeci și ceva de președinți de curți, Jia Congming nu era deloc în avantaj. Pentru că un membru permanent avea funcție, dar nu avea putere, rareori petenții îi aduceau cadouri, în timp ce președinții de curți, având și funcție, și putere, adunau cu

mult mai mult în mod obișnuit – bani, dar și diverse cheltuieli decontate. Neavând susținere publică, Jia n-avea decât să apeleze la susținere privată. Salariul lui de membru permanent era mic, numai două mii și ceva de yuani pe lună, iar salariul de asistentă medicală al soției era de vreo mie și ceva de yuani. Tatăl lui vindea ghimbir proaspăt pe stradă și abia de aduna câte ceva. Cum ar fi fost să le ducă el superiorilor o butelcă cu ulei de arahide, două găini și un coș de ghimbir proaspăt? În zilele noastre, nu mai merge nici cu daruri scumpe, darămite cu de-ale gurii? Ceilalți treizeci de judecători, cu susținerea lor publică, erau capabili să-și consolideze candidatura oferind mulți bani. Prin urmare, lui Jia Congming i-o lua înainte toată lumea.

Într-o seară, tatăl lui s-a întors acasă de la piață, unde vânduse ghimbir, și, văzându-l supărat, l-a întrebat numaidecât ce s-a întâmplat.

— Totul e numai din cauza ta, i-a zis el.

— Cum adică? a întrebat bătrânul uluit. Ce vină am eu?

Jia Congming i-a spus că ar fi vrut să dea bani șefilor ca să primească funcția de vicepreședinte al tribunalului, dar n-avea de unde, așa că a început să-l învinovățească pe tatăl lui.

— Dacă tot faci comerț, de ce cu ghimbir? De ce nu te ocupi de proprietăți? N-aș fi fost deloc nefericit dacă ai fi avut și tu avere!

— În afară de bani, nu mai ai nicio soluție? a întrebat bătrânul cu dezamăgire în glas.

— Am! În loc să vinzi ghimbir, fă-te guvernator al provinciei și atunci nu numai că n-o să mai trebuiască să dau bani, ba chiar lumea o să mă roage să fiu vicepreședinte de tribunal.

— Înainte să încep să vând ghimbir, a spus tatăl lui cu și mai multă dezamăgire în glas, l-am ajutat pe unul pe nume Hua să vândă alcool contrafăcut. Și pentru asta trebuia zilnic să mă rog de câte cineva. Din experiența asta, am învățat un lucru, și anume că dacă vrei ca ceilalți să te ajute, mai întâi ajută-i tu și atunci când va veni vremea, te vor ajuta și ei mai mult decât dacă le-ai fi dat bani.

Jia Congming părea că înțelesese ceva.

— Toate cazurile acelea în care m-ai amestecat acum doi ani aveau legătură cu alcoolul contrafăcut, a spus el enervat. Apoi a oftat adânc și a continuat: Dar de data aceasta nu e ca atunci când vindeai alcool. Nu despre niște negustori pârliți vorbim noi

aici, ci despre înalți oficiali. Negustorii veneau la noi să-i ajutăm când aveau câte o problemă, dar ce problemă să aibă șefii ca să vină să ne ceară nouă ajutorul?

Pe urmă, Jia Congming a plecat, dar, după cum spune vorba „Cerul lasă întotdeauna o portiță deschisă”, și Jia Congming s-a izbit curând de problemele dificile și urgente ale șefilor mari. Bătrânul Jia, care vindea ghimbir pe stradă, era bun prieten cu Zhao Căpățână, bucătar la restaurantul Norul Trandafiriu, și nu pentru că aveau cine știe ce afaceri împreună, ci pentru că amândurora le plăcea să bârfească. Bătrânului Jia îi plăcuse toată viața să bârfească, dar Zhao Căpățână își descoperise această plăcere abia după patruzeci și cinci de ani. Până atunci fusese foarte taciturn. Bătrânul avea acest obicei de când se știa, dar Zhao cel taciturn a devenit mai târziu un bârfitor notoriu. Ar fi fost în stare să rabde de foame o zi întreagă fără să aibă nici cea mai mică problemă, dar n-ar fi rezistat fără să bârfească. Ca să-și facă această plăcere, Zhao Căpățână se ducea adeseori în vizită la vecinii lui, iar după ce i-a murit nevasta, cu atât mai mult avea timp de flecărit pe la ușile altora. După ce s-a împrietenit cu Jia, seara, odată ce își termina ziua de lucru, în loc să se ducă acasă, mergea în vizită la prietenul lui să mai trăncănească. Din vorbă în vorbă, au ajuns la Congresul Național care urma să înceapă curând și, implicit, la Li Xuelian, căci povestea protestului ei era cunoscută de toată lumea din județ. Zhao Căpățână n-a mai putut să țină secretă relația lui cu femeia și i-a povestit prietenului său cum se știau încă din gimnaziu, cum îi dădea bomboane cu lapte marca Iepurașul Alb, cum a chemat-o afară ca s-o sărute. I-a povestit și cum a venit ea la Beijing să protesteze și a dormit în patul lui și cum fusese cât pe ce să se întâmple ceva între ei. I-a povestit în amănunt cu mare însuflețire. În timpul discuției lor, Jia Congming era și el acasă și, fără să vrea, a auzit totul. La început, n-a luat în seamă ce vorbeau cei doi, dar apoi, deodată, i-a venit o idee. Și-a amintit cum toți, de la Wang Gongdao, președintele tribunalului până la Zheng Chong, prefectul județului, și chiar primarul Ma Wenbin, fuseseră foarte supărați din pricina protestului lui Li Xuelian la Beijing. Dacă ar fi putut să-i ajute să rezolve această problemă dificilă, atunci oare nu ajungea el la ideea tatălui său, și anume să-i îndatoreze pe șefi ajutându-i el mai întâi cu o problemă serioasă, după care să-i fie netezită calea spre

obținerea funcției de președinte de tribunal? Era o metodă mult mai bună decât să le fi dat bani. În plus, dacă nu mai mergea la protest, Li Xuelian ar fi apucat să se și mărite, ceea ce era nemaipomenit. Ea făcuse tot tărăboiul ca să dovedească faptul că divorțul ei a fost o făcătură, dar dacă se mărita acum, dintr-odată dosarul ei se închidea. Pe lângă acest lucru, ea era supărată că fostul ei soț îi spusese că este Pan Jinlian. Or, dacă se mărita, atunci dispărea și acest nume. Jia era în culmea fericirii, dar s-a străduit să nu arate acest lucru, ci i-a spus lui Zhao Căpățână:

— Unchiule, de vreme ce te-ai așa bine cu Li Xuelian, iar nevasta dumitale a murit, nu este aceasta o bună ocazie să fiți împreună?

Zhao a fost foarte surprins și a întrebat:

— Adică ce vrei să spui?

— Ține-te după ea până când îți cedează! Am auzit că era cunoscută pentru frumusețea ei în tinerețe.

— Chiar așa era, a încuviințat Zhao. N-aș fi umblat eu după ea toți anii ăștia dacă nu era frumoasă. Apoi a adăugat cu ceva regret în glas: Dar n-am profitat de momentul oportun…

— Nu-i târziu nici acum s-o luați de la început, a zis Jia Congming.

— Nu mai e același lucru după atâta timp. Și chiar dacă eu mi-aș dori, ea este atât de ocupată cu protestul, încât nu o mai interesează nimic altceva.

— Tocmai de aceea mă gândesc că ar trebui să te însori cu ea, a zis Jia.

— Ce vrei să spui cu asta? a întrebat Zhao uluit.

Jia Congming i-a spus despre cât de supărați erau toți din pricina protestului ei, de la șefii tribunalului și șefii din județ până la șefii de la oraș. Zhao știa prea bine că toată lumea, până și copiii, știa de protestul ei, care se petrecea de douăzeci de ani încoace. Jia Congming a ținut să spună din nou lucrurile acestea, ba mai mult, a mai făcut o precizare importantă:

— Dacă te-ai însura cu ea și ai potoli-o, nu numai că te-ai alege cu o nevastă, dar le-ai face și un mare serviciu tuturor șefilor.

— Astea sunt două lucruri diferite – însurătoarea e însurătoare, iar șefii sunt șefi, a zis Zhao cam nedumerit. A stat

puțin pe gânduri, dar a continuat: Dacă îi ajut pe șefii mari, eu cu ce mă aleg?

— Dacă tu îi ajuți, te vor ajuta și ei.

— Cu ce să mă ajute ei?

— N-o să-mi spui că viața ta este perfectă, așa-i? Ia gândește-te, ce nevoi ai și tu?

Zhao s-a gândit ce s-a gândit și a spus:

— Toată lumea are nevoi. Cea mai mare problemă a mea este neisprăvitul ăla de băiat al meu care lucrează cu jumătate de normă la ferma de animale. Ar vrea și el să facă ceva mai bun, dar nu i s-a ivit ocazia până acum. În fiecare zi, când vine acasă, e pus pe harță.

Zhao Căpățână a bătut din palme și a spus:

— Gata, treaba e ca și făcută! Tu străduiește-te s-o potolești pe Li Xuelian, să nu mai protesteze! Tribunalul nu răspunde de ferma de animale, dar prefectul județului și primarul orașului pot să se ocupe și să-i găsească un post bun. Ia gândește-te, pentru ei este o nimica toată. Nu se știe dacă nu cumva o să-l pună pe vreun post de șef de direcție.

Zhao Căpățână încremenise.

— Hai, ce mai stai pe gânduri? Păi nu înseamnă asta să împuști doi iepuri dintr-un foc? a zis Jia Congming.

— Și dacă eu mă ocup de problemă, iar ei nu-și țin promisiunea?

— Dacă nu-și țin promisiunea, atunci tu măcar te-ai ales cu o nevastă, dar dacă își țin promisiunea, mai are rost să te agiți?

— Ceea ce mă îngrijorează pe mine nu este faptul că n-am nevastă, ci faptul că în fiecare zi mă cert cu fiu-meu, a spus Zhao.

— Tocmai din cauza asta ar trebui să încerci. Altfel, când ai să mai ai tu ocazia să te întâlnești cu prefectul sau cu primarul?

Zhao Căpățână se cam codea și a spus:

— De încercat pot să încerc, doar că mi-e teamă că șefii nu o să-și țină promisiunea.

— Nu ai încredere în guvern? Îți garantez eu, în numele tribunalului și legii, a spus el cu un aer solemn, că, dacă ai să-i ajuți pe șefi, cu siguranță vor avea și ei grijă de băiatul tău!

Zhao tot îl privea cu neîncredere pe Jia Congming.

— Ești așa de nerăbdător să rezolvi problema asta, încât mă întreb ce interes ai și tu aici?

Jia Congming i-a dezvăluit de îndată faptul că își dorea să ajungă vicepreședintele tribunalului.

— Unchiule, a continuat el, pocnindu-și palmele, noi doi suntem ca două lăcuste legate cu aceeași sfoară. Ori trăim amândoi, ori murim amândoi. Dacă tu îi ajuți pe șefi, oare nu o să-mi fie și mie bine? Și atunci, în momentul în care am să ajung vicepreședintele tribunalului, nu o să se cheme că noi doi conducem acolo?

— Chestia asta nu-i chiar așa de simplă. Lasă-mă să mă mai gândesc puțin! a spus Zhao.

După asta, a plecat acasă. Jia s-a gândit că nu avea nimic de pierdut dacă Zhao nu se învoia, dar dacă era de acord și lucrurile ieșeau bine, atunci chiar că dădea lovitura cea mare. În orice situație, ar fi fost bine. Jia a fost surprins când l-a văzut pe Zhao că și-a făcut apariția chiar a doua seară, spunându-i că s-a hotărât să încerce, dar nu pentru el, ci pentru fiul lui. Totul pornise de la o discuție la întâmplare. Zhao nici că s-ar fi gândit că din vorbă în vorbă va ajunge să-i caute fiului său o slujbă mai bună. Niciun fiu în lumea aceasta nu este de acord ca tatăl său să se recăsătorească, dar al lui era invers – îl bătea mereu la cap să-i găsească o mamă vitregă. De acum, drumul lui părea stabilit.

Jia Congming l-a ascultat, după care i-a spus bucuros:

— Atunci, la treabă! Dacă îți reușește planul, am dat amândoi lovitura. Dacă nu, n-o să ne taie nimeni capul.

— Așa mă gândeam și eu, a spus Zhao.

Apoi s-au despărțit, iar Zhao s-a dus să negocieze cu Li Xuelian. Jia nu era întru totul convins că Zhao Căpățână va reuși cu Li Xuelian, ba s-ar putea spune că n-avea deloc nădejde în el. Exact cum îi spusese, dacă reușea, era nemaipomenit, dar dacă nu, nu îl afecta prea tare. După aceea, nu și-a mai bătut capul cu povestea asta și și-a văzut de-ale lui. A fost surprins atunci când Zhao Căpățână l-a sunat foarte curând ca să-i povestească cum evoluau lucrurile cu Li Xuelian, dar exact așa cum anticipase, lucrurile nu mergeau deloc lin și de aceea nu se grăbea să le raporteze șefilor, fiindcă îi era teamă că dacă Zhao nu va reuși, impresia șefilor despre el, Jia Congming, avea să se schimbe considerabil. Așadar, nu ridici capacul de pe oală până nu-i fiartă mâncarea și, în plus, dacă prindeau și alții de veste, dintre cei care îl cunoșteau pe Zhao, se repezeau ei să adune

laurii gloriei. La început, se gândise ca Zhao să facă o încercare și apoi să vadă din aproape în aproape, dar, spre surprinderea lui, Zhao făcuse mult mai mult. Ceea ce nu reușise să facă în județul lui, reușise într-un județ învecinat. Și dacă nu reușise în provincia lor, atunci reușea în provincia Shandong. Când Zhao i-a trimis un SMS și i-a spus că treaba s-a aranjat, Jia Congming tot era cam neîncrezător. L-a întrebat și el tot printr-un SMS: „S-a aranjat de-adevăratelea sau e minciună?” Zhao Căpățână i-a răspuns înțepat tot prin SMS: „Am ajuns și în pat. Mai poate fi vreo minciună?”

Abia atunci Jia Congming i-a dat crezare și la aflarea acestei vești a simțit cum sângele începe să-i curgă prin vine cu mare iuțeală. Abia aștepta să le raporteze șefilor săi. De când fugise de acasă, în urmă cu trei zile, Li Xuelian fusese căutată prin tot județul, dar încă nu fusese găsită, așa că toți șefii erau peste măsură de agitați. De aceea, raportul lui pica la țanc, dar cui ar fi fost mai bine să-i raporteze? Jia Congming începuse să aibă ceva ezitări. El era membru permanent al Comitetului Judiciar din cadrul tribunalului. Așadar, ar fi trebuit să-i raporteze șefului său ierarhic, care era Wang Gongdao, doar că aici era o problemă – nu-l prea plăcea pe acesta și se certase cu el pe vremea când era președintele sălii de judecată. Wang Gongdao era un tip ranchiunos și fusese cel care se împotrivise avansării lui ca vicepreședinte al tribunalului. Îi oferise multe cadouri, dar niciunul nu reușise să-i înlăture nemulțumirile adunate de-a lungul timpului. Cum putea un om ca acesta, un individ bondoc și fără sprâncene, să fie atât îngust la minte? Dacă se gândea să treacă peste Wang Gongdao, atunci trebuia să raporteze direct la prefectul județului, Zheng Chong. Ar fi fost mult mai bine așa, întrucât Wang Gongdao, ca președinte al tribunalului, s-ar fi dus cu raportul și ar fi cules el toți laurii gloriei. Nu se putea să facă o asemenea prostie. În același timp, dacă trecea peste el, Wang ar fi apărut în poziția șefului care nu-și poate gestiona instituția, iar ceea ce nu era el în stare să rezolve, rezolva subalternul său – adică Jia Congming. Dar, totuși, acest lucru i-ar fi netezit calea spre promovarea ca vicepreședinte, așa că, plin de entuziasm, a pornit în audiență la Zheng Chong.

În cele trei zile cât Li Xuelian a fost fugară, Zheng Chong și-a pierdut pofta de mâncare și s-a umplut de afte la gură de atâta îngrijorare. Oricât s-a frământat el, tot n-au dat de la Xuelian. În

mod normal, un membru permanent n-ar fi reușit chiar așa de ușor să obțină o audiență la prefectul județului, căci sigur ar fi fost blocat de cei de la cabinetul acestuia, însă acum era o perioadă mai specială și tot ce a avut Jia Congming de făcut a fost să spună doar că a venit să raporteze ceva în legătură cu Li Xuelian. Numaidecât, Zheng Chong și-a trimis secretara să-l cheme în biroul său. L-a ascultat neclintit povestind despre întâmplările lui Zhao Căpățână și Li Xuelian. Totul i se părea de-a dreptul incredibil. Când și-a revenit, prefectul l-a întrebat pe Jia Congming:

— Chiar e adevărat tot ce mi-ai povestit?

A avut aceeași reacție pe care o avusese și Jia Congming atunci când Zhao i-a spus ce reușise. Jia și-a scos imediat telefonul și i-a arătat prefectului mesajele primite de la Zhao, cele vechi, la care se adăuga și unul abia sosit, în care se spunea: „Acum suntem pe Muntele Tai. După ce ne întoarcem acasă, ne căsătorim”.

— Domnule prefect, aveți aici tot ce mi-a spus. Mai putem oare să ne îndoim? a spus Jia Congming. Dacă Li Xuelian se mărită, o să îi mai ardă ei de proteste? Chiar dacă a fugit de acasă, nu s-a dus la Beijing, ci în Shandong. Nu este aceasta o dovadă foarte clară că n-o mai interesează protestele?

Zheng Chong tot nu era pe de-a-ntregul convins.

— Asta este o chestiune importantă. Nu ne jucăm cu așa ceva.

— Domnule prefect, a spus Jia Congming, în spiritul Partidului, vă garantez că nu se va întâmpla nimic. De două zile mă ocup de chestiunea asta și, cum zice o vorbă, „N-aș fi ridicat capacul de pe oală, dacă mâncarea nu era gata”.

Până la urmă, Zheng Chong s-a lăsat convins întru totul. Se simțea ușurat, ca și cum o piatră nespus de grea i se luase de pe inimă. Se agitaseră timp de trei zile, mobilizaseră peste patru sute de polițiști și totul în zadar. Crezuseră că Li Xuelian s-a dus la Beijing, când colo ea se dusese în Shandong. Iată că ceea ce nu reușiseră să rezolve patru sute de polițiști rezolvase Jia Congming. Lui Zheng Chong îi era foarte clar de ce se străduise atât de mult Jia Congming, căci la tribunal era nevoie de un vicepreședinte, așa că i-a spus:

— Jia, ai rezolvat o problemă importantă pentru guvern. Am auzit că la tribunal e un post de vicepreședinte liber. O să ne

ocupăm de chestiunea aceasta după ce încheiem povestea cu Li Xuelian.

Jia Congming era foarte emoționat. Inițial, ar fi vrut să deschidă discuția despre postul temporar al fiului lui Zhao Căpățână la ferma de animale și să-i spună cât de tare ar fi vrut acesta să capete un post definitiv, dar numai ce îi vorbise prefectul despre postul de vicepreședinte, așa că dacă mai sărea și cu alte pretenții, nu era prea bine. Ar fi sunat ca și cum nici nu se văzuse el însuși bine aranjat că se și încingea la negocieri de funcții cu prefectul. De aceea, a preferat să-și țină gura la gândul că, după ce se va vedea el instalat pe funcție, va discuta și despre problema fiului lui Zhao.

— Deocamdată nu discuta cu nimeni despre aceste lucruri, l-a sfătuit Zheng Chong.

— Domnule prefect, înțeleg prea bine cum stă treaba, s-a grăbit să-i răspundă Jia Congming.

Și-a plecat jubilând. Imediat după plecarea lui, Zheng Chong și-a dat seama deodată că îi este foame, fiindcă nu mai mâncase ca lumea de trei zile. S-a grăbit să-i telefoneze secretarei și s-o trimită după un bol de tăieței. După aceea, l-a sunat pe primarul Ma Wenbin. În urmă cu trei zile, când Li Xuelian fugise de acasă, Zheng a vrut să-i ascundă primarului acest lucru, încercând să rezolve problema la nivel local. Când primarul a prins de veste, l-a sunat și atunci n-a mai avut încotro. Era foc și pară la telefon și l-a certat atât de rău, încât l-au trecut toate apele. La finalul discuției telefonice, Zheng avea hainele leoarcă de transpirație. Au urmat cele trei zile de căutări, dar fără niciun rezultat, ceea ce l-a adus pe Zheng Chong în așa hal de stres, încât s-a umplut de bube la gură. Se gândea că de acum nu mai era nicio speranță și aștepta ca dintr-o clipă într-alta Ma Wenbin să răbufnească, ba chiar să ia măsuri de reorganizare a departamentului. Nici că se gândea că mai are milă de el Cerul și că lucrurile vor avea o întorsătură neașteptată. În cele din urmă, problema se rezolvase, iar Zheng Chong se gândea să-i spună acest lucru lui Ma Wenbin cât mai curând ca să mai diminueze efectele neplăcute ale dispariției lui Li Xuelian. Ma deja ajunsese la Beijing, pentru a participa la Congresul Național care se deschisese în acea zi. Când l-a sunat, Ma Wenbin tocmai lua prânzul, așa că Zheng Chong i-a relatat iute toată tărășenia. La auzul acestor lucruri, Ma s-a arătat

foarte surprins. Fără să se mai intereseze de Li Xuelian, a întrebat:

— Cine a gândit toată această strategie?

La început, Zheng a fost tentat să își asume el totul, dar dacă mai târziu adevărul ieșea la iveală și afla și Ma, ar fi avut de suferit. Nu voia să mai repete episodul când încercase să ascundă de Ma faptul că Li Xuelian fugise de acasă. Prin urmare, i-a prezentat situația reală:

— A gândit-o un lucrător de rând de la tribunal, care este prieten cu bărbatul acela și se cunoaște și cu Li Xuelian.

— În niciun caz nu poți să spui despre el că este unul de rând. Este un adevărat politician! a spus Ma Wenbin.

Zheng Chong a fost surprins la auzul acestor vorbe, dar pentru că nu știa ce avea de gând să mai adauge Ma, n-a îndrăznit să spună nimic.

— A abordat problema aceasta cu Li Xuelian într-o manieră foarte lucidă. În timp ce noi ne tot încurcam în divorțul ei, el s-a gândit la căsătoria ei, a spus Ma.

Auzindu-l cum laudă pe cineva, s-a bucurat de parcă lui i se adresau laudele, deși era limpede că nici vorbă de așa ceva.

— Exact așa este, ca atunci când ești la război și îi închizi calea inamicului, s-a grăbit el să adauge.

— Nu asta vreau să spun. Vreau să spun că, de douăzeci de ani încoace, dacă a fost o durere de cap, am tratat durerea de cap; dacă a fost o durere de picioare, am tratat durerea de picioare. În fiecare an am blocat-o, dar doar atât. Este ca în vorba aceea – „Calci pe coaja de pepene și te duci la vale”. Dar tipul ăsta a identificat cauza, nu s-a ocupat de simptome și s-a gândit s-o mărite pe femeia asta. Păi nu s-a rezolvat problema noastră așa?

Zheng Chong din nou s-a grăbit să spună:

— Chiar așa! De îndată ce se va căsători Li Xuelian, nu va mai fi cazul să ne frământăm pentru ea.

— Cum îl cheamă pe tipul ăsta? s-a interesat Ma Wenbin.

Zheng Chong știa că dacă Ma Wenbin întreabă de numele cuiva, firește că nu era o întrebare oarecare, ci destinul politic al respectivului începea să prindă contur. La vremea când era adjunctul prefectului din județul învecinat și se ocupase de atacul oamenilor asupra prefecturii, și Ma fusese în situația aceasta. Atunci, Ma se interesase de numele lui și apoi avusese

grijă de el. Așa avea să se întâmple și acum – cel care pusese la cale căsătoria lui Li Xuelian avea să dobândească aprecierea lui Ma. Zheng n-ar fi vrut să-i spună numele, dar știa că dacă ar fi refuzat, Ma Wenbin ar fi putut să afle pe alte căi. Când era vorba de probleme legate de cadre, cuvântul lui Ma era lege și nimeni nu îndrăznea să i se împotrivească.

— Se numește Jia Congming, a spus Zheng.

— Un tip deștept! Chiar i se potrivește numele[18] acesta!

Zheng Chong s-a grăbit să adauge:

— Cei de la conducerea județului se pregătesc să-l promoveze pe postul de vicepreședinte de tribunal.

Ma Wenbin nu a mai zis nimic și a închis telefonul.

Întreaga poveste părea să aibă un final fericit pentru toată lumea.

Dar Jia Congming nu s-ar fi așteptat ca exact atunci când lucrurile păreau a se fi liniștit, Zhao Căpățână să înceapă să-l bombardeze cu mesaje pe telefon, prin care să-i spună că fiul său aștepta un loc de muncă mai bun la ferma de animale. Preocupat doar de propria promovare, Jia nu mai apucase să-i spună lui Zheng și despre problema aceasta. Se gândise să ajungă el întâi vicepreședinte de tribunal și după aceea avea să se ocupe și de băiatul lui Zhao. La început, i-a spus lui Zhao că problema se va rezolva curând, dar Zhao a și întrebat ce înseamnă acest lucru, în trei zile sau în cinci zile? Jia a încercat cu alte mesaje să îl pondereze, ceea ce l-a enervat pe Zhao, care numaidecât l-a sunat. A urmat discuția furtunoasă pe care o auzise și Li Xuelian prin ușă. Telefonul acesta a stricat lucrurile atunci când totul părea aranjat. Nici n-a apucat Zhao Căpățână să închidă telefonul, că Li Xuelian s-a repezit în cameră și l-a întrebat:

— Căpățână, cu cine ai vorbit la telefon?

După privirea ei în care scânteia furia, Zhao și-a dat seama că ieșise totul la iveală, însă tot a încercat din răsputeri să salveze aparențele:

— Am vorbit cu Chu, vânzătorul de carne de măgar, din județul nostru. I-am cerut să-mi dea înapoi banii pe care mi-i datorează.

Li Xuelian a ridicat brațul și i-a cârpit două palme peste față.

[18] Congming înseamnă Deșteptul.

— Mai și îndrăznești să mă minți. Am auzit totul adineauri. Zhao, Zhao... și eu care credeam că tu chiar ești sincer când vrei să te însori cu mine. De fapt, nu făceai altceva decât să mă tragi pe sfoară. Că mă păcăleai pe mine, hai, mai treacă-meargă, dar ce căutai să-i mai bagi în toată povestea asta și pe toți corupții ăia? Te-ai înțeles cu ei pe la spatele meu?

Era atât de furioasă, încât și-a scos un pantof și a început să-l lovească pe Zhao peste față, în cap, pe unde apuca. Zhao își pusese mâinile în cap, încercând să se apere, după care s-a băgat sub pat, în încercarea de a scăpa de sub ploaia de lovituri.

— Nu te-am mințit! Nu am făcut înțelegeri pe la spatele tău! Am fost sincer când ți-am spus că vreau să ne căsătorim. Ascultă ce îți spun! Sunt două chestii diferite.

Dar Li Xuelian nici că mai asculta explicațiile lui, ba mai mult, și-a cârpit singură o palmă peste față.

— Sunt o proastă! Sunt o netrebnică! Douăzeci de ani am reușit să protestez ca să mă tragă acum unul pe sfoară, a spus ea printre lacrimi. N-am făcut nimic rușinos în toți anii ăștia, dar cum am să mai dau ochii cu lumea când o să se afle că m-am lăsat păcălită și am ajuns în patul unui bărbat?

După aceasta, s-a pus pe un plâns amarnic. Zhao a ieșit de sub pat, dar a rămas țintuit locului, neștiind ce să spună și cum să o împace, conștient fiind de faptul că orice ar fi făcut, nu mai era cale să o mai convingă. Nu mai putea decât să-și facă autocritica.

— N-am avut nici eu ce să fac, că băiatul meu așteaptă și el să-și rezolve problema cu un post la ferma de animale. Nu eu am venit cu ideea asta, ci Jia Congming, membrul permanent de la tribunal. Apoi a continuat, încercând s-o liniștească: Hai, nu mai fi supărată! Nu-mi mai pasă de băiatul meu! O să ne vedem de căsătoria noastră și gata.

Li Xuelian s-a oprit brusc din plâns și, fără să-i acorde nici cea mai mică atenție, a început să-și strângă lucrurile. Și-a luat hainele și termosul și le-a îndesat de-a valma în geantă, după care a deschis ușa cu un șut și a ieșit. Zhao știa că e de rău, așa că a pornit în urma ei, încercând s-o liniștească:

— Nu pleca! Hai să mai stăm de vorbă!

Li Xuelian nici că s-a uitat la el, ci a ieșit cu pași grăbiți din motel. Zhao alerga în urma ei.

— E numai vina mea. N-ar fi trebuit să discut pe la spatele tău. Uite, dacă asta te face să te simți mai bine, hai să răsturnăm situația și să-i păcălim noi pe ei! Ce zici?

Li Xuelian n-avea ochi pentru el, ci a ținut drumul drept, iar când a ajuns la capătul aleii, a cotit la dreapta și a pornit spre piață. Acolo era aglomerație mare, dar Li Xuelian a ținut-o tot înainte. La un moment dat, Zhao a prins-o de mână și i-a zis:

— Dacă tot ești supărată, lovește-mă pe mine și gata!

Li Xuelian s-a dus la taraba unui măcelar, de unde a luat un cuțit și a strigat către Zhao:

— Aș vrea să te omor. Știi asta?

Și numaidecât l-a împuns ușor cu cuțitul în piept. Speriat, Zhao s-a dat în spate, simțind cum îl trec toate sudorile reci într-o clipă. Oamenii, care credeau că este o ceartă între soți, s-au adunat imediat în jurul lor, încercând să-i împace.

— N-ai decât să pleci, i-a strigat Zhao din mulțime, dar spune-mi și mie unde ai să te duci, că nu cunoști pe nimeni aici?!

Tot din mulțime i-a răspuns și ea:

— Zhao Căpățână, dacă nu s-ar fi întâmplat chestia asta, eu n-aveam de gând să protestez, dar fiindcă așa stau lucrurile acum, am să protestez. Dacă mi-ai fi spus în față care e situația, renunțam, dar m-ai lucrat pe la spate, așa că am să vă dau pe toți în vileag. Du-te, dă-le telefon și spune-le tot! De data asta, ori ei, ori eu. Eu nu sunt Pan Jinlian!

10.

Atunci când Li Xuelian a fugit din Tai’an, în Provincia Shandong, în județul și în orașul ei era deja haos mare, mult mai mare decât atunci când a fugit de acasă și au fost mobilizate trupe mari de poliție pe urmele ei. Dacă s-ar fi procedat la fel și acum și s-ar fi trimis forțe în Shandong, s-o aducă acasă, ceva tot ar fi mers prost. În plus, ea nici nu avea de gând să stea prea mult acolo și cu siguranță ar fi plecat către Beijing pentru a protesta, fiindcă deja începuse congresul. Dacă de data aceasta ar fi reușit să intre în Marea Sală a Poporului, efectul ar fi fost mult mai devastator decât fusese în urmă cu douăzeci de ani. După ce intrase acolo pentru prima dată, căpătase numele

Micuța Varză. Dacă aceeași femeie reușea de data aceasta să intre din nou în sală, atunci era de talia teroristului internațional Bin Laden, iar numărul celor care aveau să cadă, de pe toate palierele, de la nivel de provincie, oraș, județ, avea să fie cu mult mai mare.

Haos era și în județul lui Zheng Chong. Fără să-l mai intereseze de Li Xuelian, acesta i-a chemat în biroul său pe președintele tribunalului, Wang Gongdao, și pe membrul permanent Jia Congming și i-a întrebat furios:

— Cum de s-a întâmplat așa ceva?

Era ultimul lucru la care se aștepta Jia Congming, așa că tremura din toate încheieturile. Wang Gongdao însă, în momentul în care a aflat toată tărășenia, s-a înfuriat nu pentru că Li Xuelian reușise din nou să scape, ci pentru că subordonatul său Jia Congming se băgase singur în rahatul ăsta, doar ca să fie promovat vicepreședinte. Motivele sale egoiste nu puteau fi iertate, iar ceea ce îl înfuria și mai tare era modul în care Jia încercase să profite de situație și să se ducă direct la prefectul județului, trecând peste el și făcându-l să pară astfel un incompetent. În mod cu totul surprinzător, lucrurile luaseră o altă întorsătură, iar Wang se cam bucura de necazul în care intrase Jia. Dar prefectului Zheng Chong nu-i păsa de toate acestea, de vreme ce fusese tras în toată porcăria asta atunci când Jia îi raportase lui, în loc să se ducă la șeful său direct. Era pe punctul de a exploda, dar până la urmă a reușit să-și stăpânească furia. Jia Congming știa prea bine că el stârnise toată nebunia asta. Și Wang Gongdao tremura de nervi și se tot străduia să explice situația. La început, părea că lucrurile s-au aranjat de minune, că Zhao urma să o ia de nevastă pe Li Xuelian, dar apoi Zhao s-a apucat să negocieze cu Jia Congming postul de la ferma de animale pentru fiul lui, amănunt pe care Jia nu i-l spusese și prefectului. Când Li Xuelian a auzit discuția lor fără să vrea, totul a fost dat în vileag, iar femeia a fugit. Aflând întreaga poveste, Zheng Chong s-a enervat și mai rău și l-a ocărit pe Jia Congming:

— De ce nu mi-ai spus despre postul pentru băiatul lui Zhao? Asta înseamnă pierzi din vedere lucrurile mari din cauza celor mărunte!

Primarul Ma Wenbin mai folosise această expresie și altă dată în discuțiile lor. Wang Gongdao s-a gândit să profite de ocazie ca să mai toarne ceva gaz pe foc, așa că a spus:

— Nu numai că a pierdut lucrurile mari din cauza celor mărunte, dar s-a preocupat numai de obținerea propriei avansări în funcția de vicepreședinte. Egoismul lui ne-a adus aici, în situația în care haosul domnește la toate nivelurile.

Zheng Chong era din ce în ce mai furios și a spus arătând către Jia Congming:

— Nu cumva ți-a fost ales greșit numele? Eu nu cred că deșteptăciunea ta e adevărată, este o închipuire! Ba nu, este o deșteptăciune care dă pe-afară, adică dă-n prostie. După aceea l-a întrebat pe Wang Gongdao: Unde a fugit Li Xuelian?

— Nu știu, a răspuns acesta fluturând din mână.

Zheng Chong a răbufnit și a spus imediat:

— Din câte se vede, iar a plecat la Beijing să protesteze!

— Dacă tot știi, atunci la ce mai stai aici cu mâinile în sân? i-a zis Zheng Chong. Du-te mai repede la Beijing și adu-o încoace!

— Domnule prefect Zhe... Zheng, a spus Wang Gongdao bâlbâindu-se, asta este treaba poliției. N-are nicio legătură cu tribunalul.

— Cum n-are nicio legătură? În urmă cu douăzeci de ani, dosarul acesta era la voi, la tribunal. Mai mult decât atât, tu nu cumva ești rudă cu ea?

— Ce rudă să fiu? Vai de capul meu!

— Din câte văd, nici ție nu-ți merge capul, a spus Zheng Chong, arătând spre Wang Gongdao. Eu îți spun, chestia asta nu mai poate fi mușamalizată. Dacă o ținem în continuare așa, în curând vor căuta alt prefect și alt președinte de tribunal! apoi a zis apăsat, țintuindu-l cu privirea: Nu încerca să mă păcălești! În anii trecuți, tribunalul vostru a trimis oameni la Beijing s-o caute.

Pe Wang Gongdao îl treceau sudorile reci.

— Domnule prefect Zheng, nu mai este nevoie să-mi spuneți nimic. Acum trimit oameni la Beijing.

— Nu încerca să mă aburești! a zbierat Zheng. Să trimiți oameni să răscolească fiecare alee și străduță și s-o caute pe Li Xuelian și în gaură de șarpe!

Wang Gongdao și cu Jia Congming au pornit spre Beijing de-a dreptul înspăimântați. Imediat după plecarea lor, Zheng a

hotărât să-l sune pe primarul Ma, care se afla la congresul de la Beijing. În discuția precedentă, îi spusese că problema lui Li Xuelian se rezolvase de minune, că era pe cale să se căsătorească, iar Ma s-a grăbit să-l laude pentru acest final fericit. Cine ar fi crezut că după numai două zile totul se va dovedi un adevărat dezastru? Acum Zheng nu îndrăznea să mai ascundă adevărul, așa cum făcuse când Li Xuelian fugise de acasă. Atunci când Ma aflase toată tărășenia, îi spusese că este cam dezamăgit, dar acum situația era mult mai gravă, pentru că data trecută fusese vorba numai de protestul legat de divorț, pe când acum mai era și furia ei față de Zhao Căpățână. În plus, tocmai se aflau în plină desfășurare a congresului. Dacă și acum Zheng raporta prea târziu și Ma afla totul din alte surse, cu siguranță că de astă dată ar fi fost „complet dezamăgit”, nu „cam dezamăgit”, iar atunci sigur că n-ar mai fi avut scăpare și destinul lui politic ar fi fost praf. Zheng a ridicat receptorul, dar inima îi bătea cu putere. În urmă cu două zile spunea că situația s-a rezolvat de minune, iar acum brusc totul se cufundase într-un adevărat haos. Raportând situația, furia lui Ma Wenbin nu scădea, ci dimpotrivă, sporea, așa cum sporea și atunci când se gândea la Wang Gongdao și Jia Congming. A ridicat receptorul și iar l-a pus jos, de trei ori, iar în cele din urmă s-a hotărât ca în loc să-l sune pe Ma Wenbin, mai bine să-l sune pe secretarul-șef de la primăria municipiului, fiindcă erau amândoi la Beijing. Ar fi vrut să-l audă mai întâi pe secretarul-șef, ca să-și dea seama în ce ape se scălda Ma. Zheng Chong a oftat din nou. Întotdeauna fusese un om neînfricat. Pe vremea când era adjunct al prefectului într-un județ învecinat și îi revenise sarcina să gestioneze situația de criză în care oamenii atacaseră prefectura, nici prin gând nu-i trecuse faptul că va ajunge să fie prefect în acest județ și că se va chinui cu problemele uneia precum Li Xuelian, o femeie cu adevărat curajoasă. Ceea ce nu înțelegea el era faptul că Li Xuelian făcea scandal din pricina căsătoriei ei, iar de douăzeci de ani încoace din ce în ce mai mult instituții de pe toate palierele guvernamentale se amestecaseră în problemele domestice ale oamenilor. Cum se făcea că Li Xuelian, o femeie de rând, reușise să-i ducă de nas pe toți oamenii aceia? Cum se ajunsese la așa ceva? La urma urmei, de ce se temeau cu toții? Zheng Chong chiar găsea lucrurile acestea de neînțeles. Acum nu-i mai era cu nimic de

folos să se lamenteze, căci era o situație cum nu se poate mai complicată, ce solicita o rezolvare imediată. În momentul când a reușit să facă legătura telefonică, Zheng Chong i-a raportat secretarului-șef întreaga situație în care se găsea Li Xuelian.

— Femeia aceea nu trebuia să se căsătorească? a întrebat secretarul-șef speriat. Cum se face că a plecat iar să protesteze?

Zheng Chong n-avea niciun chef să mai arunce vina pe Jia Congming pentru acest deznodământ. Totul se întâmpla din pricina planurilor lui egoiste, dar, dacă le raporta superiorilor despre o persoană incapabilă din subordinea sa, era ca și cum își arăta propria nepricepere ca șef, așa că a spus:

— Trebuia să se căsătorească, dar era cu viitorul soț în provincie, unde s-au certat, și atunci femeia a fugit iarăși.

Găsise soluția de a arunca totul pe Zhao Căpățână și Li Xuelian.

— Nu-i deloc o veste bună, a zis secretarul-șef.

— Aveți perfectă dreptate, însă nici noi nu aveam de unde ști care sunt relațiile dintre ei doi.

— Nu asta voiam să spun. Aseară, primarul Ma a luat masa cu prefectul județului, care l-a întrebat de Micuța Varză. Primarul Ma a luat în râs povestea cu căsătoria ei și atunci, prefectul a râs, la fel ca și ceilalți șefi care erau la masă, dar iată că la o zi distanță gluma nu prea mai este glumă. Cum o să-i explice primarul Ma prefectului toată situația aceasta?

Zheng Chong a simțit cum îl trec toate sudorile, înțelegând că situația era mult mai serioasă decât și-o închipuise el, acum că era implicat și prefectul. Că nu voia el să-i explice prea multe primarului era una, dar că îl forța pe primar să-i dea explicații prefectului era alta. Acest lucru l-ar fi făcut pe primar să fie nu doar „cam dezamăgit” sau „complet dezamăgit”, ci foarte probabil s-ar fi simțit obligat să ia niște măsuri administrative de urgență. Ma acționa întotdeauna așa când era vorba de subordonați, iar acum cu siguranță că n-ar fi avut niciun pic de milă, cu toate că era vorba de Zheng Chong, pe care chiar el îl promovase. Acesta își simțea hainele leoarcă de nădușeală.

— Domnule secretar-șef, munca mea lasă de dorit și v-am pricinuit multe probleme, a spus Zheng. Așa se prezintă situația în acest moment. Ce-i de făcut? Dumneavoastră sunteți de foarte multă vreme șef. Nu se poate să abandonați pe cineva care v-a slujit cu credință.

Secretarul-șef era un om milos. Prin urmare, s-a gândit un pic, încercând să găsească o cale pentru a-l ajuta pe Zheng care se tot văita.

— Asta este situația! Va trebui să acționăm brutal.

— Cum adică brutal? a zis Zheng Chong.

— Scoateți mai mulți polițiști din județul vostru și trimiteți-i, îmbrăcați în civil, la Beijing. Să ajungă acolo înaintea lui Li Xuelian și să patruleze pe lângă Marea Sală a Poporului. Să fie ca o plasă în care să o prindem. Bineînțeles că acum este multă poliție prin zona aceea. Deja s-a instituit un filtru, așa că mai adăugăm și noi o plasă și, în felul acesta, dacă Li Xuelian mai încearcă să intre în Marea Sală a Poporului, până s-o prindă poliția din Beijing, o prindem noi. Secretarul-șef a făcut o pauză, după care a adăugat: Dacă încearcă să creeze probleme în orice alt loc în afară de Beijing, n-are decât. Nu va fi nimic grav. Totul este să apărăm Marea Sală a Poporului de ea.

Privirea lui Zheng s-a luminat de îndată ce secretarul a încheiat discuția lansând această idee, care lui Zheng i s-a părut a fi genială:

— În numele a mai mult de un milion de locuitori ai acestui județ, vă mulțumesc pentru bunătatea dumneavoastră nesfârșită! a spus el imediat cu entuziasm în voce. Acum mă duc să mă ocup de dislocarea forțelor de ordine. Apoi a mai adăugat: Vreau să vă mai rog un lucru, și anume am putea să nu-i spunem nimic, deocamdată, primarului? O să ne străduim să rezolvăm problema pe plan local. Primarul Ma se enervează ușor, știți și dumneavoastră. Firește, ne dăm seama că vă asumați o mare responsabilitate procedând astfel.

— Eu am să fac tot ce pot, a spus secretarul, dar cheia este la dumneavoastră. Plasa pe care o s-o întindeți trebuie să fie ca de oțel, să nu se strecoare nimeni prin ea.

— Vă rog să nu vă faceți griji, domnule secretar-șef, a răspuns Zheng Chong. Am făcut prea multe greșeli până acum. De astă dată nu vom mai avea nici cea mai mică scăpare. Vom întinde o plasă atât de deasă, încât nici musca n-o să mai treacă prin ea.

De îndată ce a încheiat discuția telefonică, Zheng Chong l-a chemat imediat pe șeful poliției și i-a cerut să trimită urgent câteva zeci de polițiști la Beijing, îmbrăcați în haine civile, ca să patruleze în jurul Sălii Marii Adunări, să fie ca o adevărată plasă întinsă pentru a o prinde pentru Li Xuelian.

— Data trecută ați pierdut-o, a spus Zheng Chong. Aveți grijă că aceasta este ultima voastră șansă. Dacă și de data aceasta o dați în bară, pierderea slujbei este cel mai ușor lucru care vi se va întâmpla. Pur și simplu am să vă arestez așa cum ar fi trebuit voi să procedați cu Li Xuelian!

Data trecută, femeia scăpase chiar din mâinile polițiștilor, lucru care îl făcuse pe șeful lor să fie speriat și de propria umbră. După aceea, au auzit că avea să se mărite cu cineva, ceea ce însemna că renunța la proteste și abia atunci au răsuflat ușurați. Pe urmă s-a aflat că Li Xuelian fugise iarăși, așa că din nou s-au îngrozit. Dacă nu le-ar fi scăpat prima dată, n-ar mai fi existat nici această a doua evadare. Văzându-l acum cât de serios era, șeful poliției i-a spus:

— Îl rog pe domnul prefect să nu-și facă griji. Am să mobilizez imediat oamenii și îi trimit cu trenul la Beijing.

Chestia aceasta l-a scos pe Zheng Chong din sărite.

— Nouă ne țâțâie fundul și ție îți arde de mers cu trenul! Nu se poate să luați avionul? A stat un pic pe gânduri, după care a spus: Asta este situația! Timpul înseamnă viață.

— Imediat luăm avionul. Imediat luăm avionul, a zis șeful poliției. Dar ce facem cu toate costurile? N-am buget pentru așa ceva.

În clipa aceea, lui Zheng Chong i-a venit o idee: nu avea de gând să-i spună președintelui Wang Gongdao despre faptul că trimite poliție la Beijing ca să facă filtru, ci avea să-l lase pe acesta să se ducă la Beijing cu oamenii lui de la tribunal, să răscolească toată străduțele în căutarea lui Li Xuelian. Să împuște doi iepuri dintr-o lovitură era o metodă strașnică!

— Este o mișcare secretă. Sigur n-am să spun nimănui, nici măcar celor de la tribunal, l-a asigurat Zheng Chong pe șeful poliției, care imediat i-a dat replica:

— Nu că n-am să spun celor de la tribunal, dar nici măcar tatălui meu n-am să-i spun.

Nici nu și-a isprăvit bine vorbele, că a și plecat. Mai avea un pic și făcea pe el de emoție.

11.

Wang Gongdao s-a dus cu paisprezece oameni la Beijing, unde a stat trei zile, fără a reuși să dea de la Xuelian. Habar n-avea că iarăși fuseseră trimiși zeci de polițiști, răspândiți în jurul Sălii Marii Adunări, și credea că el era singurul însărcinat s-o găsească. Așadar, cei cincisprezece oameni s-au împărțit în trei echipe a câte cinci oameni, pornind într-o căutare amănunțită. Doi dintre ei mai fuseseră și în anii trecuți la Beijing în căutarea lui Li Xuelian și de aceea au condus două echipe, mai întâi la motelurile unde stătuse ea atunci, niște moteluri ascunse în fundul unor alei sordide sau la subsolul unor clădiri înalte, murdare și urât mirositoare. În afară de moteluri, au mai căutat și pe la cunoștințele ei care lucrau în Beijing, care fie își deschiseseră restaurante, fie lucrau pe șantierele de construcții, vindeau în piață sau adunau gunoiul pe străzi. I-au căutat pe toți cei care ar fi putut să aibă vreo legătură cu Li Xuelian, dar n-au dat de ea. Celelalte trei echipe s-au concentrat pe căutarea în gări și autogări, în speranța că poate Li Xuelian ajungea în oraș în urma lor și ei vor ieși în întâmpinare sau că ea nu și-a putut permite să stea la hotel și își petrecea nopțile prin respectivele locuri. Dar Li Xuelian nu se afla printre sutele de mii de oameni care se perindau prin gări și autogări. Au căutat-o zi de zi, dar fără niciun rezultat, așa că Wang Gongdao și-a vărsat toți nervii pe Jia Congming, care nu venise la Beijing de bunăvoie, ca și el, de altfel.

— Credeai că nu va trebui să mergi la Beijing? Toată nebunia asta s-a stârnit numai din cauza ta. Dacă n-ai fi fost tu, n-am fi umblat noi pe aici în căutarea ei. Nu ești doar tu victima propriilor dorințe egoiste, ci întreg tribunalul, așa că nici să nu te gândești că ai să scapi… Problema nu este dacă o să mergi și tu s-o cauți, ci dacă o găsești, fiindcă eu îți spun că dacă n-ai s-o găsești, am să am eu grijă nu doar să fii destituit, ci și să ți se interzică să mai ai funcții publice!

Înțelegând cât de rău o dăduse în bară, Jia Congming a luat o figură atât de tristă, încât ai fi zis că dintr-o clipă în alta va izbucni în plâns. Nu putea fi absolvit de vină decât dacă o găsea pe femeie, dar oricât s-ar fi străduit, neîndoielnic că de unul singur nu reușea. În primul rând, nu exista nicio dovadă că Li

Xuelian venise la Beijing, iar dacă chiar venise, nu se știa nimic despre locul unde era cazată. Ce rost avea o căutare haotică? Jia Congming nu știuse cât de mare este orașul Beijing, și nici cât de multă lume este adunată acolo până nu au început s-o caute. Trebuia să facă ceva, doar că era de parcă ar fi căutat acul în carul cu fân, fără să știe când va izbuti s-o găsească. A contactat poliția din Beijing pentru a face verificări în fiecare hotel, pe fiecare șantier de construcții, în fiecare piață, ba chiar și în locurile unde se adunau gunoierii. A luat legătura cu fiecare circă de poliție de cartier, cu birourile poliției din gări și stații de autobuze, arătându-le tuturor fotografia lui Li Xuelian, doar că la poliție nu avea nimeni vreme să caute o femeie, pe de-o parte fiindcă erau cu toții ocupați din pricina congresului aflat în desfășurare, iar pe de altă parte fiindcă erau foarte mulți care, asemenea lui, căutau diverse persoane din întreaga țară. Erau numeroase astfel de cazuri, iar poliția chiar că nu mai făcea față, așa că ignora cererile de căutare ale celor veniți din alte părți ale țării. Puteai să vii cu scrisori de prezentare de la nivel de județ sau de oraș, ba chiar și de la nivel de provincie. Nimic nu era de folos, lucru care i-a făcut pe Wang Gongdao și ai săi să se descurajeze. Totuși, la câteva secții de poliție funcționarii au fost surprinși la vederea atâtor scrisori.

— De căutarea unei persoane dispărute se ocupă poliția. Ce treabă are tribunalul aici?

Wang Gongdao n-a putut să-și stăpânească enervarea și a spus arătând spre Jia Congming:

— Întrebați-l pe el!

Răbufnirea lui l-a surprins pe polițistul din Beijing care îi adresase întrebarea. Rușinat de fapta sa, Jia Congming ar fi preferat să se crape pământul și să-l înghită. Nu numai Wang Gongdao fierbea de furie față de Jia Congming, dar și ceilalți treisprezece îl învinovățeau pentru că reușise să creeze un asemenea haos numai ca să obțină el o promovare ca vicepreședinte al tribunalului. Venirea lor la Beijing nu era ca o excursie, în care nu faci altceva decât să te plimbi liniștit. Nu, căutarea unei persoane dispărute însemna să ai mintea ocupată numai de probleme și să nu te poți culca devreme, așa cum faci când ești în excursie, ci să continui căutările până la două noaptea, fiindcă noaptea târziu era perioada cea mai bună pentru a căuta pe cineva în moteluri, gări și stații de autobuz,

oricât de obosit ai fi fost. În acea noapte, după căutările care au durat până la două noaptea, s-au întors cu toții la hotel. Erau înfometați și obosiți și, desigur, toți îl bombăneau pe Jia Congming. Acesta, ca să-și răscumpere greșeala, i-a invitat pe toți la o cină nocturnă. „Și ce să mâncăm?” au întrebat cu toții, nu de alta, dar dacă era vorba doar de un bol de colțunași, atunci mai bine o lăsau baltă, că nu merita atâta deranj. Mai bine se culcau mai devreme, în aceste condiții. Dar Jia Congming s-a oferit să le facă cinste cu mâncăruri cu carne de pui, rață, pește, la care să mai adauge și câteva sticle de rachiu. La auzul acestei vești, cu toții s-au declarat de acord, iar Jia Congming s-a grăbit să-l cheme și pe Wang Gongdao din cameră.

— Nici măcar n-am găsit-o pe femeie și nouă ne arde de mâncat? a spus Wang cu năduf.

Se vedea cu ușurință că n-ar fi vrut să meargă la masă tocmai pentru a nu-i da lui Jia posibilitatea să se răscumpere în ochii celorlalți. Dar dacă președintele tribunalului nu se ducea la masă, nu era asta ca și cum degeaba îi mai invita pe ceilalți?

Jia Congming a insistat, implorându-l pe Wang Gongdao:

— Domnule președinte Wang, știu că sunteți supărat. Totuși, un om mare ca dumneavoastră nu se poate să-i poarte pică unui om mărunt ca mine. Pe neașteptate, și-a tras o palmă peste față și a continuat: E numai vina tatălui meu. El m-a convins să încerc să-i ajut pe șefi să rezolve o problemă dificilă. A fost numai ideea lui!

Vorbele lui au avut efectul scontat asupra lui Wang, care până la urmă s-a lăsat convins și a mers la masă cu toată lumea. Măcar era liniștit la gândul că, în cele trei zile cât o căutaseră pe Li Xuelian, aceasta nu pricinuise niciun fel de probleme în Beijing. Tot ce putea spera Wang era să se mai joace așa, de-a v-ați ascunselea, încă vreo zece zile, până când se termina congresul. Dacă ea nu își făcea apariția până atunci, numai bine se puteau întoarce acasă liniștiți. Prefectul Zheng Chong îi dăduse câte un telefon în fiecare zi, ca să-l întrebe dacă are noutăți. Nu o găsiseră în trei zile, dar Wang a ținut să-i spună și lui că dacă nu apărea în zece zile, era cum nu se poate mai bine, pentru că se încheia congresul și plecau liniștiți acasă. La o asemenea filosofie, replica prefectului n-a întârziat să vină:

— Bați câmpii! Dacă asta crezi tu, atunci cu siguranță că o să se întâmple ceva prost. Li Xuelian e foarte iute de picior. Cum ai putea tu să garantezi că nu se petrece nimic în zece zile? S-a oprit pentru o clipă și apoi a continuat: Congresul nu e nici măcar la jumătate și pot să îți spun că pe măsură ce ne apropiem de final, e tot mai ușor să apară probleme. Nu-i cazul să slăbim vigilența acum. Ascultă ce-ți spun: dacă nu ești în stare să pui mâna pe afurisita asta de femeie, mai bine data viitoare vino și cu demisia la mine!

Wang Gongdao a îngăimat ceva ce semăna a încuviințare. Dar de când devenise găsirea unui om o chestiune așa de simplă? Sigur că trebuia s-o prindă pe Li Xuelian, dar ce importanță mai avea dacă ea nu mai comitea nicio faptă rea?

În fiecare zi, căutările se desfășurau de dimineața până la ora două noaptea, în frig. În a patra zi, doi oameni s-au îmbolnăvit. În timpul zilei tușeau, iar noaptea făceau febră mare. Wang Gongdao a trimis pe cineva cu ei la spital pentru tratament. S-au chinuit ei până a doua zi dimineață, când s-a dovedit că febra mare tot persista, la fel și tusea, ba unul s-a trezit că scuipa și ceva sânge. În acea zi, cei doi bolnavi n-au mai putut participa la căutări, iar unul a rămas la spital ca să aibă grijă de ei. Cum lipseau de acum trei oameni, Wang Gongdao i-a reorganizat pe cei rămași în patru grupuri. Apoi, unul dintre aceștia, pe nume Hou, s-a plâns de faptul că el trebuia neapărat să plece acasă pentru a pregăti comemorarea a trei ani de la moartea mamei sale. Tatăl lui murise cu mult timp în urmă, iar mama fusese nevoită să-l crească singură, așa că el trebuia să se ocupe acum de toate pregătirile. În plus, Hou a mai spus că el crezuse la început că vor căuta fugara patru-cinci zile, fără să se aștepte vreo clipă că va fi un război de uzură. Auzind că Hou vrea să plece acasă, și ceilalți au început să se agite. La început, Wang Gongdao l-a criticat pe Hou și l-a întrebat ce e mai important – interesul propriu sau munca? În mod normal, Wang l-ar fi lăsat acasă să se ocupe de comemorarea mamei, ba mai mult, s-ar fi dus și el la ceremonie. Problema era acum că Li Xuelian își găsise să protesteze exact în perioada în care avea loc congresul și atunci ce era mai important – Congresul Național al Marii Adunări a Reprezentanților Poporului sau comemorarea a trei ani de la moartea mamei cuiva? L-a certat, spunându-i că doar era cadru de partid. Oare nu știa ce-i mai important pentru

el? Apoi l-a asemănat cu un sacagiu chelios, care nu știa în ce parte atârnă mai greu bățul cobiliței și nici în care parte apa e mai rece sau mai fierbinte. Pentru ce motiv amesteca el Congresul Național al Marii Adunări a Reprezentanților Poporului cu comemorarea morții mamei sale? Exact acum își găsise Li Xuelian să protesteze, așa că dacă trebuia să urască pe cineva, atunci Li Xuelian era persoana cea mai potrivită. Până la urmă, a încheiat cu promisiunea că dacă Hou avea în vederea lucrurile mai importante și nu se mai ducea acasă pentru comemorare, ci stătea la Beijing și se ocupa în continuare de căutarea femeii, odată ce puneau mâna pe ea și se întorceau acasă, el, Wang Gongdao, avea să le ceară celor din comitetul organizației de partid să se gândească la promovarea lui de la asistent de judecător la judecător plin. Tot explicându-i aceste lucruri, a reușit să-l convingă pe Hou să rămână, potolindu-i totodată și pe ceilalți și restabilind moralul echipei.

Foarte iute au mai trecut încă trei zile fără ca Li Xuelian să fie prinsă, însă nici nu crease vreo problemă la Beijing. Pe Wang îl încercau sentimente contradictorii: neliniște pentru faptul că de trei zile nu reușeau s-o prindă pe fugară, dar și un oarecare sentiment de ușurare pentru că, de fapt, nu se întâmplase nimic. Spera să mai treacă așa încă o săptămână, ca să se încheie congresul, după care ar fi socotit că au scăpat cu toții de o mare belea. În același timp, o suspecta pe Li Xuelian că se joacă de-a șoarecele și pisica și poate că nici măcar nu venise la Beijing, ci se dusese prin alte părți, hotărâtă să renunțe la protest. Pe de altă parte, se gândea că femeia aceasta protesta de douăzeci de ani și ar fi fost cam greu să-și schimbe obiceiurile dintr-odată. Mai mult de-atât, se certase și cu Zhao Căpățână, era furioasă, așa că probabil tot avea de gând să protesteze, dar pândea momentul potrivit. Lui Wang i-a trecut prin minte chiar că ea sigur se ascundea pe undeva și plănuia să pătrundă în Marea Sală a Poporului exact în ziua în care aveau loc alegerile în cadrul congresului. Numai gândul acesta era de ajuns să-i dea fiori reci pe șira spinării. Acum își dădea seama că răbufnirea prefectului Zheng nu era întâmplătoare.

A doua zi, exact când ieșeau pe ușă, un tip din același oraș cu ei, pe nume Bai, care își deschisese un restaurant în Beijing, a apărut căutându-l pe Wang, împreună cu un bărbat. Încercând să-i dea de urmă lui Li Xuelian, Wang Gongdao se dusese la

restaurantul lui Bai în urmă cu câteva zile. Restaurant e cam mult spus. De fapt, era o cârciumă înghesuită, cu vreo cinci mese, unde se serveau găluște, colțunași și tot felul de supe. Wang Gongdao a crezut că Bai dăduse de urma lui Li Xuelian și venise să le vândă un pont. Deja se bucura, numai că lucrurile nu stăteau chiar așa.

— Domnule președinte Wang, acesta este directorul Mao, a spus Bai arătând spre cel care îl însoțea. Este din orașul nostru și ar vrea să vă invite la masă diseară.

Wang Gongdao a simțit cum se dezumflă brusc.

— Nici gând, i-a retezat-o Wang scurt. Aici sunt în exercițiul funcțiunii.

Bai știa că Wang încerca s-o găsească pe femeie înainte de a produce vreun incident.

— Vă invităm la masă diseară, când nu mai este sesiunea congresului. N-are cum să ajungă femeia acolo seara, așa că nu-i cazul să vă faceți griji. Munciți de mai bine de o săptămână și chiar meritați o pauză, să vă mai destindeți.

Apoi Bai l-a tras pe Wang de-o parte și i-a spus, arătând spre oamenii lui:

— Dacă e vorba de căutare noaptea, ar trebui să se ducă ei singuri. Tu ești șeful, nu trebuie neapărat să fii cu ei.

Oricât de urât ar fi sunat vorbele lui, Wang și-a dat seama că avea dreptate în felul său, ba chiar s-a amuzat. L-a întrebat pe Bai, arătând spre însoțitorul său:

— Dar el? Ce legătură ai cu el?

— Nu te mint, i-a șoptit Bai, el își spune director și susține că se ocupă de comerț, dar adevărul este că vinde mațe de porc în Beijing.

Wang Gongdao încremenise, incapabil să mai rostească vreo vorbă. Totuși, parcă nu era de rangul lui să stea la masă cu un vânzător de mațe de porc. Văzându-l că nu se simte deloc în largul său, Bai s-a grăbit să adauge:

— Dar este diferit de alți vânzători de mațe de porc – vinde angro mațe de porc pentru întreg orașul Beijing, și așa s-a îmbogățit.

Wang a încuviințat din cap, gândindu-se că n-ar fi trebuit să-l privească de sus pe bietul om, din pricina activității sale.

Nu trebuie să judeci un om după cum arată, așa cum nu trebuie să încerci să măsori apa unui ocean, dar îndoiala tot se strecura în sufletul său.

— Dacă se ocupă cu vânzarea mațelor de porc, ce treabă are el să mă invite pe mine la masă?

— N-are nicio treabă. E din același județ cu noi și, fiindcă ne-am întâlnit la Beijing, a vrut să-l cunoască pe președintele Wang.

— Ei, lasă, nu încerca să mă duci de nas! Tocmai cei care zic că n-au treabă sunt cei care au un interes.

Bai n-a avut încotro și a trebuit să recunoască:

— Are un dosar și ar fi vrut să-l roage pe președintele Wang să-l ajute.

— Sper că nu un dosar de divorț, a spus Wang cu teamă în glas.

Dându-și seama că dosarul cu divorțul lui Li Xuelian îl băgase pe Wang Gongdao în sperieți, Bai s-a grăbit să precizeze:

— Nu-i vorba de divorț, nu-i vorba de divorț, ci doar de o mică dispută financiară.

De disputele financiare Wang Gongdao nu se temea, însă nici nu a acceptat imediat propunerea, ci a spus scurt:

— Mai vedem.

După aceea, a plecat cu oamenii lui pe străzi, în căutarea lui Li Xuelian. Așa a trecut o zi întreagă, iar Wang Gongdao uitase deja de toată povestea cu invitația la masă, așa că atunci când Bai l-a sunat, pe la ora cinci după-amiaza, a fost chiar surprins. Bai l-a întrebat unde este, pentru că Mao voia să-l ducă la masă. Abia atunci Wang și-a amintit de invitația de mai devreme, dar i-a răspuns imediat:

— Sunt la Gara Yongding Men. Eu zic să o lăsăm pe altă dată cu masa.

Nici că i-ar fi trecut prin cap, când a spus acest lucru, că peste o jumătate de oră, Mao, vânzătorul de mațe de porc, va veni împreună cu Bai într-un Mercedes Benz să-l ia de la Gara Yongding Men. Văzând limuzina aceea strălucitoare, Wang a realizat cât de tare era Mao, vânzătorul de mațe de porc. Și-a dat seama atunci de bunele lui intenții și, aducându-și aminte că de opt zile umbla numai prin frig, prin ploaie și vânt și nu mai mâncase și el o masă ca lumea, chiar că și-a dorit să meargă într-un loc drăguț, curat, unde să aibă parte de un pahar de

băutură. Așa se face că până la urmă, cam șovăitor, s-a urcat în Mercedesul lui Mao, nu înainte de a-i instrui pe cei din echipa lui să continue cercetările.

Mao înțelegea prea bine mersul lucrurilor și nu l-a dus pe Wang Gongdao la restaurantul lui Bai, ci a ținut-o drept până la Conacul 888, în vestul orașului, pe linia a patra de centură, un loc elegant, unde au fost primiți de fete frumoase, înșirate la intrare pe două rânduri. Wang Gongdao a răsuflat ușurat, cu sentimentul că se întorsese în lumea oamenilor civilizați. Mai întâi a mers la saună, unde a făcut o baie și a avut parte de un masaj strașnic. Odată ce s-a curățat din cap până-n picioare, a fost invitat într-un salon uriaș, de peste o sută de metri pătrați, scăldat în lumină, în mijlocul căruia se găsea un podeț peste un fir de apă ce susura. Pe podețul acela au fost aduse tot felul de mâncăruri exotice: supă din aripioară de rechin, cuib de rândunică, broscuțe, castraveți de mare înăbușiți în orez... Wang Gongdao avusese parte adeseori de asemenea banchete acasă, la restaurantul Tărâmul Florilor de Piersic, un restaurant care, deși era în zona interioară a țării, nu ducea lipsă de fructe de mare aduse de peste tot din lume. Însă acum erau la Beijing și după ce stătuse opt zile în vânt și ploaie, un asemenea banchet pica la țanc, fiindu-i pe placul inimii. S-a uitat împrejur și a constatat că locul acela arăta grozav. Apoi a oftat la gândul că la Beijing era altfel decât la el acasă. Firește, mâncarea era cam aceeași, dar atmosfera era alta, sau mai bine spus, oamenii erau altfel. Nici măcar el nu era la fel aici, în comparație cu el, cel de acasă, dar nu mai era cazul să-și bată capul cu asemenea lucruri. Acum era aici și gata. După câteva păhărуțe date pe gât, Wang Gongdao a simțit că îl ia amețeala, dar și dacă nu l-ar fi luat, tot s-ar fi prefăcut că s-a îmbătat. Era un lucru pe care îl învățase în cei opt ani de experiență: cu cât era mai bogat banchetul, cu atât lucrurile deveneau mai complicate, iar mâncarea mai greu de digerat. Cuvântul „beat” însă putea să facă minuni. După ce au băut vreo zece rânduri de rachiu, Bai i-a făcut un semn lui Mao să abordeze problema. Wang s-a prefăcut că n-a văzut nimic. Imediat, Mao i-a spus că el are un văr care, profitând de faptul că Mao vinde mațe de porc la Beijing, s-a apucat de comerț cu păr de porc mistreț cu un oficiu de comerț exterior. În primii ani, colaborarea a mers foarte bine, însă anul trecut, în mod surprinzător, a apărut o problemă și de

la începutul anului trecut oficiul respectiv nu a mai plătit niciun ban. Au încercat de câteva ori să rezolve pe cale amiabilă, dar n-a mers, așa că i-a dat în judecată, iar acum îl ruga pe președintele Wang să ia o hotărâre.

— Despre ce sumă vorbim? a întrebat Wang.

— Peste două mii de yuani, a spus Mao.

Wang a fost surprins. Cum să faci atâția bani din comerț cu păr de porc mistreț? Cu siguranță că era un caz încâlcit de vreme ce era vorba de atâția bani, așa că s-a prefăcut că este și mai beat, ca să afle mai multe.

— M-am îmbătat, a spus el cam împleticit la vorbă.

Mao înțelegea bine cum merg lucrurile și a zis imediat:

— Domnule președinte Wang, mai discutăm altă dată despre lucrurile acestea, că doar e o vorbă care spune: „Când ești beat, nu discuta despre afaceri, iar dacă totuși discuți, atunci nu mai bea deloc”.

Wang Gongdao era impresionat de cât de rezonabil se dovedea Mao, așa că a continuat cu băutura. După al zecelea pahar, era de-a dreptul beat, atât de beat, încât a început să-i ceară lui Mao detalii din dosar. Acesta atâta aștepta și niciuna, nici două s-a pus pe povestit, numai că în mintea lui Wang totul se învârtea de parcă se dădea acolo cel mai aprig război. Nu pricepea nimic din ce-i spunea Mao. Atunci a intervenit Bai:

— Domnule președinte Wang, cazul acesta este mult mai simplu decât cazul lui Li Xuelian.

De îndată ce l-a auzit pomenind-o pe Li Xuelian, mintea lui Wang parcă s-a limpezit brusc și toate gândurile lui s-au îndreptat spre femeia aceea. L-a întrerupt pe Mao și a început să vorbească numai despre ea. Nu reținuse nimic din dosarul său, dar despre cel al lui Li Xuelian putea discuta la nesfârșit, căci în urmă cu douăzeci de ani el judecase acest caz. Trecuse prin atâtea greutăți de atunci încoace, îndurase toată amărăciunea și încă îi era greu să spună când aveau să ajungă toate la un sfârșit. A vorbit și a tot vorbit. La un moment dat, Wang Gongdao a început să plângă și a izbit cu pumnul în masă, spunând:

— Li Xuelian, curvă ordinară, cât rău mi-ai făcut tu mie!

Bai și Mao se priveau blocați unul pe celălalt, neștiind cum să-l liniștească. Wang a mai bălmăjit două-trei vorbe, după care i-a căzut capul pe masă și a adormit. Cei doi n-au avut altceva de

făcut decât să-l scoată de acolo, să-l urce în mașină și să-l ducă la hotelul unde era cazat.

A doua zi de dimineață, când s-a trezit din beție, Wang nu-și mai amintea nimic din ceea ce discutase cu cei doi la masa din seara precedentă. Deși își revenise, încă era mahmur și îl durea capul de ai fi zis că e gata să-i plesnească. Probabil că băuseră un Maotai[19] contrafăcut. Își ținea capul între palme și își dorea să nu se fi dus la cină cu o seară în urmă, mai cu seamă că nu-și amintea nimic din ceea ce spusese în fața acelui vânzător de mațe de porc, dar acum regretele erau tardive și nu putea să mai întârzie cu ceea ce avea de făcut, și anume să o caute neobosit pe Li Xuelian pe străzi. Îndurând cu stoicism durerea de cap, Wang Gongdao a pornit cu oamenii prin oraș. Starea de rău a persistat toată dimineața. La prânz, s-a dus împreună cu ceilalți doi din grupul său să caute un restaurant unde să mănânce. Cei doi au înfulecat niște tăieței, dar Wang a băut doar apă. Numai când se uita la tăiețeii și ouăle fierte din bol îl lua cu greață. La un moment dat, i-a sunat telefonul. L-a scos din buzunar și a văzut că îl suna Hou, care se afla cu un alt grup în căutarea femeii. Crezând că iar îi spune despre comemorarea celor trei ani de la moartea mamei lui, Wang Gongdao a răspuns cam fără chef:

— Nu mi-ai spus deja despre ceremonia mamei tale?

— Domnule președinte Wang, am găsit-o pe Li Xuelian!

Numaidecât, Wang a simțit cum alcoolul băut cu o seară înainte i-a ieșit instantaneu prin toți porii, după care sudori reci l-au scăldat din cap până-n picioare. Imediat i s-a limpezit mintea și s-a grăbit să spună, pe un ton cu totul diferit:

— Unde ești?

— La ieșirea din metrou, la stația Songjiazhuang.

— Ce dracu’ mai aștepți? Aresteaz-o mai repede!

— Eu sunt singur aici și sunt foarte mulți oameni la ieșirea din metrou. Dacă o rupe la fugă, n-am nicio șansă s-o mai prind, a spus Hou.

— Dar unde sunt ceilalți doi? s-a interesat Wang.

— Sunt la restaurant, mănâncă. Eu sunt cam deranjat la burtă, așa că am ieșit să caut o budă și când colo am dat de ea.

Wang Gongdao n-avea chef să mai piardă vremea cu discuțiile, așa că s-a grăbit să-i dea indicații.

[19] Marcă a unei băuturi făcute din cereale, foarte tare.

— Atunci nu face nimic care s-o sperie! N-o scăpa din ochi, iar eu am să trimit imediat ajutoare.

Îi trecuse durerea de cap într-o clipă. Numaidecât le-a spus celorlalți să lase bolurile jos și să-l urmeze. În timp ce ieșea pe ușă, a anunțat și celelalte grupuri de căutare să ia o mașină și să se îndrepte urgent către Songjiazhuang. De îndată ce a stabilit planul prin telefon, au luat un taxi, iar după jumătate de oră au ajuns la locul cu pricina. În același timp cu ei a ajuns și un alt grup de polițiști. Ceilalți doi din grupul lui Hou sosiseră și ei, însă când Wang s-a apropiat de Hou, acesta i-a spus că Li Xuelian a dispărut.

— Nu ți-am spus să stai cu ochii pe ea? a întrebat Wang, nervos.

Hou i-a răspuns arătând spre oamenii care intrau și ieșeau de la metrou:

— Ușor de zis, dar uite câți oameni sunt aici! Cum să stau cu ochii pe ea? Într-o clipă s-a făcut nevăzută.

Wang Gongdao nu mai avea vreme să-l învinovățească, așa că le-a dat instrucțiuni celorlalți:

— Haideți, mai repede! Împrăștiați-vă și căutați peste tot, și în stația de metrou, și pe-afară. Nu mă interesează cum, dar s-o aduceți la mine!

S-au apucat cu toții s-o caute, și pe-afară, și în stație. După puțin timp, li s-au alăturat și polițiștii din cel de-al patrulea grup, dar cu toate căutările lor, care au durat de la prânz până după-amiaza târziu, răscolind stația de metrou și împrejurimile de vreo șapte-opt ori, tot n-au dat de ea. La metrou era vânzoleală mare și probabil că Li Xuelian plecase demult de acolo, iar cum metroul din Beijing are treisprezece linii și peste două sute de stații, slabe speranțe să mai dea cineva de ea. Problema era că puteai să cauți pe o linie, în toate stațiile, dar cine știe dacă nu cumva ea era pe același tronson, dar mergea exact în sens invers. Au căutat la metrou de după-amiază până la miezul nopții, fără să ia măcar o pauză de masă, însă Li Xuelian parcă intrase în pământ. La ora unu noaptea, s-au închis toate stațiile de metrou, iar cele patru grupuri de căutare s-au adunat la ieșirea din stația Songjiazhuang. N-ar fi fost așa de mâhniți dacă ar fi fost vorba doar de faptul că toate căutările eșuaseră, însă problema cea mai neliniștitoare era aceea că nimeni nu știa ce avea ea de gând să facă și câte necazuri avea să mai provoace.

Sperau ca acel congres național să se încheie cât mai curând, fără niciun fel de surprize neplăcute, când iată că Li Xuelian își făcuse apariția pe neașteptate. Acum că știau că se afla în Beijing, era clar că exista o șansă foarte mare să se întâmple ceva, doar că nu știau când anume – într-o zi sau două? Atât s-a mai agitat Wang Gongdao, încât s-a umplut iar de afte la gură, dar acest lucru nu l-a împiedicat să-l învinovățească pe Hou:

— Când ai văzut-o, de ce n-ai sărit s-o arestezi? Un grăsan ca tine nu e în stare să-i țină piept unei femei?

— Nu mi-ați spus să nu fac nimic care s-o sperie? s-a apărat Hu. Mi-era teamă că dacă mă reped așa la ea, o să strige cât o ține gura, iar cei din jur o să mă ia drept vreun derbedeu. Puteam să mă aleg și cu o mamă de bătaie.

Celorlalți, care asistau la scenă, li s-a părut foarte amuzant și au râs. Wang Gongdao a rămas serios mai departe și a întrebat:

— Până la urmă ești sigur că era ea?

La auzul acestei întrebări, Hu nu mai părea așa convins.

— Eu am văzut pe cineva din spate. Nu s-a întors spre mine, așa că nu i-am văzut fața clar, a spus el.

— Atunci cum ți-ai dat seama că e Li Xuelian? a întrebat Wang Gongdao.

Când îl sunase, Hu părea foarte sigur, dar acum nu mai îndrăznea să afișeze aceeași siguranță.

— Mi s-a părut că seamănă, a spus el.

— Ai început să ai vedenii, a spus unul. Și pentru asta am răscolit noi metroul de la prânz până la miezul nopții? Nici de mâncare nu ne-a mai ars!

În sinea sa, și Wang Gongdao îl învinovățea pe Hou. Cică văzuse pe cineva care semăna cu Li Xuelian, dar nu era sigur. Păi asta era cu totul altceva! Poate că femeia aceea era Li Xuelian, dar la fel de bine se putea să nu fi fost era. Dacă nu era ea, pierduseră vremea, dar dacă totuși era ea? Situația devenea foarte primejdioasă. Wang Gongdao nu îndrăznea să se relaxeze. A doua zi, a trimis trei echipe să caute peste tot la metrou, în timp ce cea de-a patra echipă a fost trimisă pe străzi, în gări și autogări. Au trecut așa două zile, fără să găsească nici cel mai mic indiciu. Singurul gând care îl liniștea pe Wang era acela că poate femeia pe care o ochise Hou la Songjiazhuang nu era Li Xuelian. Mai erau cinci zile până la închiderea congresului și dacă treceau în liniște, fără evenimente, Wang Gongdao avea

de gând să-i aducă mulțumiri lui Buddha, indiferent de rezultatul căutărilor.

În ziua aceea, până la miezul nopții, ei n-au reușit s-o prindă pe Li Xuelian, dar a reușit poliția din Beijing. Istoviți de atâta căutare, la miezul nopții, oamenii lui Wang s-au întors la hotel să se culce. Wang numai ce se dezbrăcase, că i-a și sunat telefonul. Când a răspuns, a aflat că apelul era de la o secție de poliție de cartier. În urmă cu zece zile, când abia ajunsese la Beijing cu toți ceilalți, Wang Gongdao făcuse percheziție și la un hotel aflat la subsolul unei clădiri din cartierul unde locuise Li Xuelian în trecut, când venise să protesteze la Beijing. Căutările nu au adus nimic nou, dar Wang s-a dus la secția de poliție după aceea și a lăsat detaliile legate de caz și un număr de telefon. Vocea de la telefon i-a spus că în seara aceea, în timpul patrulării prin zona din apropierea Sediului Central al Guvernului, la Zhongnan Hai, a fost văzută o femeie de la țară care se potrivea portretului făcut de ei. A fost dusă la secția de poliție, unde i s-au pus o serie de întrebări, dar femeia nu a răspuns la niciuna, deși nu era nici mută, nici surdă. Poliția i-a pus întrebări pe care, judecând după reacții, le înțelegea. Wang Gongdao a sărit imediat de pe pat la auzul acestor lucruri și a întrebat:

— Ce vârstă are?

— Vreo cincizeci de ani, a fost răspunsul polițistului de la telefon.

— Și cum arată?

— Statură medie, cu părul scurt, a răspuns polițistul.

— E grasă? E slabă? a continuat Wang cu întrebările.

— Nici grasă, nici slabă.

Wang a izbit cu palma în masă și a exclamat:

— Chiar ea este! Acuși venim!

Numaidecât și-a adunat oamenii și au ieșit din hotel. Au chemat trei taxiuri și în cel mai scurt timp au fost la secția de poliție respectivă. În sfârșit, Wang Gongdao putea să-și ia o piatră de pe inimă. Se vede treaba că până la urmă Li Xuelian tot venise la Beijing. Indiferent dacă avea de gând să protesteze sau nu, era mai bine să fie reținută acolo decât să se ducă ei acasă cu mâinile goale și să nu aibă ce raporta superiorilor. Wang Gongdao avea senzația că scăpase de o mare povară, iar

ceilalți trei, care merseseră cu aceeași mașină, erau la fel de încântați. Unul dintre ei a început să laude poliția din Beijing:

— Poliția din Beijing e mai tare decât noi, care am căutat-o zece zile fără succes. Ei au prins-o într-o singură seară.

— Cui îi mai pasă cine a prins-o? Dacă noi o ducem înapoi în județ, se cheamă că este reușita noastră, a adăugat altul.

Jia Congming, care stătea de zece zile cu capul în jos, supărat, a prins acum momentul potrivit și a îndrăznit să-i spună lui Wang Gongdao:

— Acum că a fost prinsă, cred că va trebui să faceți cinste, domnule președinte Wang.

Wang Gongdao era copleșit de entuziasm, așa că nu și-a mai bătut capul să-i dea vreo replică ironică, ci, pocnindu-și coapsa cu palma, a spus:

— Să fac cinste? Să fiu al naibii dacă nu fac cinste, că tare ați mai muncit vreme de zece zile! Mâine, la prânz, mergem să mâncăm rață pechineză!

Și tot vorbind așa, au ajuns la ușa secției de poliție. Au coborât cu toții din mașină și au intrat înăuntru, îndreptându-se spre biroul ofițerului de serviciu. Acesta s-a dus în curtea din spate și a revenit după două minute cu o femeie care după toate aparențele era de la țară. Când au văzut-o, au încremenit cu toții, fiindcă nu era Li Xuelian. După vârstă, după statură se potrivea, dar la față nu semăna deloc cu ea.

— Am ochit-o imediat, fiindcă este una care depune plângeri toată ziua, a spus polițistul mândru. Și mai și face pe muta cu noi! Ea este?

Acum Wang Gongdao era cel care amuțise și scutura din cap ca prostul.

A doua zi, dis-de-dimineață, toată lumea a reluat căutările prin Beijing.

12.

Congresul Național a durat douăsprezece zile, iar Li Xuelian nu și-a făcut deloc apariția în această perioadă. În timp ce președintele tribunalului, Wang Gongdao, și oamenii lui au căutat-o degeaba în Beijing, câteva zeci de polițiști de la secția

de poliție județeană făcuseră filtru în jurul Sălii Marii Adunări, dincolo de filtrul făcut de poliția din Beijing. Totul în van. În acest răstimp, Li Xuelian nu a apărut nu pentru că se răzgândise și nu mai voia să protesteze la Beijing, nici pentru că fusese reținută pe drum de poliția din provincia Shandong sau din provincia Hebei, ci pentru că s-a îmbolnăvit. Și tocmai pentru că se temea că poliția o va împiedica pe drum să ajungă în capitală, Li Xuelian nu a îndrăznit să ia trenul care mergea direct de la Tai'an la Beijing și nici autobuzul, ci a parcurs drumul pe mai multe segmente, de la Tai'an la Changqing și de acolo mai departe, străbătând numeroase orașe, pe rute ocolitoare, pentru ca în final de la Daxing să intre în Beijing, deplasându-se tot timpul cu autobuzele care asigurau transportul între sate și orașe. În felul acesta evita filtrele existente cu siguranță pe ruta directă către Beijing. Adoptase această strategie având o experiență bogată, de douăzeci de ani, în lupta cu poliția care încerca s-o împiedice să protesteze. Deși era foarte obositor să meargă în felul acesta, schimbând autobuzul în fiecare stație și, în plus, era și mult mai scump, putea să fie mai sigură că va scăpa de poliția care se afla pe urmele ei. Schimbând autobuzul în fiecare stație firește că a întârziat pe drum, dar oricum congresul urma să se desfășoare pe parcursul a două săptămâni, așa că, dacă reușea să ajungă în această perioadă la Beijing, tot apuca să protesteze un pic. Își dădea seama că de vreme ce se știa că va merge la Beijing în acest scop, cei de la județ aveau să trimită oameni s-o caute. În ultimii douăzeci de ani încercase să ajungă acolo în fiecare an, dar în fapt reușise doar de cinci ori, de fiecare dată cu poliția pe urmele ei. În jocul acesta de-a șoarecele și pisica, știa prea bine că poliția avea să fie în alertă maximă în primele zile ale congresului, așa că în acea perioadă erau cele mai mari șanse de a fi prinsă. Intrând mai târziu în oraș, când poliția deja mai slăbea controlul, putea să găsească o breșă în sistemul de pază.

După ce a plecat de la Tai'an, Li Xuelian a parcurs drumul pe segmente, iar după cinci zile a ajuns în localitatea Gu'an, din provincia Hebei. Deși a fost obositor, totul a decurs fără niciun fel de incidente. Această localitate se afla nu departe de Beijing. Încă două drumuri cu autobuzul și ajungea la destinație, lucru care o bucura nespus. Când a ajuns la Gu'an deja se înserase, așa că Li Xuelian a găsit un motel pe o alee lăturalnică și s-a dus

la culcare mai devreme, ca să fie odihnită a doua zi, când urma să intre în Beijing. A dormit liniștită toată noaptea. A doua zi, dis-de-dimineață, s-a ridicat din pat și dintr-odată și-a simțit capul foarte greu. Și-a pus mâna pe frunte și și-a dat seama că ardea ca focul, fapt care a speriat-o teribil, fiindcă nu era cazul să se îmbolnăvească în timp ce se afla pe drum. Acum, când se ducea să protesteze, chiar trebuia să aibă o sănătate de fier, pentru că dacă apărea cea mai mică problemă, nu numai sănătatea sa avea de suferit, ci se ducea de râpă și planul ei. Era deja la Gu'an, iar Beijing se afla la o aruncătură de băț. Perioada de desfășurare a congresului trecea cu repeziciune, iar ea chiar că nu își putea permite să zăbovească prea mult acolo din pricina problemelor de sănătate. De aceea, s-a forțat să se ridice din pat, s-a spălat pe față și a părăsit motelul, după care a pornit pe alee către bulevardul unde se afla autogara. Ajunsă acolo, a cumpărat de la o tarabă din fața autogării un bol de terci, cu speranța că, dacă va bea ceva fierbinte, va transpira și va scăpa de febră, însă spre surprinderea ei, după ce a luat o gură, i s-a făcut rău. S-a străduit să bea tot terciul, dar l-a vomitat imediat. Apoi, cum n-avea de gând să rămână la Gu'an, și-a cumpărat degrabă un bilet și s-a urcat în autobuzul care mergea la Daxing. Pe drum s-a gândit un pic cum se pricopsise ea cu boala asta. De la Tai'an până aici schimbase mai multe mașini și se istovise fără măsură. Ca să mai economisească niște bani, când ajunsese în câte un loc, își cumpărase niște clătite și murături, așa că vreme de trei zile nu mâncase pic de mâncare caldă. Acum, regreta că nu-și amintise vorba aceea din popor care spunea „Să te zgârcești când ești acasă, dar să cheltuiești pe săturate când ești pe drum!" N-ar fi trebuit să se chinuie atât, fiindcă în primul rând își întârzia intrarea în Beijing. Gândindu-se la motivele pentru care călătoria sa în ultimele zile fusese atât de obositoare, și-a dat seama că în primul rând lipsa de hrană și odihnă îi făcuse rău, dar și mai mult o afectase supărarea provocată de Zhao Căpățână. Pe vremea când erau în gimnaziu, el îi arătase că o place, apoi, în urmă cu douăzeci de ani, când se dusese la Beijing să protesteze pentru prima dată, el o găzduise în cămăruța lui. Acum, după atâția ani, se înfiripase o idilă între ei, ba el chiar o și ajutase să-i îmbete pe polițiști, iar apoi fugiseră împreună în Shandong. Ea crezuse că a ajutat-o cu gândul că se vor căsători, ba când ajunseseră în

județul vecin, se și culcase cu el. Pentru că se înțelegeau așa de bine, Li Xuelian avusese încredere în el și se lăsase convinsă să meargă în excursie pe Muntele Tai, în loc să se ducă la Beijing pentru a protesta. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că de fapt totul fusese o cursă pe care i-o întinsese Zhao în cârdășie cu oficialitățile de la cel mai înalt până la cel mai de jos nivel. Zhao Căpățână negociase cu ei pe la spatele său, nu doar ca să se însoare cu ea, ci și ca s-o împiedice să protesteze și în felul acesta să-i scutească de belele pe toți acei indivizi. Atunci când din întâmplare auzise discuția lui la telefon, pe când era la motel, simțise că îi bubuie capul de furie. Era furioasă nu numai pentru faptul că el uneltise cu toți ștabii, dar mai ales era furioasă pe sine însăși. Anul acesta împlinea patruzeci și nouă de ani, protesta de douăzeci de ani și văzuse de toate. Trecuse prin atâtea situații dificile, iar acum se împotmolea din pricina unuia precum Zhao Căpățână. Și nu era de ajuns că se lăsase păcălită de el, dar se mai și culcase cu el. De răzbunat se putea răzbuna pentru că îi întinsese cursa, dar oare cum mai putea să-și curețe trupul după ce îl lăsase să-și facă mendrele cu ea? Unul dintre motivele pentru care protesta de douăzeci de ani era acela că respingea eticheta pe care i-o puseseră oamenii numind-o Pan Jinlian. Acum, prin tot ceea ce făcuse, chiar că merita acest nume. I-a trecut atunci prin minte gândul de a-l ucide pe Zhao Căpățână, dar acest lucru nu era de ajuns pentru a-și vărsa toată furia adunată. În plus, odată cu această crimă își semna și propriul sfârșit, iar dacă acest lucru nu-i afecta pe ștabii implicați, ci dimpotrivă, îi scutea de probleme, atunci chiar că nu merită sacrificiul. Înainte să-l omoare pe Zhao, trebuia să mai protesteze încă o dată, căci nu era târziu să termine cu el nici după aceea. Protestul de anul acesta era altfel decât în anii trecuți, dar se asemăna cumva cu primul ei protest de acum douăzeci de ani, doar că acum nu se mai îndrepta împotriva lui Qin Yuhe, ci împotriva tuturor acelor demnitari care negociaseră cu Zhao – Jia Congming, membrul permanent al Comitetului Juridic, Wang Gongdao, președintele tribunalului, Zheng Chong, prefectul, Ma Wenbin, primarul... Ei toți o aduseseră pe Li Xuelian, pas cu pas, în halul în care era acum. Clocotind de furie, sărise dintr-un autobuz în altul, făcuse febră, după care stătuse cu geamurile deschise ca să se răcorească. Se apropia primăvara, dar era încă destul de frig. Tot vântul acela rece care

o bătuse nu-i făcuse deloc bine, așa că nu era de mirare că acum se simțea atât de rău și avea febră mare. Tot drumul de la Gu'an până la Daxing, deși își sprijinise capul de geamul rece al autobuzului, a simțit că tot trupul îi este cuprins de o vâlvătaie teribilă. Când se trezise în zorii zilei, îi ardea capul de febră, însă acum tot trupul ei dogorea. Cu timpul a început să fie din ce în ce mai amețită. Când a ajuns autobuzul la granița dintre localitățile Gu'an și Daxing, Li Xuelian a descoperit că în față erau oprite mai multe mașini de poliție, cu girofarurile pornite. Alături erau polițiști cu bastoane în mână, care trăgeau mașinile pe dreapta pentru inspecție. Autocare, mașini de marfa, microbuze, limuzine, toate erau inspectate. Li Xuelian a încremenit și deodată a simțit cum o trec sudorile reci ca gheața din cap până-n picioare. Nu avusese curajul să ia trenul de la Tai'an și nici autobuzul care mergea direct până la Beijing, ci preferase să schimbe autobuzele în mai multe locuri, dar se vede treaba că tot nu scăpa de poliție. Tot chinul părea să fi fost în zadar. Îndurase vântul acela tăios și răcise aiurea. Sudoarea rece îi dădea o senzație plăcută, răcorindu-i trupul înfierbântat. Mașinile care așteptau controlul poliției deja formaseră o coloană foarte lungă. După o oră și ceva, doi polițiști au urcat în mașina în care se afla Li Xuelian și au început să verifice actele fiecăruia, întrebându-i totodată motivul pentru care mergeau la Beijing. Mai verificau apoi și dovada emisă de guvernul județean cu privire la deplasarea în capitală. Era aceeași situație ca atunci când, în urmă cu douăzeci de ani, se afla în zona de graniță dintre provincia Hebei și Beijing. Li Xuelian mai trecuse prin asemenea necazuri, așa că nu era înspăimântată de prezența polițiștilor în autobuzul în care se afla și ea. Polițiștii îl verificau pe fiecare pasager în parte – unii au trecut controlul, alții au fost dați jos. Aceștia din urmă s-au conformat, tăcuți. Într-un târziu, un polițist s-a apropiat de la Xuelian. Mai întâi s-a uitat la buletinul de identitate, dar era unul fals, nu cel real. Ca să scape din asemenea încurcături, în urmă cu trei ani dăduse două sute de yuani, undeva pe o alee din zona Haidian, din Beijing, ca să-și facă un buletin fals. Prenumele fals cuprindea prima silabă a prenumelui ei – Xue, iar numele de familie era Zhao. Deci, se numea Zhao Xue. Buletinul acesta fals arăta exact ca unul adevărat. În trecut, niciun polițist nu-și dăduse

seama că e fals și nici acum nu păreau să bage de seamă. Polițistul i-a dat înapoi buletinul și a întrebat-o:

— De ce mergi la Beijing?

— Merg la doctor, a răspuns ea.

Răspunsul era același ca acum douăzeci de ani, dar polițistul a țintuit-o cu privirea și a întrebat-o:

— La ce spital te duci?

— La Spitalul Beijing, a spus ea la fel ca odinioară.

— De ce boală suferi? a insistat polițistul cu întrebările.

— Ia pune mâna pe fruntea mea, a zis Li Xuelian.

Polițistul a fost surprins de răspunsul ei, dar a întins mâna și i-a atins fruntea. Deși cu câteva clipe în urmă femeia își simțea transpirația rece ca gheața, fruntea îi era fierbinte ca un tăciune încins. Polițistul și-a retras mâna și a spus:

— Adeverința de la guvernul județean?

— Frățioare, uite în ce hal sunt! De unde să mai am vreme să fac rost și de adeverință?

— Nu merge așa. Trebuie să te dai jos din mașină.

— Sunt ametită de nu mai pot. Dacă mă dau jos din mașină și mor, răspunzi tu?

Polițistul începuse să-și cam piardă răbdarea și a spus:

— Sunt chestii diferite. Dacă ești bolnavă, mergi întâi la spitalul local și după ce se încheie congresul, mergi la Beijing.

Vorbea la fel ca polițistul de acum douăzeci de ani. Li Xuelian și-a rezemat capul de fereastră și a spus:

— Cred că am bronșită, pentru că respir foarte greu. Sunt departe de casă, așa că nu mă dau jos din mașină.

— Hai, nu te prosti! Dacă nu ai adeverință, trebuie să te dai jos din mașină, a spus polițistul, încercând s-o convingă pe femeie.

Cei doi au continuat cearta până când un bătrân care stătea lângă Li Xuelian s-a ridicat brusc în picioare. Era îmbrăcat cu o uniformă militară demodată și după toate aparențele părea să fie cadru de partid.

— Femeia asta este grav bolnavă! Ce adeverințe mai vreți? apoi a continuat, arătând spre polițist: De când s-a urcat în mașină, a stat lângă mine și am văzut că dogorește ca un cuptor. Dacă ți-ar fi soră, nu ți-ar păsa de ea câtuși de puțin?

Vorbele lui au emoționat-o pe femeie. Nu mai auzise de atâta timp pe cineva care să vorbească așa de frumos. Un bătrân pe

care nu-l mai întâlnise niciodată, venit de cine știe unde, o emoționa nespus. Și cum se gândea ea acum la tot ce îndurase pe drum în ultimele șapte-opt zile, și-a adus aminte de tot ce pătimise în ultimii douăzeci de ani și pe neașteptate a izbucnit în plâns. Polițistul a încremenit și după câteva clipe a spus fluturându-și mâna:

— Nu că nu-i dau eu voie să se ducă la Beijing, dar acum are loc Congresul Național acolo.

— Și ce dacă are loc Congresul Național? Poporul nu mai poate să meargă la doctor la Beijing? Face și ea parte din acest popor, nu?

Văzând-o cum plânge, toți pasagerii din autobuz s-au înfuriat și s-au ridicat în picioare, unul după altul, mustrându-l pe polițist.

— Ce înseamnă asta? a reacționat cineva.

— Mai există omenie?

Un tânăr cu o cicatrice pe față a strigat:

— Nu se mai poate așa! Să dăm foc mașinii!

Confruntat cu asemenea furie din partea mulțimii, polițistul a strigat:

— Dar ce, crezi că eu vreau să fac asta? Astea sunt ordinele de sus.

Imediat a coborât, iar autobuzul a pornit spre Daxing. Li Xuelian i-a mulțumit bătrânului care stătea lângă ea, le-a mulțumit tuturor și și-a șters lacrimile. Era foarte slăbită, dar după episodul de plâns, a simțit și mai tare că nu mai are vlagă, înainte avusese febră, dar acum îi era atât de frig încât începuseră să-i clănțăne dinții și să tremure din tot corpul. Totuși, n-a zis nimic, numai să nu cumva să-și zădărnicească planul de a protesta la Beijing. Ba îi era frig, ba cald de se sufoca, doar că nu mai avea pic de transpirație. Și tot alternând așa stările, după câteva clipe i-a căzut capul într-o parte și a leșinat lângă bătrânul de pe scaunul de alături.

Când a văzut că a leșinat, bătrânul a strigat la șofer să oprească mașina. Acesta s-a conformat și a venit imediat să vadă ce s-a întâmplat, iar când a descoperit că femeia care mai devreme se plânsese de bronșită zăcea leșinată, s-a panicat foarte tare, mai ales la gândul că ar putea muri în mașina lui. În niciun caz nu își dorea așa ceva.

— Ce stai așa? Du-o mai repede la spital! a strigat bătrânul.

Abia atunci s-a dezmeticit șoferul și a pornit numaidecât mașina. A ținut-o înainte pe șosea, apoi a intrat pe un drum de țară asfaltat și a gonit cât a putut. După vreo cincisprezece kilometri a dat de un orășel numit Capul Taurului, aflat la granița dintre provincia Hebei și Beijing. Cu alte cuvinte, se răsuciseră atât ca să ajungă tot în provincia Hebei. Autobuzul a traversat piața și a ajuns la clinică.

Acolo a rămas Li Xuelian inconștientă vreme de patru zile. Când și-a revenit, și-a dat seama că fusese internată într-un spital dintr-o altă localitate, cu ace înfipte în brațe și o perfuzie care atârna deasupra capului ei. Femeia protestase vreme de douăzeci de ani, înfruntase vântul și ploaia, dar niciodată nu fusese bolnavă. Nici măcar febră nu avusese vreodată. Părea că acele condiții potrivnice mai degrabă o întăriseră decât să-i facă rău, însă acum tot ce adunase în cei douăzeci de ani răbufnea dintr-odată. După ce și-a revenit, doctorul i-a spus că are o răceală puternică, ba chiar cu simptome specifice malariei. În plus, s-au mai adăugat și ceva gastrită și enterocolită, căci nu se știe pe unde mâncase ceva stricat. Femeia a zăcut inconștientă la pat vreme de patru zile, cu simptome de dizenterie. În același timp, bronșita despre care vorbea ea în mașină chiar s-a adeverit. Toate aceste boli erau, de fapt, afecțiuni inflamatorii, așa că vreme de patru zile nu i-a scăzut febra, iar globulele albe au crescut într-un număr alarmant. Timp de patru zile a avut perfuzii continuu și aproape că le consumase toate medicamentele celor de la spital. Li Xuelian i-a mulțumit doctorului, simțind cum o cuprinde iar o stare de agitație, dar nu din pricina bolii sale, ci pentru că a văzut un calendar pe peretele de la capul patului și a înțeles că zăcuse acolo inconștientă timp de patru zile. În acest timp, Congresul Național se desfășurase mai departe și, după socoteala ei, în patru zile avea să se încheie. Dacă nu pleca la timp către Beijing și rata această ocazie, atunci totul fusese în zadar. Protestul în afara perioadei în care avea loc Congresul Național nu mai avea nicio semnificație. Ar fi fost ca și cum tigrul se transforma într-o mâță, protestul ei devenea o glumă și toți acei indivizi de la județ sau de la oraș nu mai aveau de ce să se teamă. De îndată ce a plecat doctorul, Li Xuelian a încercat din răsputeri să se dea jos din pat, dar imediat a simțit cum o ia amețeala și i se înmoaie picioarele. N-a fost în stare să facă prea mulți pași. Nici

gând să iasă din spital ca să meargă să protesteze. S-a chircit. Respira greu, așa că a fost nevoită să se întoarcă în pat.

Au mai trecut două zile. Peste alte două zile, Congresul Național avea să ajungă la final. Li Xuelian simțea că nu mai poate îndura să stea la pat. Dacă nici anul acesta nu-i reușea protestul, atunci, de la județ până la oraș, toți demnitarii aceia aveau să jubileze. Ea îl lăsase pe Zhao să se înhăiteze cu ei ca s-o păcălească, ba mai mult, îl lăsase pe Zhao să-și facă de cap cu ea. Răbdase atâtea degeaba oare? Chiar că ajunsese să fie cu adevărat Pan Jinlian! Gândurile acestea o făceau și mai agitată decât era, așa că brusc a hotărât că trebuia cu orice preț să plece de acolo, chiar dacă ar fi fost să se târască și să ajungă la Beijing înainte de încheierea congresului. A rugat-o pe colega de salon să-l cheme pe doctor și să-i spună că vrea să se externeze. Doctorul era un tip de vârstă mijlocie, slăbuț, cu dinții strâmbi. Tot discutând cu el, Li Xuelian își dăduse seama că nu era un om rău. Când a auzit-o că își cere externarea, doctorul i-a spus neliniștit:

— Oare ți s-a urât cu viața? Nu se poate să pleci în halul în care ești.

Li Xuelian nu putea să-i spună adevăratul motiv pentru care voia să ajungă la Beijing și ar fi vrut să inventeze ceva mai plauzibil, doar că nu-i venea nimic în minte, așa că a spus:

— Nu mai am bani.

Doctorul a rămas blocat pentru o clipă, după care s-a întors și a ieșit din salon. După un sfert de oră a revenit cu directoarea spitalului, o doamnă între două vârste, grăsuță și cu părul făcut permanent. Aceasta a întrebat-o pe Li Xuelian:

— Câți bani ai?

Li Xuelian a scos geanta de la capătul patului, a desfăcut fermoarul și a căutat portofelul printre hainele îndesate acolo. Deschizându-l, a scos câteva bancnote, și mai mari, și mai mici, dar și niște mărunțiș. În total erau vreo cinci sute șaisprezece yuani și opt *mao.*

— Cum se poate așa ceva? a spus directoarea enervată. Ai stat în spital șase zile, în fiecare zi ți-am pus perfuzii, ți-am dat medicamentele noastre cele mai bune. Ia socotește un pic: spitalizarea, medicația, în total peste cinci mii de yuani.

— Atunci o să mă externez, a spus Li Xuelian.

— Fără bani, cu atât mai puțin poți să te externezi, a zis directoarea.

— Păi dacă nu mă externez, nu o să se adune și mai mulți bani?

Socotind că are dreptate, directoarea a spus:

— Ia legătura degrabă cu rudele tale și spune-le să aducă bani.

— Casa mea se află la o distanță de mai bine de trei mii de *li* de aici și toate rudele mele sunt sărace. Dacă i-aș chema ca să le dau bani, ar veni numaidecât, dar ca să le cer să aducă bani și să mai cheltuiască și cu drumul, nici gând! a spus Li Xuelian.

— Și atunci ce-i de făcut? a întrebat directoarea.

Li Xuelian s-a gândit ce s-a gândit și a zis:

— Beijing este la numai două sute și ceva de *li.* Am o rudă acolo, care vinde ulei de susan într-o piață din districtul Gaodi de est. Puteți să trimiteți pe cineva care să mă însoțească până acolo și să ia banii.

13.

A doua zi, dis-de-dimineață, Li Xuelian a plecat la Beijing într-o ambulanță care aparținea Centrului Medical Capul Taurului, din Provincia Hebei. Era o ambulanță veche, care se îneca precum un bătrân astmatic. Mergea puțin, se mai îneca un pic. Ambulanța era folosită de regulă pentru a salva oameni, dar în acum era folosită pentru a o duce pe Li Xuelian la Beijing. În fapt, mergea cu ea la piața de produse agricole din districtul Gaodi de est, din Beijing, pentru a recupera banii. În mod normal, pentru recuperarea banilor, spitalul n-ar fi trimis o ambulanță, mai ales că era planificată o deplasare la Beijing a doua zi pentru achiziționarea de medicamente. Acum, că mașina se ducea cu o zi înainte, se putea spune că rezolva două probleme dintr-o singură deplasare. Pentru Li Xuelian deplasarea aceasta la Beijing era altfel decât deplasările de până acum. Ambulanța a mers câteva zeci de kilometri pe drumul de țară asfaltat, după care a luat-o pe un drum național către Beijing, care i-a dus la punctul de taxare, de la granița dintre provinciile Hebei și Beijing, unde poliția oprea toate

mașinile la control. Unul dintre polițiști a făcut semn cu mâna și i-a cerut ambulanței să tragă pe dreapta. Li Xuelian mergea cu ambulanța, deci se chema că intra în Beijing în mare siguranță.

Gândul ei era să se ducă la Beijing să protesteze, dar înainte de a ajunge la Marea Sală a Poporului, trebuia să se abată pe la piața de produse agricole din districtul Gaodi de est. O însoțea un tânăr de treizeci de ani, pe care șoferul îl striga Anjing[20]. Așa îl striga, dar el nu era câtuși de puțin liniștit. Tot drumul s-a plâns de spital și de Li Xuelian:

— Mâine trebuia să fac plimbarea asta. Azi aveam alte planuri. De când le tot spun eu, când e vorba de tratament, mai întâi să le ia banii pacienților, dar ei nu mă ascultă și uite ce iese! S-a oprit un pic, după care a continuat: E bine să ai spirit umanitar, dar întotdeauna vor fi unii care vor profita de tine.

Li Xuelian ar fi vrut să-i explice că ea în niciun caz nu avusese intenția să se interneze la spitalul lor, dar fusese adusă acolo fiindcă leșinase pe drum. În același timp, nici de faptul că a stat atâtea zile internată, cu atâta tratament, nu era răspunzătoare ea, fiindcă zăcuse acolo în stare de inconștiență vreme de patru zile. Acum, că se adunaseră atâția bani care fuseseră cheltuiți cu tratamentul său, n-avea de gând să rămână datoare și tocmai de aceea mergeau la piața de produse agricole din districtul Gaodi de est, la o rudă de-a ei, ca să ia bani. Nu mai avea niciun rost să se lungească la discuții cu șoferul, pe de-o parte pentru că era foarte slăbită și nu mai avea putere să tot trăncănească, și pe de altă parte pentru că era foarte probabil că nu se va mai întâlni cu el niciodată în viața ei. Ar fi putut încerca mai degrabă să convingă pe cineva care înțelegea despre ce e vorba. Li Xuelian a deschis gura ca să zică ceva, după care a renunțat și a rămas tăcută, cu privirea pe geam.

La o oră după ce au intrat în oraș, au ajuns la piața agricolă din Gaodi de est, unde vindea ulei de susan vărul ei Yue Xiaoyi, venit la Beijing în urmă cu șapte ani. Li Xuelian era mai mare cu doisprezece ani decât el. Când Yue Xiaoyi avea trei ani, mama lui s-a îmbolnăvit de hepatită și fiindcă tatăl lui, care o îngrijea, s-a gândit să-l ferească pe copil, să nu cumva să ia și el boala, l-a dus acasă la familia lui Li Xuelian, unde a rămas timp de trei ani. Băiatul fusese întârziat în vorbire. La vremea când avea trei ani, încă nu era în stare să spună o propoziție până la capăt. Li

[20] Liniște.

Yingyong, fratele mai mic al lui Li Xuelian, care avea pe atunci opt ani, nu prea avea milă de el, că era mai mic, și i se urca în cârcă, luându-l drept calul lui. Lui Li Xuelian îi era milă de el și încerca să-l protejeze, așa că de multe ori îl lua pe umeri și îl ducea pe câmp, unde îl învăța să prindă lăcuste. Yue Xiaoyi nu uitase niciodată bunătatea ei și după ce crescuse și s-a mutase la Beijing, de câte ori se întorcea acasă, trecea pe la ea s-o vadă. În urmă cu câțiva ani, când Li Xuelian venise la Beijing să protesteze, s-a dus la magazinul unde vindea el ulei de susan, iar Yue s-a ocupat de cazarea și masa ei, fără să se plângă vreo clipă. Nu numai că nu s-a plâns, dar seara, când femeia îi povestea despre cazul său, deși el nu pricepea deloc cum de ajunsese într-o asemenea situație, o compătimea și se arăta întotdeauna de partea ei. Li Xuelian îi cunoștea bunătatea, așa că îndrăznea acum, când dăduse de necaz, să vină la el. Femeia își aducea aminte că taraba lui era în colțul de nord-est al pieței – în stânga era o tarabă unde se vindeau cârnați, iar în dreapta alta unde se tăiau și se vindeau pui. Ambulanța a parcat la intrare, iar Li Xuelian a străbătut piața însoțită de șoferul de la spital, îndreptându-se către colțul de nord-est, doar că a descoperit curând că magazinul lui Yue dispăruse. Cele două tarabe erau acolo, dar în locul tarabei cu ulei de susan era o tarabă unde se vindeau alune și nuci coapte.

— Ce s-a întâmplat cu Yue Xiaoyi, care vindea ulei de susan aici? a întrebat Li Xuelian îngrijorată.

Bătrânul care se afla la acea tarabă a răspuns:

— Nu cunosc niciun Yue Xiaoyi. Când am venit eu aici, am găsit doar un loc gol.

Li Xuelian l-a întrebat pe vânzătorul de cârnați din stânga:

— Frățioare, unde este Yue Xiaoyi?

— A plecat în urmă cu trei luni.

— Știi cumva unde s-a dus? a continuat Li Xuelian cu întrebările.

— Habar n-am.

Atunci Li Xuelian s-a dus în dreapta să-l întrebe pe vânzătorul de pui. Acesta tocmai tăia un pui și nici măcar nu s-a uitat la ea, ci a scuturat din cap enervat. Li Xuelian era din ce în ce mai neliniștită. Și nu numai ea. La fel de neliniștit era și șoferul de pe ambulanță, dar motivul lui nu avea legătură cu dispariția lui Yue

Xiaoyi, ci cu faptul că avea impresia că Li Xuelian îl păcălea, așa că a înșfăcat-o de braț și i-a spus:

— Ai cumva de gând să mă păcălești? N-am niciun chef să-mi pierd timpul cu tine aici, mai am multe treburi!

Li Xuelian și-a tras brațul, încercând să scape din strânsoarea lui și a spus:

— Data trecută când am venit, era aici. De unde era să știu eu că s-a mutat?

— N-are rost să mai spui toate astea, a zis șoferul. Hai, dă-mi banii! Dacă nu, te duc înapoi la spital.

Li Xuelian nu s-a mai putut abține și a izbucnit în plâns, dar nu pentru că nu-l găsise pe Yue Xiaoyi acolo sau pentru că nu putea da banii pe care îi datora, ci pentru că exista riscul de a fi dusă înapoi, ratând astfel Congresul Național care peste o zi și jumătate se încheia. În piață era forfotă mare, iar câțiva oameni chiar s-au adunat în jurul lor să vadă care era treaba cu tânărul acesta care o apucase de braț pe femeie și țipa la ea. Când au văzut-o pe Li Xuelian că plânge, câțiva oameni s-au apropiat cu gândul s-o ajute, dar numai ce au auzit că e vorba de bani că s-au și dat la o parte. Toată lumea asista ca la spectacol. Când era scandalul în toi, a trecut pe lângă ei un grăsan cu un șorț legat pe după gât, ducând pe umeri o jumătate de porc și ținând în mână un satâr. După toate aparențele, era vânzător de carne de porc. Văzând lumea adunată acolo, a pus porcul jos și s-a amestecat în mulțime ca să vadă care era motivul agitației. În momentul în care a aflat că Li Xuelian îl căuta pe patronul magazinului unde se vindea uleiul de susan în urmă cu ceva vreme, el a tras-o degrabă pe Li Xuelian în fața tarabei cu cârnați și a spus:

— Lao Ji, unde s-a dus cel care vindea aici ulei de susan?

— Habar n-am, a răspuns vânzătorul de cârnați.

— Erați aici cu tarabele unul lângă altul. Vrei să spui că a dispărut așa, fără nicio vorbă? a zis vânzătorul de carne. Și a continuat, arătând spre Li Xuelian: N-ai văzut-o pe femeia asta cum plânge? E datoare și a dat de necaz.

— Ți-am zis că nu știu, a spus vânzătorul de cârnați.

— Ce-ar fi să te porți frumos? a spus vânzătorul de carne de porc. Ia vezi ce faci, că dacă te iei în gură cu mine, îți fac praf taraba dintr-un șut, i-a zis el vânzătorului de cârnați, amenințându-l cu satârul.

Și zicând așa, a și ridicat piciorul, pregătindu-se să-i răstoarne taraba, dar vânzătorul de cârnați s-a repezit și l-a cuprins în brațe, spunându-i pe un ton împăciuitor:

— Frățioare Zhang, hai, nu te supăra! Tipul ăsta care vindea ulei de susan acum trei luni s-a bătut cu unul care vindea pui. Am auzit că s-a mutat în satul Yuege. Mai multe nu știu. Pe urmă a zis către Li Xuelian: Acum, dacă ți-am răspuns la întrebare, nu cumperi și niște cârnați?

Satul Yuege se afla în partea de sud a orașului, unde se găsea un târg de mărfuri, deci Li Xuelian a înțeles că Yue Xiaoyi nu plecase din Beijing, așa că s-a mai liniștit. Și-a dat seama apoi că nu-i mulțumise vânzătorului de carne de porc, drept care a făcut nenumărate plecăciuni în fața lui. Acesta i-a răspuns dând din mână:

— Nu suport să văd cum sunt oropsiți cei amărâți.

Apoi și-a pus pe umeri jumătatea de porc, s-a întors și a plecat. Li Xuelian și-a dat seama brusc, privindu-i spinarea, că bărbatul acela semăna cu Hu, care în urmă cu douăzeci de ani fusese măcelar în orășelul Cotitura. Atunci contase pe ajutorul lui ca să-l omoare pe fostul ei soț, numai că, auzind ce i se propune, a făcut pe el de frică. Li Xuelian nu și-a putut stăpâni un oftat.

Ambulanța a plecat de la piața din districtul Gaodi de est și s-a îndreptat spre târgul din satul Yuege. După o oră, au și ajuns. De îndată ce a parcat mașina, șoferul a intrat în târg împreună cu Li Xuelian, pornind în căutarea lui Yue Xiaoyi.

Vânzătorul acela de cârnați spusese doar că acesta se mutase la târgul din această suburbie, dar nu spusese nimic despre locul în care își amplasase taraba cu ulei de susan. Cei doi au scotocit în tot târgul după Yue Xiaoyi, dar degeaba. Nu numai că nu l-au găsit pe el, dar nici măcar nu au dat de taraba cu ulei de susan. Pe vremea când vindea ulei de susan la Beijing, în fața tarabei avea două vase după care îl identificai cu ușurință – într-un vas erau semințele de susan prăjite și apoi puse sub o presă de piatră; uleiul care ieșea se scurgea în celălalt vas. În plus, uleiul era atât de aromat, încât găseai taraba cu ușurință, adulmecând mirosul de la două sute de metri distantă. Lui Li Xuelian i s-a părut că nu au căutat cu atenție, așa că au mai străbătut încă o dată târgul de la un cap la altul, dar tot fără niciun rezultat. De acum îi era teamă că Yue a plecat și de acolo

sau că nici măcar nu ajunsese aici, iar vânzătorul de cârnați din districtul Gaodi îi păcălise. Li Xuelian era agitată, dar și mai agitat era șoferul Anjing.

— Terminăm odată cu toată prostia asta? Că eu n-am timp să mai umblu după tine! apoi s-a uitat la ceas și a spus: la uite, e deja prânzul. Trebuie să mă duc să cumpăr medicamente. Gata, nu mai căutăm pe nimeni. Te duc înapoi la spital și te predau directoarei. Să facă ea ce-o ști cu tine!

La auzul acestor vorbe, Li Xuelian a început să se agite și ea, mai ales pentru că nu-l găsea pe Yue Xiaoyi și în felul acesta întârzia și mai mult cu protestul. Apoi, văzând că se făcuse deja amiază, și-a dat seama că mai rămăsese foarte puțin până la închiderea Congresului Național de a doua zi. Orele treceau una după alta, iar timpul nu așteaptă pe nimeni. Atunci, femeia a hotărât că indiferent dacă îl găsește sau nu pe Yue Xiaoyi, indiferent dacă le plătea celor de la spital banii datorați, tot nu se întorcea împreună cu șoferul în orășelul Capul Taurului. Dar oare cum să scape ea, o femeie de aproape cincizeci de ani, aflată în convalescență, care gâfâia la fiecare pas, din mâinile unui zdrahon tânăr precum șoferul Anjing? Și cum se gândea ea așa, a auzit pe cineva în spatele ei strigând:

— Pește-panglică tocmai din Zhoushan! O ocazie grozavă, cincisprezece yuani un *jin*[21].

Lui Li Xuelian i s-a părut că era o voce familiară. A întors capul și numaidecât a văzut că în fața unei tarabe stătea un bărbat care purta cizme de cauciuc, protecții pentru mâneci și mănuși tot de cauciuc. Tocmai despica un pește cu un cuțit zimțat. S-a uitat mai bine și a băgat de seamă că era chiar vărul ei Yue Xiaoyi. În sfârșit îl găsise, iar Li Xuelian a simțit că i se înmoaie picioarele. Se mutase din districtul Gaodi de est în satul Yuege, dar aici nu se mai ocupa de producerea uleiului de susan, ci se apucase de vândut pește-panglică. De îndată ce s-a simțit mai sigură pe picioarele ei, Li Xuelian a strigat:

— Xiaoyi!

Acesta a ridicat capul, a măsurat-o din priviri, iar abia după câteva clipe și-a dat seama că era Li Xuelian. I se citea uluiala pe față, căci nu s-ar fi așteptat să-l găsească tocmai aici.

— Surioară, dar ce ai slăbit așa? Ești numai piele și os. N-ai fost niciodată așa slabă. Mai să nu te recunosc!

[21] Unitate tradițională de măsură pentru greutăți, echivalentă cu 0,5 kg.

Li Xuelian i-a spus înlăcrimată:

— Am fost bolnavă. Dar cum se face că tu nu mai vinzi ulei de susan, ci ai trecut la vânzarea de pește?

— Anul ăsta a crescut prețul susanului și ajunsesem să nu mai câștig mare lucru din vânzarea uleiului, a spus Yue Xiaoyi. Apoi a tras-o pe femeie lângă zid și a întrebat-o:

— Ai venit iar ca să protestezi?

Li Xuelian a încuviințat din cap.

— M-am gândit eu. Cei de la tribunalul județean au apărut de mai bine de zece ori pe aici până acum. Întâi au venit cam o dată la trei zile, dar ieri au fost aici de două ori.

Vestea a neliniștit-o pe Li Xuelian. S-a gândit că ar trebui s-o ia din loc, altfel, dacă mai stătea mult, exista riscul să o găsească acolo.

— Atunci trebuie să plec de-aici cât mai repede, a spus ea. Imediat i-a întors spatele și a dat să plece, însă șoferul Anjing a venit după ea și a tras-o de braț, spunându-i:

— Unde pleci? Și cu banii cum rămâne?

Abia atunci și-a amintit Li Xuelian că venise aici tocmai pentru a-l găsi pe Yue Xiaoyi și a-i cere bani ca să-și plătească datoria. I-a povestit acestuia cum fusese internată la spitalul din orășelul Capul Taurului, dar nu avusese bani de tratament – plătise doar cinci sute și îi mai trebuiau încă patru mii opt sute. La auzul acestor vorbe, Yue Xiaoyi nici n-a mai stat pe gânduri, ci i-a spus imediat lui Anjing:

— Va plătesc eu datoria verișoarei mele, doar că nu am toți banii ăștia la mine.

Atunci Anjing i-a blocat drumul lui Li Xuelian și i-a spus:

— Să nu cumva să te gândești să pleci de aici!

— Stați aici, că mă duc și iau de la bancă, a zis Yue Xiaoyi. L-a rugat pe vânzătorul de cârnați de la taraba de alături să aibă grijă și de taraba lui, și-a scos mănușile de cauciuc, protecțiile pentru mâneci și a plecat în fugă din piață. Li Xuelian a rămas acolo împreună cu Anjing, să aștepte. N-au trecut nici cinci minute și Wang Gongdao și-a făcut apariția cu oamenii lui. Aceștia s-au arătat foarte fericiți când au văzut-o, ca niște lupi flămânzi față în față cu prada. Câțiva dintre ei s-au apropiat imediat și au înconjurat-o. Nu o puteau încătușa fiindcă nu comisese nicio infracțiune. Deși venise într-un suflet și abia mai sufla, Wang Gongdao i-a spus lui Li Xuelian:

— Verișoară, dar nu ne-a fost deloc ușor să te găsim!

Li Xuelian nici nu l-a luat în seamă, ci s-a întors spre Anjing și i-a spus:

— Totul e numai din cauza ta. Tu m-ai întârziat.

Anjing încremenise. Văzând atâția oameni care o înconjuraseră pe Li Xuelian, primul gând care i-a trecut prin minte a fost că și lor le datora bani. Nu i-a mai păsat de femeie, ci s-a întors spre Wang Gongdao și i-a spus:

— O să ne luăm banii în ordinea în care am venit, mai întâi eu și apoi voi.

Fiindcă Wang și ai lui erau îmbrăcați în haine de toată ziua, Anjing n-avea de unde să știe că erau de la tribunal. Nici n-a apucat Wang să răspundă, că Hou cel voinic s-a și repezit și l-a împins, spunându-i:

— Stai la locul tău! Dacă îți datorează bani, n-ai decât să te judeci cu ea la tribunal. Noi aici suntem în misiune oficială. Ai înțeles?

Anjing a crezut că are de-a face cu poliția, așa că a rămas cu gura căscată. Nu făcea altceva decât să clipească stupefiat. Wang Gongdao i-a spus râzând lui Li Xuelian:

— Verișoară, nu te mai duce să protestezi! Hai cu noi! Știam că ai să vii la Yue Xiaoyi, fiindcă e din familia ta.

Li Xuelian și-a înălțat privirea și a spus:

— Eu v-am spus că nu protestez, dar nu m-ați crezut. Voi m-ați adus în halul ăsta. Dacă nu mă lăsați să protestez, am să mă omor aici, în fața voastră.

Wang Gongdao s-a întors cu spatele la ea și a făcut semn cu mâna către cineva care se afla mai departe. Abia atunci a descoperit Li Xuelian că undeva, mai încolo, era parcată o mașină de la tribunal, cu girofar. Imediat s-au dat jos câțiva bărbați care au venit înspre ei. Li Xuelian a crezut că și ei erau de la tribunal, dar când s-au apropiat, a descoperit că între ei era unul care sigur nu era de acolo – Qin Youcai, băiatul ei și al lui Qin Yuhe. A fost foarte surprinsă să-l vadă. Când avea el șase ani, Li Xuelian rămăsese însărcinată și din această pricină fusese nevoită să divorțeze de soțul ei. După câteva luni, când a născut, a descoperit că soțul ei se schimbase, iar divorțul, dintr-unul fals, devenise unul cât se poate de adevărat. Din cauza aceasta ajunsese Li Xuelian să protesteze. De douăzeci de ani, nu reușise să schimbe lucrurile și totul o luase razna, precum un

bulgăre de zăpadă pornit la vale. În toată nebunia aceasta, se lăsaseră prinși și tot felul de funcționari, de la toate nivelurile, și uite așa, din țânțar se făcuse armăsar. Li Xuelian își crescuse fiica, dar aceasta, odată ce se făcuse mare, nu se mai înțelegea cu ea. Băiatul crescuse cu tatăl lui, dar totuși ținea la cea care-i dăduse viață. Cu un an în urmă, când se întâlniseră pe stradă, el îi îndesase în palmă două sute de yuani. Când Li Xuelian l-a văzut, și-a dat seama că îl foloseau ca s-o șantajeze și s-o forțeze să se întoarcă acasă. Dar la ce să te aștepți de la toți indivizii ăia? În atâția ani, Li Xuelian ajunsese să-i cunoască foarte bine. Qin Youcai s-a apropiat de ea și i-a spus cu surprindere în glas:

— Mamă, cum de ai ajuns așa de slabă?

Fără să schițeze vreo intenție de a-i răspunde, Li Xuelian l-a întrebat:

— Youcai, te-au adus cu forța?

— Nu. Eu am venit, ca să te conving să nu mai protestezi.

— Dacă pentru asta ai venit, atunci du-te repede acasă. Dacă ai fi încercat să mă convingi în anii trecuți, te-aș fi ascultat, dar protestul de anul acesta este diferit. Mai bine mor decât să renunț.

— Eu nu zic că n-ar trebui să protestezi, doar că nu poți să protestezi anul acesta, a spus băiatul.

— De ce? a întrebat Li Xuelian uluită.

Deodată, Qin Youcai a început să plângă și și-a pus mâinile în cap:

— A murit tata.

La început, Li Xuelian a părut că nu înțelege, dar după câteva clipe și-a dat seama că tatăl despre care vorbea era chiar Qin Yuhe, fostul ei soț. A simțit cum îi bubuie capul, aproape gata să explodeze. Nu neapărat din pricina morții lui, ci pentru faptul că acum, dacă murise, ea nu mai avea niciun motiv să protesteze. În urmă cu douăzeci de ani, divorțaseră. Apoi, falsul divorț a devenit cât se poate de adevărat, după care a intervenit povestea cu Pan Jinlian, iar de atunci au apărut și problemele cu toți acei funcționari. Acum Qin Yuhe murise, ceea ce rupea lanțul care generase toate evenimentele. Dar protestul de anul acesta era diferit de cel din anii precedenți. În trecut, îl viza pe el, însă anul acesta ținta erau toți acei funcționari, așa că Qin Yuhe trecuse pe un plan secund. Dacă el murise, nu mai putea

să-i dea în judecată pe ceilalți. În plus, mai era și Zhao Căpățână, care se înhăitase cu toți funcționarii și o păcălise, ba își și făcuse de cap cu ea. Prin urmare, de data aceasta merita pe bună dreptate eticheta de Pan Jinlian. Fusese cât pe ce să-și piardă viața încercând să ajungă la Beijing pentru a protesta. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că odată ajunsă, acțiunea ei va avea un asemenea final. Se chinuise degeaba mai bine de zece zile. De acum, nu mai putea să-i dea în judecată pe funcționari și, în plus, mai și devenise Pan Jinlian degeaba. Era prea mult pentru ea.

— Cum a murit? a întrebat ea încă buimacă. Știu că n-a fost bolnav…

— A avut un accident de circulație acum cinci zile. În seara aceea, s-a certat cu mama vitregă. Era supărat, așa că s-a urcat la volan și a plecat să distribuie niște îngrășăminte chimice. Când a ajuns la podul peste fluviul Changjiang, s-a izbit de un cap de pod din cauză că a încercat să evite o mașină și a căzut în apă. Băiatul a început să plângă și după câteva clipe a continuat: La vârsta lui nu mai vedea bine și n-ar fi trebuit să mai conducă.

Abia atunci Li Xuelian și-a dat seama că Qin Yuhe murise cu adevărat, iar în clipele când el își dădea duhul, ea zăcea cel mai probabil inconștientă la spitalul din orășelul Capul Taurului. După ce s-a dezmeticit, a început să plângă în hohote:

— Qin Yuhe, nenorocitule! O viață întreagă mi-ai făcut rău, iar acum și mort tot asta îmi faci? Te-ai dus așa, fără nicio vorbă? Fără să lămurești cum stau lucrurile între noi? Oricum, nenorocitule, nu numai că n-ai spus nimic despre înțelegerea noastră, dar nici n-ai să mai spui niciodată nimic clar!

S-a pus pe plâns și plângea de-ți era mai mare mila de ea. Fața îi era scăldată în lacrimi, dar ea nu se mai sinchisea nici măcar ochii să și-i șteargă. Plângea pentru Qin Yuhe – cel mai mare dușman al ei, dar totodată și o ființă apropiată.

Peste drum se vedea un centru comercial cu optzeci și șase de etaje, iar pe un perete din fața pieței era montat un ecran uriaș, pe care tocmai se difuza ceremonia fastuoasă, organizată la închiderea Congresului Național. În ziua aceea, de dimineață, fuseseră votate toate rezoluții care fuseseră supuse la vot și aprobate în unanimitate. Marea Sală a Poporului răsuna de aplauze.

14.

Qin Yuhe murise de cinci zile. Trecuseră două zile de la aflarea veștii și nimeni nu făcea nicio legătură între moartea sa și protestele lui Li Xuelian. Abia în a treia zi, prefectul Zheng Chong a ajuns să afle despre relația complexă dintre cei doi, când a trecut pe la poarta fabricii de îngrășăminte chimice, întorcându-se de la o întâlnire în oraș. Atunci a văzut din mașină cum la poarta fabricii, unde atârna o coroană funerară, erau adunați o mulțime de oameni. O femeie de vârstă mijlocie și un copil, îmbrăcați în haine de doliu, stăteau în genunchi în fața coroanei. Femeia ținea în mână o pancartă pe care scria: „Qin Yuhe, ai murit degeaba”.

La început, Zheng Chong nu a acordat atenție numelui, ci doar a luat aminte la faptul că erau niște oameni adunați la poarta fabricii de îngrășăminte chimice care nu aveau stare. Zheng habar n-avea care era motivul, dar i-a spus șoferului:

— Oprește mașina!

Șoferul a tras mașina pe dreapta și Zheng Chong l-a trimis pe secretarul lui, care stătea pe scaunul din față, spunându-i:

— Du-te și vezi ce s-a întâmplat. Nu se poate să avem agitație aici, la poarta de vest a orașului. Pe aici trec oameni, mașini. Nu dă bine deloc.

Secretarul a sărit din mașină și s-a dus să vadă despre ce e vorba. După cinci minute, s-a întors în fugă la mașină și i-a spus lui că un șofer de la fabrică murise într-un accident de mașină, iar familia cerea o despăgubire de la fabrică, din cauza nefericitului eveniment. Zheng Chong a înțeles imediat că era o problemă internă a fabricii respective. Ca prefect, nu se putea amesteca, pentru că atunci când intervin și demnitarii de rang înalt, cei care fac scandal devin și mai agitați. Mai bine să-i lase în pace și în vreo două săptămâni lucrurile urmau să se liniștească, fiecare parte făcând ceva concesii. Asemenea disensiuni se rezolvau numai la rece, niciodată când lumea se înfierbânta. Cu acest gând în mine, Zheng Chong i-a spus șoferului să meargă mai departe. Au străbătut străzile din oraș și, când mașina a intrat pe poarta prefecturii, deodată Zheng și-a amintit parcă ceva și a spus:

— Qin Yuhe… numele acesta îmi pare foarte cunoscut!

Pe moment, nici secretarul nu-și amintea cine este Qin Yuhe, dar i-a dat telefon directorului fabricii și s-a interesat. Când Zheng Chong s-a dat jos din mașină și tocmai se pregătea să intre în birou, secretarul a venit după el în fugă și i-a spus:

— Am aflat că Qin Yuhe, ăla care a murit, este fostul soț al Micuței Verze!

La început, Zheng Chong nu prea și-a dat seama ce i-a spus secretarul, dar după ce a ajuns la birou, a încremenit brusc și abia atunci a făcut legătura între moartea lui și protestul lui Li Xuelian. Brusc însuflețit, a izbit cu palma în masă și a spus:

— Asta nu-i o chestie obișnuită!

— Cum adică? E doar un accident de circulație!

— Pentru alții este un simplu accident, dar când e vorba de fostul soț al lui Li Xuelian, nu mai este chiar așa. Ceea ce a declanșat protestele lui Li Xuelian a fost chiar căsătoria ei cu acest individ. Acum, că el a murit, de ce mai protestează ea? Bărbatul a murit, iar căsătoria aceea s-a desfăcut pe cale naturală. În aceste condiții, femeia nu mai are motiv să protesteze.

Deodată, s-a dumirit și secretarul, care a spus:

— Cu alte cuvinte, accidentul acesta a picat numai bine. Zheng Chong nu era interesat acum să măsoare avantajele și dezavantajele accidentului, așa că a înșfăcat degrabă telefonul și l-a sunat pe președintele tribunalului, Wang Gongdao, care o prinsese pe Li Xuelian la Beijing. În momentul în care i-a povestit acestuia despre accidentul de mașină, Wang a rămas fără replică. Dar el era președintele tribunalului și a înțeles imediat cum stau lucrurile:

— Asta-i un lucru bun! Deci dosarul lui Li Xuelian nu mai are temei și fără temei, protestul nu mai stă în picioare. A făcut o pauză, după care s-a înviorat: Domnule prefect Zheng Chong, atunci noi o să ne ducem fiecare pe la casa lui.

— Nu asta voiam să spun, a zis Zheng, ci că dacă este așa, cu atât mai mult trebuie să punem mâna pe Li Xuelian.

Wang Gongdao tot nu pricepea:

— De vreme ce dosarul ei nu mai stă în picioare, la ce bun s-o mai arestăm?

— Qin Yuhe tocmai ce a murit, dar Li Xuelian nu cred că știe acest lucru, fiind la Beijing, așa că mi-e teamă că ea tot va merge la Marea Sală a Poporului.

— Dacă acel caz al ei nu mai stă în picioare, atunci n-are motive să mai facă scandal. N-avem de ce să ne temem.

— Tu chiar nu înțelegi despre ce e vorba! Acum chiar că trebuie cu orice preț s-o oprim. Dacă reușește să intre în Marea Sală, când vor face șefii cei mari investigațiile nu o să-i intereseze motivele pentru care protestează, ci faptul că a reușit să intre acolo, și de aici se va naște un incident politic. Dacă o să reușească să protesteze, noi avem toate șansele să o pățim. Uite, acum ea n-a făcut nimic și noi suntem luați la întrebări. Nu-i nedrept?

Abia acum Wang Gongdao înțelegea ce voia să spună Zheng Chong. Numai că el, împreună cu zece oameni de la tribunal, răscoliseră orașul Beijing vreme de zece zile, umblaseră și pe bulevarde, și pe străzi, și pe deasupra, și pe dedesubt și tot nu dăduseră de ea. Nu numai că n-o văzuseră pe Li Xuelian, dar nu aflaseră nici măcar cel mai mic detaliu despre ea. Beijing era un oraș așa de mare, cum să fie ușor de găsit un om ascuns în el? Însă, indiferent de cât de greu era să găsești pe cineva în Beijing, Zheng Chong a spus pe un ton grav:

— Să o găsiți cât mai repede și să-i spuneți că fostul ei soț a murit. Abia atunci putem socoti că s-a încheiat chestia asta.

— Chiar dacă am găsi-o, a zis Wang Gongdao și mai enervat, de unde să știu eu dacă o să ne creadă când îi vom spune că a murit Qin Yuhe? O să spună că este o păcăleală.

Și Zheng Chong s-a gândit că are dreptate, și atunci i-a venit ideea să-l trimită pe băiatul femeii la Beijing. Pe el sigur o să-l creadă atunci când îi va spune că a murit tatăl lui. După ce i-a dat telefon lui Wang, Zheng a sunat și la biroul de securitate publică din Beijing. Șeful biroului a venit cu vreo zece polițiști care au înconjurat Marea Sală a Poporului, făcând încă un cordon de securitate, pe lângă polițiștii care erau deja acolo și păzeau de zece zile, fără niciun rezultat. El i-a amintit șefului poliției că oamenii aveau tendința să mai slăbească vigilența pe măsură ce trecea timpul și era posibil ca tocmai atunci să se petreacă vreun incident neplăcut. Dacă acum ar fi reușit femeia să intre acolo, toți ar fi fost pedepsiți din această cauză. În urmă cu două săptămâni, ea reușise să fugă tocmai din cauza lipsei de vigilență a celor din sistemul de securitate publică. Acel eveniment se petrecuse la țară, dar acum erau la Beijing. Nu era

același lucru și nu aveau voie să facă greșeli. Și șeful securității publice a fost de acord cu el la telefon.

Pentru a câștiga timp, l-au trimis pe fiul lui Li Xuelian la Beijing cu mașina poliției, chiar în aceeași noapte. Când l-a văzut, Wang Gongdao, n-a spus nimic, dar un vicepreședinte al tribunalului i-a spus lui Wang Gongdao un lucru, și anume că în timp în ce el venise cu oameni la Beijing în căutarea lui Li Xuelian, prefectul Zheng Chong îl trimisese pe șeful biroului de securitate cu câteva zeci de polițiști ca s-o caute și ei pe femeie. Afurisitul de Zheng Chong trimisese două echipe diferite la Beijing fără să-i spună, ceea ce demonstra că nu avea încredere în el sau în altcineva de la tribunal. Pe de altă parte, în cazul în care nu reușeau să dea de Li Xuelian și ea intra în Marea Sală, responsabilitatea nu mai era doar a tribunalului, ci și a celor de la poliție, ba aceștia aveau chiar o răspundere mai mare, de vreme ce trimiseseră mai mulți oameni decât tribunalul. Desigur că pentru cei de la poliție și cheltuielile cu această misiune fuseseră mult mai mari. Deși prefectul Zheng Chong l-a trimis pe Qin Youcai la Beijing, Wang Gongdao nu-și făcea mari iluzii că o vor găsi pe Li Xuelian. Mai erau trei zile până la închiderea Congresului Național. Și de n-o găseau, dacă în trei zile ea nu crea probleme, puteau socoti că au trecut cu toții de o mare încercare. Dar Wang nu le-a spus nimic din toate acestea subordonaților săi. La fel ca Zheng Chong, le-a cerut oamenilor săi să continue căutarea. Începuse cu paisprezece oameni, de mai bine de zece zile. În urmă cu opt zile, doi dintre aceștia se îmbolnăviseră, dar deja se făcuseră bine. În plus, mai veniseră vicepreședintele tribunalului, șoferul și, dacă îl mai puneau la socoteală și pe Wang Gongdao, erau șaptesprezece oameni în total. Zheng Chong le comandase tuturor să o rețină pe Li Xuelian înainte de ceremonia de încheiere a congresului, iar în cazul în care femeia avea să pricinuiască vreun eveniment neplăcut, el urma să trateze aceste lucruri cu maximă severitate. Avea să-i destituie pe toți înainte ca el însuși să fie destituit. Convingerea cu care a făcut aceste afirmații i-a determinat pe toți să creadă că așa avea să fie. Toată lumea o căuta cu și mai mare hotărâre pe Li Xuelian. Desigur că era nevoie de și mai multă vigilență. La început, în locurile importante, unde se gândeau că ar putea fi femeia, se duceau o dată la trei zile, dar acum Wang Gongdao o căuta cu oamenii lui

și de două ori pe zi într-un astfel de loc. Cine s-ar fi gândit că Li Xuelian va fi prinsă în târgul de mărfuri din satul Yuege! Totuși, în termeni mai preciși, nu fusese vorba de o arestare, cât mai degrabă de faptul că Li Xuelian le-a căzut în plasă. Până la urmă, nu datorită lui Wang Gongdao și a oamenilor lui fusese ea prinsă, ci tânărul Anjing, de la Centrul Medical, o adusese acolo. Dacă el nu s-ar fi încăpățânat atât să recupereze banii pentru spitalizare, probabil că ea ar fi fost încă liberă. Oricum, indiferent care fusese situația, faptul că acum femeia era reținută îi dădea un sentiment de bucurie și, totodată, i se lua o mare piatră de pe inimă. Totuși, prefectul Zheng era un mare ipocrit, fiindcă îi trimisese pe oamenii de la tribunal și în același timp îi trimisese și pe cei de la poliție. Dar, oricum ar fi, tot trebuie admis că el se ocupase de prinderea femeii. Și acest lucru nu însemna oare că cele câteva zeci de oameni de la poliție munciseră degeaba? Oare cât costase staționarea lor la Beijing timp de zece zile? Dar mâncarea? În timp ce Li Xuelian suferea la Yuege pentru că fusese prinsă, Wang Gongdao a ridicat receptorul pentru a-l suna pe prefect și a-i da vestea cea mare:

— Domnule prefect Zheng, în sfârșit Li Xuelian a fost prinsă după ce ne-a chinuit vreme de zece zile. I-am spus despre accidentul lui Qin Yuhe și, aflând ce s-a întâmplat, și-a dat seama că nu mai are pentru ce să protesteze. O auziți cum plânge? A făcut o pauză, după care a continuat: Când a aflat că fostul ei soț s-a prăpădit, și-a dat seama că nu mai are de ce să protesteze, așa că n-o să mai intre în Marea Sală.

Bucuria prefectului Zheng la aflarea acestei vești era diferită de bucuria lui Wang, care socotea prinderea femeii ca pe o realizare personală și, mai ales, era încântat că se putea întoarce acasă. Zheng însă era fericit pentru că acum, că îi murise bărbatul, Li Xuelian nu mai pricinuia necazuri nici la Beijing, nici în altă parte. De douăzeci de ani de când protesta, ajunsese să fie cunoscută de toată lumea drept Micuța Varză, dar acum varza era fiartă în oală și n-avea să mai agite apele. Niciodată moartea unui om nu adusese un astfel de sentiment de eliberare cuiva și nicio asemenea bucurie. Și tocmai din această pricină, prefectul Zheng era în stare să treacă peste greșelile vicepreședintelui Wang. Numaidecât i-a dat telefon și i-a spus:

— Spune-le tuturor că apreciez efortul lor. Când o să vă întoarceți acasă, am să vă scot la masă ca să sărbătorim.

Văzându-l pe prefectul Zheng cât de bucuros era, Wang Gongdao și-a dat seama că disputele și supărarea sa cu prefectul dispăruseră precum fumul în văzduh.

— Îi mulțumesc domnului prefect Zheng în numele tuturor! Când se va opri Li Xuelian din plâns, o s-o ducem înapoi în județ.

Zheng Chong a închis telefonul, după care a ridicat din nou receptorul și l-a sunat pe primarul Ma Wenbin, fiindcă trebuia să-i raporteze cele petrecute, în primul rând ca să-l liniștească, dar și ca să-și reconsolideze reputația în fața lui. Nu putea uita că atunci când îl sunase în legătură cu problema lui Li Xuelian, primarul Ma îi spusese că este „cam dezamăgit”. Or, când spunea primarul o asemenea vorbă cuiva, era limpede că pentru acea persoană cariera politică se cam terminase. De când Li Xuelian fugise din Shandong, Zheng Chong nu mai îndrăznise să-l sune pe primarul Ma, ci apelase la ajutorul secretarului general pentru a ascunde adevărul. Acum toată nebunia asta luase sfârșit, ceea ce era prilej de mare bucurie, așa că Zheng Chong a trecut peste secretar și i-a telefonat direct primarului. Acesta era la Beijing, la Congresul Național care urma să se încheie a doua zi. Când a reușit să ia legătura cu el, Zheng i-a povestit dintr-o răsuflare cum a murit fostul soț al lui Li Xuelian într-un accident de mașină, cum de atunci înainte Li Xuelian nu va mai crea probleme, numai că primarul Ma era la curent cu toate evenimentele din ziua în care femeia fugise din Shandong. Cum ar fi îndrăznit secretarul-șef să-i ascundă o problemă așa de importantă? Nu mai era cazul să se mai arunce vina pe cineva, dar primarul deja fusese „complet dezamăgit” de Zheng Chong. Când a auzit ce avea acesta de raportat, pe Ma l-a încercat un sentiment de ușurare, dar nu a împărtășit entuziasmul și bucuria lui Zheng Chong, ci a spus doar:

— Acesta este un lucru total neașteptat.

Zheng Chong a crezut că primarul Ma se referea la accidentul de mașină al lui Qin Yuhe.

— Așa-i! a zis el. Mașina s-a răsturnat și a ajuns chiar în fluviul Changjiang.

— Eu nu la asta mă referem, ci la modul în care s-a sfârșit această poveste. Nu este finalul pentru care ne-am zbătut noi.

Cu alte cuvinte, evenimentele au avut un traseu pe care noi nu l-am anticipat. Aici este surpriza.

Zheng Chong încremenise, în timp ce tonul primarului devenea din ce în ce mai rece:

— Chiar dacă problema lui Li Xuelian s-a rezolvat, modul nostru de a gândi nu s-a schimbat și nici capacitatea noastră de conducere nu a sporit. Avem același nivel în stăpânirea evenimentelor și influențarea lor. Zheng, eu ți-am mai spus ție: „Un zăgaz se poate nărui din cauza unui cuib de furnici”. Din pricina lucrurilor mărunte, le pierdem din vedere pe cele mari. Cu necazurile create de la Xuelian ne-am chinuit douăzeci de ani. Unde este problema? Cum am mai spus și altă dată, de la ceva mărunt, de la detalii, s-a ajuns la probleme uriașe. Zheng, ascultă la mine, nu trebuie să ne slăbească vigilența deocamdată, fiindcă problemele cu Li Xuelian nu s-au sfârșit. Abia atunci când vom trage niște învățăminte profunde din toată povestea asta vom putea spune că s-a încheiat totul. În caz contrar, de data asta a fost vorba de la Xuelian, dar cine știe, poate data viitoare va fi vorba de vreuna pe nume Wang Xuelian.

Încă o dată Zheng Chong raporta bucuros și primea o replică neașteptată sau, cu alte cuvinte, începuse cu o veste bună și își atrăsese o mustrare tăioasă din partea lui Ma Wenbin. Pe Zheng îl treceau sudori reci ca gheața, dar nu s-a lăsat intimidat și a spus:

— Îl rog pe domnul primar să nu-și facă griji. Cu siguranță vom trage niște învățăminte profunde din povestea aceasta a lui Li Xuelian. Cu siguranță vom porni de acum de la lucrurile mărunte, de la detalii și vom munci mult mai bine, mai serios!

— Mai este ceva, a spus Ma. Chiar dacă femeii ăsteia nu i-a reușit planul cu protestul, trebuie neapărat să o escortați până acasă. Mai este o singură zi și se încheie congresul. Să ne asigurăm că nu ne scapă iarăși. Sub nicio formă nu ne mai dorim complicații la Beijing, așa-i? Și acesta este un alt detaliu.

— Îl rog pe domnul primar Ma să nu-și facă griji. Femeia aceea este împreună cu cei de la tribunal. Am să le cer să o ducă la județ neîntârziat.

15.

Ma Wenbin i-a cerut la telefon lui Zheng Chong s-o trimită pe Li Xuelian acasă, un ordin care i-a fost pasat lui Wang Gongdao, însă acesta nu a reușit să-l îndeplinească până la capăt, și nu pentru că el sau oamenii lui nu ar fi vrut sau pentru că Li Xuelian nu voia să se întoarcă acasă nici moartă, ci pentru că după ce a fost prinsă la târgul din Yuege, femeia a plâns amarnic și, pe neașteptate, a leșinat. Era încă într-o stare precară de sănătate, după ce fusese atât de bolnavă și după ce se zdrobise atâta ca să ajungă din orășelul Capul Taurului la Beijing. În plus, la auzul veștii despre moartea lui Qin Yuhe, femeia și-a dat seama că se chinuise degeaba în ultimele zile să ajungă în capitală pentru a protesta, ca să nu mai vorbim de chinul ei din ultimii douăzeci de ani. Toate problemele se adunaseră în sufletul său, unele mai mari ca altele. A plâns și a tot plâns până a leșinat.

Wang Gongdao și oamenii lui erau de-a dreptul șocați. Fiul ei s-a repezit imediat și a ridicat-o de jos. Atunci și-a făcut apariția și Yue Xiaoyi, care adusese bani de la bancă. Toți au sărit s-o ajute și au dus-o într-o cameră din spatele târgului, pe care o închiriase Yue Xiaoyi. Femeia nu dădea semne că și-ar fi revenit, ci dimpotrivă a început din nou să facă febră mare. Era evident că o persoană care leșinase și era în stare febrilă nu putea fi transportată pe o distanță foarte mare. Sigur că așa cum era ea, în stare de inconștiență, ar fi putut fi dusă fără știința ei, dar Wang Gongdao nu îndrăznea să facă asta, de teamă că ar fi putut apărea complicații și femeia ar fi murit pe drum. Murise Qin Yuhe, nu mai era cazul să moară și Li Xuelian. Că murise bărbatul, era un lucru bun pentru ei, dar dacă murea și ea pe drum, iarăși dădeau de necaz. Qin Yuhe și-o făcuse cu mâna lui, dar pentru moartea femeii ar fi răspuns tot Wang Gongdao. Acesta era într-o mare dilemă, căci nu mai voia alte probleme, așa că i-a dat telefon prefectului Zheng. Nici prefectul nu îndrăznea să ia o hotărâre, de teamă că s-ar fi putut întâmpla ceva pe drum cu Li Xuelian.

— Nu-i bine deloc, a mormăit Zheng Chong. S-a gândit ce s-a gândit și până la urmă a spus: Uite cum facem, și așa mai e doar o singură zi până la încheierea congresului. De vreme ce

ea nu poate fi pusă să facă un drum lung, aranjați să o păzească cineva. După aceea, puteți pleca acasă.

În acel moment, n-aveau de ales. Prin urmare, Wang Gongdao i-a chemat pe toți cei șaptesprezece oamenii de la tribunal în satul Yuege și a organizat trupele de pază. Astfel, i-a împărțit în grupe de câte trei oameni, care stăteau de pază patru ore, pe rând, în fața casei lui Yue Xiaoyi, iar o dată la jumătate de oră cineva trebuia să intre și să se asigure că Li Xuelian era acolo. Wang și vicepreședintele aveau datoria să verifice mersul lucrurilor prin rotație, o dată la patru ore, iar cât erau de serviciu puteau sta în mașina poliției, staționată în fața casei. Din fericire, Li Xuelian a fost în stare de inconștiență de la prânz până a doua zi la prânz, când pe ecranul cel mare din fața târgului s-a transmis ceremonia de închidere a Congresului Național. Fusese ales un nou guvern, iar sala de conferințe răsuna de ropote de aplauze. Wang Gongdao și oamenii lui se bucurau și ei. Munciseră atât de mult mai bine de zece zile și în sfârșit ajunseseră la final. În sfârșit, scăpau cu toții de această problemă și nu doar de problema de anul acesta, ci de toate problemele din ultimii douăzeci de ani. Scăpau de problemele din trecut, dar scăpau odată pentru totdeauna și de problemele pe care le-ar mai fi putut pricinui Li Xuelian. Cei șaptesprezece oameni de la tribunal, conduși de Wang Gongdao, au început să se pregătească de plecare spre casă. Văzând-o pe mama lui încă în stare de inconștiență, Qin Youcai s-a sfătuit cu Wang Gongdao și a hotărât să rămână cu ea.

Dată fiind situația ei, Li Xuelian ar fi trebuit internată în spital, dar fiul său tocmai îi înapoiase lui Yue Xiaoyi banii datorați spitalului și nu mai avea prea mulți bani la el. Yue Xiaoyi, care nu o ducea nici el prea bine cu banii, a venit cu o soluție – a chemat un medic de la clinica locală să o consulte pe Li Xuelian și să-i pună perfuzii. Nici după două zile de perfuzii Li Xuelian nu și-a revenit, dar fiul ei, Youcai, nu mai putea sta lângă ea, fiindcă trebuia să se grăbească la funeraliile tatălui său. S-a sfătuit cu Yue Xiaoyi și până la urmă a plecat spre casă.

Li Xuelian a mai rămas în stare de inconștiență timp de două zile, după care și-a revenit. Habar n-avea unde se află. Când l-a văzut pe Xiaoyi, l-a măsurat din cap până-n picioare și abia atunci a înțeles că era în cămăruța lui. Treptat, a început să-și amintească toate cele petrecute înainte să leșine. Îi veneau în

minte una câte una, chiar dacă totul părea foarte nebulos. Surprins să vadă că și-a revenit, Yue Xiaoyi i-a adus degrabă un bol cu terci de orez și i l-a dat să îl bea spunându-i:

— Surioară, m-ai speriat de moarte.

— Xiaoyi, iar ți-am pricinuit necazuri, a zis ea, rostind cuvintele cu dificultate.

Yue Xiaoyi i-a răspuns cu voce blândă:

Ia uită-te la tine ce spui! Nu-i nimic pe lumea asta mai important decât viața omului.

Li Xuelian i-a spus apoi cu emoție în glas:

— Xiaoyi, să nu-ți faci griji pentru banii pe care ți-i datorez! Am să-mi vând casa și ți-i înapoiez.

— Ce prostii mai spui, surioară!

Ochii lui Li Xuelian s-au umplut de lacrimi. Yue Xiaoyi știa prea bine toată istoria protestului ei, știa și ce anume o adusese în acest moment dificil al vieții și în ce situație stânjenitoare se afla, așa că i-a spus:

— Surioară, întâi fă-te bine! Dacă nu vrei să pleci acasă acum, poți să rămâi cu mine o vreme, să mă ajuți să vând pește-panglică.

— Xiaoyi… a fost tot ce a putut femeia să rostească.

Apoi ochii i s-au umplut de lacrimi și nu a mai putut continua.

După trei zile, Li Xuelian a scăpat în sfârșit de febră și s-a putut ridica din pat. Peste încă trei zile, a început să meargă și l-a ajutat pe Yue Xiaoyi să facă de mâncare. Când a văzut-o că se descurcă singură, bărbatul s-a liniștit și a hotărât să se ducă la târg, să-și vadă de peștele pe care trebuia să-l vândă.

În acea dimineață, au mâncat împreună, după care Yue Xiaoyi a plecat la târg. Femeia a spălat bolurile, a pregătit prânzul, iar apoi a pus mâncarea în boluri pe care le-a acoperit cu farfurii și le-a așezat pe masă. Când a isprăvit cu toate acestea, a scris un bilet: „Xiaoyi, îți mulțumesc. Eu am plecat. Ți-am spus cum vom proceda cu banii pe care ți-i datorez”.

După aceea, și-a luat geanta și a ieșit pe ușă, dar nu pentru a se întoarce acasă, ci cu gândul să caute un loc unde să-și pună capăt zilelor. Deja se gândise și cum s-o facă – mai precis voia să se spânzure, dar nu pentru că odată cu moartea lui Qin Yuhe nu mai putea protesta pentru a-și face dreptate, ci pentru că protestul ei devenise un subiect de batjocură. Și nu era vorba doar de protestul de acum, ci și de protestul de douăzeci de ani

încoace. Anul acesta însă era altfel, căci pe lângă faptul că fusese păcălită pentru a nu protesta, socotea că fusese și batjocorită, lucru pe care de acum îl știa toată lumea. De aceea, devenise cu adevărat Pan Jinlian. Suferea o mare nedreptate, dar și o mare rușine. Cu nedreptatea mai putea trăi, dar cu rușinea nici gând, așa că deja se hotărâse să se omoare. Problema era unde să-și găsească sfârșitul. Se gândea să se spânzure fie în fața propriei case, fie la poarta lui Zhao Căpățână, fie la poarta tribunalului județean sau a guvernului județean sau la primăria orașului, în așa fel încât înainte să moară să le mai dea ceva bătaie de cap, dar de vreme ce protestul ei devenise o bătaie de joc, și moartea ar fi fost același lucru. Altfel spus, nu numai viața ei era o bătaie de joc, ci și moartea. Părea că avea să moară fără să aibă măcar un loc unde să fie îngropată. Și chestia asta suna precum o vorbă ce avea să fie luată în bătaie de joc. A spune despre cineva că a murit dar nu are unde să fie îngropat înseamnă să spui că este o persoană detestabilă sau săracă lipită pământului. Așadar, pentru Li Xuelian părea că și moartea va fi un nou prilej de rușine și batjocură.

Femeia a părăsit satul Yuege și a pornit nu spre oraș, ci spre suburbii, cu un sentiment de ușurare, căci de acum își alegea locul unde avea să moară. A mers pe jos până pe la prânz, când a ajuns la o colină unde era o livadă de piersici. Douăzeci și ceva de ani, cât fusese ocupată cu protestele, nu mai avusese vreme să ia aminte la peisajele din jurul ei. În fiecare primăvară ratase bucuria contemplării acelor piersici înfloriți, pe o colină de o frumusețe și o strălucire fără margini. Li Xuelian a intrat în livada de piersici, unde a descoperit un mic adăpost. Prin ușa deschisă, se vedeau înăuntru un pat, un vraf de vase și oale, iar pe jos, împrăștiate, unelte necesare pentru îngrijirea copacilor: fierăstrău, foarfeci, scară și altele. Cu siguranță că acesta era adăpostul unui îngrijitor. Venise primăvara și de acum piersicii trebuiau aranjați și ei. Li Xuelian a continuat să meargă, a urcat pe colină, apoi pe o altă colină, unde piersicii înfloriți erau de un roșu incandescent, scăldați în lumina soarelui., Acesta este locul”, s-a gândit ea. Apoi s-a uitat la piersicii aceia care acopereau tot dealul și și-a mai zis: „Am zis eu să mă duc oriunde o fi, dar aici nu-i oriunde”.

A deschis geanta și a scos o sfoară pe care și-o pregătise, s-a uitat în jur, a ales un copac cu trunchiul mai gros și a aruncat frânghia în sus, spre una dintre crengi, doborând la pământ o mulțime de flori. A făcut un laț în care să-și vâre capul, iar apoi a tras o piatră pe care să se cocoațe, astfel încât să poată să-și vâre capul în laț, după care să împingă piatra cu piciorul și să rămână atârnată de copac.

Dar n-a apucat să rămână fără suflare că cineva i-a cuprins picioarele cu brațele și a ținut-o bine, spunându-i enervat:

— Surioară, ce dușmănie este între noi de ți-ai ales să-ți pui capăt zilelor aici?

Era un bărbat între două vârste, care a dat-o jos și i-a zis:

— Te-am urmărit și am crezut că ai venit să-mi furi lucrurile. Cine s-ar fi gândit că ai venit aici să-ți cauți moartea?

— Nu-i treaba ta dacă eu vreau să mor, a spus Li Xuelian.

— Asta crezi tu, i-a răspuns bărbatul pe un ton iritat. Eu mă ocup de livada aceasta de piersici. Trăiesc și eu din ce îmi dau oamenii care vin aici să culeagă fructele toamna. N-ai văzut plăcuța de la poalele dealului, pe care scria „Livada unde se culeg fructe”? Ia gândește-te, dacă lumea o să afle că aici s-a spânzurat un om, cine mai vine să culeagă fructe?

Li Xuelian înțelegea ce voia să-i spună. Nu știa dacă să râdă sau să plângă, fiindcă nu-și găsea nici măcar un loc unde să moară.

— Atunci unde ar trebui să mă duc? a întrebat ea cu surprindere.

— Chiar vrei să mori? a întrebat bărbatul acela, cu aceeași surprindere.

— Dacă cineva vrea să moară, nu îl poate împiedica nimeni, a zis Li Xuelian.

— De ce vrei să mori?

— Ei, chestia asta n-o pot explica în două-trei vorbe. Și dacă aș putea s-o explic, atunci nu am să mai mor.

— Dacă într-adevăr vrei să mori, i-a spus bărbatul, arătându-i colina din față, atunci ajută-mă cu o faptă bună. Vezi dealul de acolo, din față, cu piersici în floare? Livada de acolo este în grija lui Cao, rivalul meu. E o vorbă din popor care spune „Dacă nu reușești să te spânzuri de un copac, atunci schimbă-l cu altul!” N-o să-ți ia prea mult timp.

Li Xuelian a pufnit în râs la auzul acestor vorbe.

CAPITOLUL III

Textul: E timpul de joc

1.

Într-o anumită provincie, într-un anumit județ, într-un anumit oraș, pe strada de Vest, se află un restaurant pe nume Celălalt Sat, care și-a câștigat faima datorită unei specialități numite „carne pe oase”. La acest restaurant mai sunt și alte mâncăruri, cum ar fi: supă cu de toate, clătite, platouri reci și tot felul de băuturi renumite. Mâncărurile sunt la fel ca la toate restaurantele, numai „carne pe oase” se gătește altfel aici. La celelalte restaurante, carnea se fierbe în oale mari, până când se desface de pe oase; la restaurantul Celălalt Sat, carnea fierbe până se frăgezește, dar nu se desface de pe oase. Aroma pătrunde nu numai în carne, ci și în oase, așa că oamenii, după ce mănâncă toată carnea, sparg oasele și sug măduva, care e sărată și totuși aromată; aromată și totuși dulce; dulce și totuși iute; iute și totuși plăcută. Toți cei care vin în acest județ pentru banchete merg la restaurantul Orașul Fructelor de Mare din Pacific, în timp ce pentru mese mai puțin importante merg la restaurantul Celălalt Sat, pentru „carne pe oase”, un fel de mâncare servit fierbinte, direct din oală. Dacă te frigeai, scăpai de senzația de arsură consumând băuturi tari și iată cum unii ajungeau să bea de două ori mai mult decât de obicei.

La restaurantul Celălalt Sat se pregătesc două oale de „carne pe oase” pe zi – una pentru prânz și alta pentru seara, însă nu puteau servi felul acela de mâncare decât cei care stăteau la mese. Oricine ar fi vrut să cumpere pentru acasă trebuia să aștepte ca să vadă ce mai rămâne după ce sunt serviți clienții de la mese, însă nimeni nu putea să garanteze că va rămâne ceva. Trebuia să stai la coadă și, în funcție de locul unde te aflai, mai la început sau mai la sfârșit, știai cam ce șanse ai să îți ajungă mâncarea. Cei care veneau din afara orașului întrebau adeseori: „De ce nu faceți mai multe oale de mâncare?”

Patronul Shi le răspundea: „Nu se poate să mă epuizez cu munca”.

2.

Shi a împlinit șaizeci de ani. Gătește două oale pe zi, iar în rest are timp să joace majong – pasiunea lui. Nu vrea să se istovească gătind în restaurant, dar nici să renunțe la majong, pe care îl joacă în fiecare joi după-amiază, de la ora trei până noaptea la ora unsprezece. Joacă opt ore fără întrerupere. Partenerii lui de joc sunt aceiași: Bu, patronul distileriei, Wang, de la magazinul angro de țigări, și Xie, patronul unei băi publice. Trec anotimpurile, trec anii, dar jucătorii nu se schimbă. Când câștigă unul, când altul, în așa fel încât câștigurile și pierderile sunt aproximativ egale. Așa își petrec și ei vremea.

Cei patru joacă majong la restaurantul Celălalt Sat. În fiecare joi după-amiaza, Shi rezervă un salon privat și pregătește o oală de „carne pe oase” special pentru ei. Când vine vorba de băutură, nu refuză nici alcoolul pe care îl aduce Bu, patronul distileriei. După ce mănâncă tot și isprăvesc și băutura, se apucă de joc.

3.

Într-o zi de vineri, Shi a primit un telefon prin care a fost informat că îi murise o mătușă din orașul Liaoyang, din nord-estul Chinei. Fiul ei îl ruga să vină la înmormântare. Shi l-a întrebat dacă a lăsat ceva cu limbă de moarte, dar băiatul i-a spus că mama lui suferise un atac de cord la miezul nopții, iar dimineață au găsit-o rece. Shi a oftat și a hotărât să participe la funeralii pentru a-și vedea pentru ultima oară mătușa. Și-a amintit apoi cum, atunci când era mic, aceasta își urmase soțul trimis în Liaoyang să-și îndeplinească serviciul militar. Acolo femeia a lucrat la o fabrică de confecții, iar după câțiva ani s-au întors acasă. Shi deja împlinise opt ani. Când au venit în vizită la ei acasă, tatăl lui, un om destul de limitat, văzând cât de bine se descurcaseră cei doi în nord-est, le-a cerut niște bani cu

împrumut. Unchiul lui Shi n-a scos o vorbă, dar mătușa a refuzat imediat, după care a ținut să precizeze:

— Să nu crezi că nu vreau să te împrumutăm, dar avem prea multe rude sărace și dacă îi împrumutăm bani unuia, atunci toți ceilalți se vor simți ofensați. Dacă ar fi să-i împrumut pe toți, atunci ar trebui să-mi vând și hainele de pe mine ca să pot să-mi duc zilele.

După cină însă, mătușa l-a tras pe Shi lângă ea și, ferindu-se de părinții lui, i-a îndesat în palmă doi yuani.

— Când te-ai născut, eu am fost prima care te-a luat în brațe cu mâinile astea două, i-a spus ea.

La vremea aceea, doi yuani făceau cât două sute în zilele noastre. Atunci, un salariu obișnuit era de doar câteva zeci de yuani. Shi nu a cheltuit cei doi yuani până în clasa a șasea. Atunci a pus ochii pe o colegă și a cumpărat cu bănuții aceia o batistuță pe care i-a dăruit-o. Shi încă își amintea că avea brodați doi fluturași care zburau pe deasupra florilor.

Din județul în care se afla Shi până în localitatea Liaoyang, din nord-est, era o distanță de peste două mii de *li.* Când a ajuns la destinație, era așteptat de vărul lui, căruia i-a adresat condoleanțe și i-a împărtășit amintiri din copilărie. După înmormântare, întorcându-se din Liaoyang, Shi a schimbat trenul la Beijing și, la vederea puhoaielor de oameni care se grăbeau în toate părțile, și-a dat seama că se apropia sfârșitul anului, un an care trecuse pe nesimțite. A stat la coadă patru ore, dar n-a reușit să cumpere bilet de tren nici pentru acea zi și nici pentru următoarele, fiindcă mai erau doar trei zile până la Anul Nou și toată lumea voia să ajungă acasă cât mai repede. Shi a oftat, gândindu-se că tare prost își mai alesese mătușa lui momentul să moară. Apoi, a pornit în căutarea unui hotel micuț în apropierea gării, unde să se cazeze și să aștepte trecerea Anului Nou, după care să plece imediat către casă. Toată lumea se grăbea să ajungă înainte de sfârșitul anului, așa că cel mai probabil era să găsească bilet pentru prima zi a anului. Pe urmă, s-a gândit că în mod obișnuit, când era acasă, nu se agita, așa că nu vedea niciun motiv pentru care ar fi trebuit să se agite acum, la Beijing. Prin urmare, a ieșit din gară și a luat-o, hotărât, spre sud. A descoperit curând pe o alee, în partea de est a drumului principal, câteva hoteluri. Aleea era foarte animată, cu mulți oameni care vorbeau diverse dialecte. Cărau după ei tot

felul de genți și valize, așa că după toate aparențele erau turiști. Shi intrase pe o alee, cu intenția de a căuta un hotel, când deodată i-a sunat telefonul. Era Bu, de la distileria din orașul lui, care i-a spus că în seara aceea voia să ia de la restaurantul Celălalt Sat un platou de „carne pe oase”, pentru o rudă prin alianță care venea în vizită. Ruda aceasta, căreia Bu i-a spus și numele, era nerăbdătoare să guste felul acela de mâncare. Shi s-a uitat la ceas. Deja era ora șase seara. Dacă ar fi fost vorba despre orice altceva, chiar și de un împrumut cu bani, Shi ar fi încuviințat imediat, dar când se punea problema de cumpărat „carne pe oase”, lucrurile nu mai stăteau chiar așa. La restaurantul Celălalt Sat exista o regulă care spunea că dacă la ușă stăteau la coadă clienți care voiau să cumpere mâncare la pachet, atunci nu se putea vinde sub nicio formă mâncare pe ușa din dos. Se făcuse deja ora șase, exact perioada când oamenii stăteau la coadă. Shi ezita să dea un răspuns clar, așa că Bu a spus:

— Ruda mea nu-i oricine. Acum sunt pe drum spre restaurant. Te caut eu când ajung acolo.

— N-ai să mă găsești, a spus Shi.

— De ce? a întrebat Bu.

— Fiindcă sunt la Beijing.

— Asta nu sună a bine, a venit răspunsul imediat.

— E vorba doar de o gură de mâncare, a spus Shi. N-o să moară ruda ta dintr-atât.

— Nu-i vorba de mâncare. Azi e miercuri, iar mâine e ziua noastră de joc, a spus Bu.

Abia atunci a priceput și Shi că era miercuri, iar a doua zi, la ora trei după-amiaza, ar fi trebuit să joace majong cu cei trei prieteni.

— Nu mai sunt bilete de tren și n-am cum să mă întorc. Săptămâna asta o să sărim peste joc.

— Nu se poate, a zis Bu. E de rău.

— E doar un amărât de majong. N-o să murim dacă nu jucăm o dată.

— Eu n-am să mor, dar Jie o să moară.

— Ce vrei să spui? a întrebat Shi.

— Pe Jie îl doare capul de o lună și acum două zile a fost la spital. În urma controlului, s-a dovedit că are o tumoare la creier, care trebuie operată după Anul Nou. Nu se știe dacă e

malignă sau benignă. Dacă e benignă, sunt speranțe, dar dacă nu este, va fi de rău. Tare mă tem că acesta este ultimul joc de majong pentru Jie.

Bu a închis telefonul mai apoi fără să mai amintească nimic de mâncare. După această convorbire, Shi a rămas pe gânduri. Era o veste teribilă. Jie era unul dintre cei patru jucători de majong, proprietarul unei băi publice pe strada Sudului. Dintre cei patru, el era cel mai prost jucător. Atunci când câștiga, era peste măsură de fericit – fluiera, cânta operă; atunci când pierdea, zvârlea cărțile pe masă, scuipa, înjura. Dar Shi ajunsese să-l cunoască cu adevărat pe Jie abia în urmă cu un an, într-o noapte de iarnă, după o ceartă cu nevasta. La cină, băuse cam mult și cu cât bea, cu atât devenea mai agresiv. Și a ținut-o tot așa până s-a îmbătat criță și n-a mai vrut să stea în casă. Nevasta lui l-a lăsat să plece, deși afară ningea cu fulgi mari. Shi habar n-avea unde se duce, dar a pornit cu pas legănat dinspre strada Apusului spre strada Sudului, ajungând la baia publică a lui Jie. Când a intrat, s-a împiedicat și a dat cu capul de pământ, rămânând acolo inconștient. A doua zi, s-a trezit într-unul din paturile de la spălătorie, iar lângă el era Jie. La capul patului se aflau doi maseuri, cu prosoape puse pe umeri. Apoi Shi a descoperit că avea un ac în braț, iar deasupra capului atârna o sticluță de perfuzie.

— Ce-i asta? a întrebat el arătând spre obiectul acela.

Unul din maseuri a spus:

— Ieri, când a văzut că nu te trezești, șeful nostru a chemat un doctor, de teamă că ai pățit ceva rău.

— Am băut cam mult, atâta tot, a zis Shi.

— Doctorul a spus că ai avut noroc că a venit, a completat celălalt maseur. Aveai pulsul atât de accelerat, încât ai fi putut muri.

— Ei și ce? a spus Shi pe ton răstit. Până la urmă tot trebuie să murim, nu?

Jie stătea lângă pat și clătina din cap.

— Nu se poate așa ceva. Dacă tu mori, noi unde mai mergem să jucăm majong?

Atunci Shi a simțit cum un val de căldură îi cuprinde inima, nu pentru că Jie îl salvase, ci pentru că în momentele critice ajungi să vezi cât de valoroasă este o ființă omenească. Acum, când a auzit că Jie avea o tumoare la creier și că era posibil să nu

supraviețuiască, și-a dat seama că jocul de majong de a doua zi putea să fie ultimul. Și lui i se părea că treaba este foarte serioasă și că ar fi trebuit să facă tot posibilul să se întoarcă acasă. Ba mai mult decât atât, trebuia musai să ajungă înainte de ora trei după-amiaza, căci numai așa jocul de majong s-ar fi desfășurat ca de obicei, doar că nu mai erau bilete. Oare cum ar fi putut să urce în tren? S-a întors la gară și s-a dus la casa de bilete să vadă dacă nu cumva era cineva care returna biletul, numai că la trecerea dintre ani era puțin probabil să se întâmple așa ceva, fiindcă toată lumea gonea către acasă. Shi s-a dus apoi să se roage de șeful de tură de la gară să-l ajute cu un bilet, spunându-i că avea pe cineva grav bolnav acasă. Privindu-l cu multă compasiune, șeful de tură i-a spus că mai veniseră la el în ziua respectivă încă vreo treizeci de indivizi cam cu aceeași poveste, doar că trenul avea un număr limitat de locuri, iar biletele se epuizaseră deja. De unde să mai facă el rost de un loc? Nu mai erau bilete și cu asta basta. Shi s-a gândit atunci să mai umble prin gară, că poate găsește un loc la suprapreț, dar în perioada aceea și în gară, și afară era plin de poliție, așa că slabe speranțe să fi dat de vreun speculant pe acolo. Nu după mult timp, s-au aprins luminile în piața din fața gării – semn că mai trecuse o zi. Și cum atunci când ești la ananghie îți vin idei, Shi a găsit deodată o rezolvare. A scos din geantă o coală de hârtie, un pix și a scris două cuvinte: „Vreau dreptate!”

Apoi a ridicat hârtia deasupra capului. În mai puțin de un minut, a fost înconjurat de polițiști care l-au pus la pământ.

4.

Imediat, doi agenți de poliție, unul pe nume Dong, celălalt pe nume Xue, au fost însărcinați cu escortarea lui Shi în orașul lui. Faptul că nu existau locuri în tren nu reprezenta un impediment atunci când era vorba să fie cineva escortat. Conductorul trenului a reușit să facă rost de două locuri pentru Shi și polițiști chiar în cabina pentru personalul trenului. Cum protestul nu era o faptă penală, polițiștii nu s-au purtat urât cu Shi, ci s-au arătat mai degrabă preocupați să-i asigure confortul necesar ca nu cumva să-i vină idei să mai facă probleme pe drum, așa că i-au

oferit un loc, pe celălalt înghesuindu-se ei doi. În momentul în care trenul s-a pus în mișcare, Shi a răsuflat ușurat și aceeași reacție au avut-o și polițiștii. Aceștia îl țintuiau cu privirea, dar el își vedea de treaba lui, privind pe geam. Când trenul a trecut de Fengtai, Dong l-a întrebat pe Shi:

— Frățioare, tu ce problemă ai de te-a apucat să protestezi la Beijing acum, aproape de Anul Nou?

— La ce bun să vă explic vouă, că tot nu mă puteți ajuta să rezolv problema, a spus Shi continuând să privească pe geam.

Dong și Xue s-au privit unul pe celălalt. Într-adevăr, din postura lor de agenți de poliție chiar că nu puteau rezolva nimic. Totuși, au încercat să-l convingă pe Shi:

— Orice problemă ar fi, dacă ea a apărut acasă, atunci acolo trebuie rezolvată, a spus Dong.

— Stai liniștit! Nu există probleme fără rezolvare în lumea asta, a spus Xue.

Și tot vorbind ei așa, s-a făcut ora mesei. Dong s-a dus și a cumpărat trei casolete cu mâncare.

— Protestul e protest, dar tot trebuie să mănânci, a spus el.

Shi a luat casoleta și a început să mănânce.

— Așa, foarte bine, a spus Dong și a oftat.

După ce au terminat de mâncat, Xue a turnat niște ceai într-un păhăruț de carton și i l-a dat lui Shi spunându-i:

— Bea niște ceai!

Apoi Shi s-a întins cum a putut pe locul lui și s-a culcat. Dong și Xue l-au păzit pe rând, câte trei ore fiecare, până a doua zi în zori. Era rândul lui Xue să stea de pază, dar văzându-l pe Shi cum dormea dus, a căscat de câteva ori, după care s-a rezemat într-o parte și a adormit și el. Când s-a trezit, a observat că soarele se ridicase bine pe cer. S-a uitat speriat spre locul din fața lui și a observat că Shi era tot acolo, treaz și cufundat în gânduri. Xue a răsuflat ușurat și a spus, cu degetul mare îndreptat în sus:

— Pentru dreptate!

5.

După ce au coborât din tren, cei trei au mai mers vreo două ceasuri cu autobuzul și în cele din urmă au ajuns după-amiaza la circa de poliție din oraș pentru a-l preda pe Shi. Cei de acolo mergeau adeseori la restaurantul Celălalt Sat să mănânce „carne pe oase”, așa că îl cunoșteau cu toții pe Shi. Când polițistul de serviciu din acea zi, pe nume Liu, l-a văzut pe Shi sub escortă a fost de-a dreptul uluit. Apoi a citit raportul făcut de Dong și Xue, care l-a bulversat și mai tare.

— Shi, ce naiba-i asta? a întrebat el scărpinându-se în cap. Ce necaz ai avut de te-ai dus să protestezi la Beijing? Și cum se face că te-au adus sub escortă?

— N-am protestat, n-am protestat, a spus Shi hotărându-se să mărturisească adevărul. La Beijing trebuia să schimb trenul, doar că nu mai erau bilete, iar eu trebuia neapărat să ajung înapoi pentru un joc de majong, așa că n-am avut încotro. A trebuit să forțez lucrurile un pic. M-am amuzat.

Pe urmă le-a întors spatele și a plecat. Liu rămăsese cu gura căscată și la fel și ceilalți doi – Dong și Xue.

— Ce… ce e… a-asta? Cumva a spus că s-a amuzat? a întrebat Dong de-a dreptul năucit.

— Asta e prea de tot! a spus Xue izbind cu palma în masă. După ce a rămas câteva momente fără glas, a întrebat: Cine-i ăsta?

Liu le-a explicat că acela era Shi Weimin, care în urmă cu mai bine de douăzeci de ani fusese președintele județului. Din cauza unui dosar în care era implicată o femeie fusese destituit, probabil din cauza unei erori sau poate din motive de corupție. Rămas cu prea puțini bani pentru a putea întreține o familie, s-a întors în orașul natal, unde a deschis un restaurant pe strada Apusului, căruia i-a zis Celălalt Sat. Specialitatea cea mai cunoscută de acolo era „carne pe oase”, denumire care se păstrase de pe vremea când bunicul lui era bucătar în Taiyuan. În ciuda popularității acestei specialități, Shi pregătea în fiecare zi numai două oale. Singura lui pasiune era jocul de majong, în fiecare joi după-amiază, indiferent dacă ploua sau ningea.

6.

Explicațiile lui Liu i-au amuzat pe Dong și pe Xue, dar în același timp i-au și întristat. Totuși, indiferent cum stăteau lucrurile, s-au gândit să-l mai vadă o dată pe Shi înainte să plece înapoi spre casă. Mai mult, auzind de specialitatea „carne pe oase” și de întreaga poveste a lui Shi, celor doi le-a venit ideea să meargă să ia masa la restaurantul Celălalt Sat. Așadar, au ieșit de la secția de poliție și au pornit glonț într-acolo. Când au ajuns la restaurant, o chelneriță, auzind că îl caută pe Shi, i-a dus într-un salon privat, unde patru persoane păreau foarte prinse de jocul de majong. Shi era printre ei.

— Shi, ești prea de tot! a spus Dong. Ca să ajungi tu la jocul de majong, ai păcălit Partidul și guvernul.

— Și nu numai că ai păcălit Partidul și guvernul, dar ne-ai păcălit și pe noi doi să batem atâta drum, a spus Xue.

— Fraților, este exact pe dos, a zis Shi, în timp ce punea o piesă de majong jos. Partidul și guvernul ar trebui să-mi mulțumească. Și voi la fel.

— Ce vrei să spui? a întrebat Xue.

— Păi la început voiam să protestez, dar când m-am gândit că trebuie să ajung la jocul de majong, m-am răzgândit. Altfel, n-aș fi profitat eu când ați adormit voi ca să fug? Și dacă fugeam, ia gândiți-vă cât ați fi tras voi după aceea!

Dong și Xue încremeniseră pur și simplu.

— Hai, termină cu vrăjeala asta! a spus Dong după câteva clipe. Ca să protestezi îți trebuie un motiv.

Mâna lui Shi, care ținea o piesă de majong, a rămas suspendată în aer.

— Acum douăzeci de ani, a spus Shi, eu eram președintele județului.

— Am auzit asta, a zis Xue.

— Revocarea mea din funcție a fost cea mai mare nedreptate din lume. Ar fi trebuit să protestez acum mai bine de douăzeci de ani, dar de dragul Partidului și al guvernului, m-am abținut. Am rămas acasă și am gătit carne. Nu puteți să spuneți că n-am fost corect cu voi doi.

Dong și Xue încremeniseră de-a binelea, însă Bu, patronul distileriei, și-a fluturat mâna, dându-le de înțeles că era cazul să plece.

— Ajunge cu trăncăneala! Noi avem treabă aici. Apoi s-a întors către Wang, de la magazinul angro, și i-a spus: Ce te moșmondești atâta? Hai odată!

Wang cam ezita, dar până la urmă a pus jos o piesă:

— Prăjitură dublă! a strigat el.

Jie, patronul băii publice, s-a arătat bucuros și imediat a împins o piesă spunând:

— Gata!

Apoi a început să cânte un cântecel, în timp ce Wang se certa cu Bu. Shi s-a luminat la față și a spus cu entuziasm:

— Este minunat!

7.

Dong și Xue au ieșit din încăperea unde se juca majong și s-au dus în restaurant, de unde aveau de gând să cumpere niște „Carne pe oase”, doar că acolo au descoperit că o mulțime de oameni deja așteptau la coadă. Când intraseră în restaurant, nu fuseseră ei prea atenți, dar acum își dădeau seama cât de grozavă era specialitatea aceea. Pe plita de gătit se afla o oală mare în care fierbea carnea. Cei doi și-au dat seama că ar fi pierdut vremea dacă stăteau la coadă, așa că Dong s-a dus direct la vânzător și i-a spus că ei veneau tocmai de la Beijing și se întrebau dacă ar putea să cumpere un pic din minunăția aceea, să guste și ei. Vânzătorul a scuturat din cap și le-a spus că nici gând să le dea măcar o fărâmă, fiindcă dacă ar fi îndrăznit așa ceva, cei aflați la coadă pur și simplu l-ar fi linșat. Dong și Xue au scuturat din cap și au ieșit pe ușă, cu gândul să caute alt restaurant unde să servească masa. Atunci i-a strigat chelnerița care îi dusese mai devreme în salonul privat:

— Hei, voi doi, stați pe loc!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Dong.

— Patronul a spus că voi i-ați oferit de mâncare în tren. Acum o să vă ofere el.

Dong și Xue s-au înțeles din priviri, după care s-au întors în restaurant, împreună cu chelnerița. În salonul privat, îi aștepta un castron mare de „carne pe oase” fierbinte, iar alături erau două sticluțe de rachiu. Amândoi s-au bucurat.

— O fi fost Shi un demnitar corupt în trecut, a spus Xue, dar acum și-a revenit și s-a îndreptat.

S-au așezat amândoi la masă și s-au pus pe mâncat bunătatea de „carne pe oase”. Numaidecât au știut de ce această mâncare era atât de specială: era sărată, și totuși aromată; era aromată, și totuși dulce; era dulce, și totuși iute; era iute, și totuși moale. Aromele pătrundeau nu numai în carne, ci și în oase. Au mâncat carnea, au spart oasele și au supt măduva, bucurându-se de toate aromele. Dong și Xue nu obișnuiau să bea, dar la mâncarea aceea fierbinte mergea de minune și ceva băutură. După ce au dat gata o sticlă de rachiu, Dong l-a întrebat pe Xue, în timp ce deschidea a doua sticlă:

— Xue, ce o să raportăm superiorilor când ne întoarcem acasă?

— Mă tem că nu le putem spune adevărul, fiindcă o să râdă toți de noi, a răspuns Xue.

— Nu doar că o să râdă, dar o să picăm noi de proști. Ia gândește-te! Am bătut peste două mii de *li* până aici, escortându-l pe Shi. Tare mă tem că dacă se află ce s-a întâmplat, o să ne pierdem slujba.

— Dar noi ne-am făcut datoria, a spus Xue. O să le spunem că l-am instruit pe drum și el, ascultându-ne, a spus că nu va mai protesta. Și dacă se va ține de cuvânt, atunci o să fim și noi răsplătiți.

— De vreme ce a promis că se va schimba, trebuie să știm și noi cum se va schimba. Care zicea că ar fi motivul protestului? a zis Dong.

— O să spunem adevărul, a răspuns Xue. Vrea să se reia dosarul revocării sale din funcția de președinte. Asta este o chestiune serioasă, importantă.

— Așa-i. Nu putem îngădui ca un lucru serios să devină o joacă, a spus Dong. Apoi a ridicat paharul și a zis:

— Noroc!

Și Xue a făcut același gest, după care au ciocnit paharele și le-au dat pe gât.

Deja se înnoptase. Se apropia Anul Nou. Afară unii aprindeau artificii, alții puneau petarde. Cei doi priveau prin fereastră cum explodează artificiile, împrăștiind în toate părțile puzderie de steluțe și luminițe roșii.

Beijing, iunie 2012

virtual-project.eu

violin